

CRATERUL SF. ANA ȘI LANȚUL DE FOC AL ARDEALULUI

Mai avem și alți vulcani, afară de regiunile petrolifere și a gazului metan.

La 31 km. de Tușnad e lacul Sf. Ana. Acest lac atât de frumos, are drept fund un crater, situat la 950 metri altitudine. Vilegiaturistii cari își fac cura la Tușnad pot fi deocamdată liniștiți, de oarece nădăjduim că nu se vor repeta a treia oară greșelile dela Moreși și dela Copșa Mică, de aceea nu se va experimenta nici-odată străpungerea pământului, în apropiere de lacul Sf. Ana, până la câteva sute de metri adâncime, spre a redeștepta mânia vulcanului adormit, din vremurile preistorice. **Munții Tibleșului, Hârgăhita, Călimanii și zonele rocilor eruptive din munții Apuseni formează așa numitul lanț de foc al Ardealului.**

În România se găsește cel mai lung șir de munți vulcanici, din câte se cunosc pe continentul nostru.

Acest șir de Vezuvi stinși începe din Maramureș și ține până la Tușnad. Cuprinde munții: Vihorlat, Sălașul, Ouaș, Gutin, Tibleș, Călimanu, Hârgăhita, Baroltul, și Puciosul.

SOVATA E CRATERUL UNUI VULCAN

Cel mai mare crater vulcanic al României e cel dela Sovata, având o lărgime de 4 kilometri și o adâncime de 700 metri. Acest crater enorm e acoperit de păduri seculare de brazi. Turiștii, cari urcă muntele Puturosul, din județul Trei Scaune, munte găunos ca un burete, pot vedea, în vârf, o vale în formă de câldare. E craterul-lac Sfânta Ana. Periferia lacului măsoară 1800 metri, adâncimea e de 20 metri.

Apa are culoarea albastră a cerului. Brazii din împrejurimi se înalță pe lave și cenușe. Lacul e cu desăvârșire liniștit. Rar se poate vedea pe oglinda lui o undă formată de vânt.

VULCANII DE NOROI ȘI CENUȘE

Mai avem și vulcani de noroi, în județul Buzău. Ultima erupție care-a îngrijorat locuitorii a fost în vara anului 1929, când pețele solare fiind la maximum, au intrat în erupție toți vulcanii lumii, inclusiv Dealul Săpoca, din jud. Buzău (sau Valea Puțului, cum spun localnicii). Săpoca a început cu o erupție de pământ, care mai târziu s'a transformat în cenușe și în noroi. Până să plece specialiștii din București să studieze acest curios fenomen, erupția a încetat.

* * *

Vulcanii României sunt vulcani liniștiți. Forța lor e în adâncime. Geologii Mrazec, Murgoci, Reinhard, Simionescu și Schaffarzik au studiat amănunțit șișturile cristaline și rocele eruptive legate intim între ele.

MINUNAȚII MUNȚI VULCANICI AI JUDEȚULUI MUSCEL

Cele mai interesante excursii științifice de alpinism se pot face în regiunea Rucărului, din Muscel.

Șoseaua dintre Câmpulung și Brașov e considerată drept una din cele mai pitorești din lume. Ea înconjură muntele Vârful Mateiașului, coboară în serpentine, spre **Dragoslavele**, unde s'au dat lupte groaznice, în toamna anului 1916, iar dela Rucăr șoseaua oferă chiar automobilistului grăbit, un pitoresc cum nu se poate descrie, în urcușul greu, cum e drumul vieții noastre, spre Podul Dâmboviței, spre Pasul Branului și în coborâșul printre munți sălbatici, peste Giuvaia.

Masivul Iezerului și al Păpușei, depășind 2300 metri altitudine, sunt formate în întregime din șișturi cristaline.

Interesant e cristalinul munților Făgărașului, studiat de regretatul geolog Murgoci între Vârful Surului și Jiblea, în deosebi gneisul de Cumpăna, gneisul de Cozia, eocenul, miocenul și faliile (frânturile) de propagare ale cutremurelor de pământ.

Șișturile cristaline și rocele eruptive ale Muscelului, au fost metamorfozate, în decursul a mii și milioane de ani, în roce granitice și avem astfel granitul de Albești, din care se fac scările de piatră, sau monumente funerare.

Granitul frumos dela Albești a fost odată lavă fierbinte, aruncată de vulcanii mănioși ai Muscelului, un granit cu biotit și cu feldspat roz, cristalizat într-o feerie de cristale mari, microclinice, cu structură de porfir.

Tot lavă vulcanică a fost și granitul dela confluența Bughiu cu Bughița, lângă Câmpulung.

* * *

Ne oprim aci, având în vedere că „Realitatea” nu e chiar o revistă de geologie.

Trebue să cruțăm timpul cititorilor noștri, cari vor găsi desigur în acest număr alte articole și reportagii mai interesante poate decât o modestă cronică de știință vulgarizată.

L. Florin

PENTRU LINGERIE DE CORP ȘI PAT

LA VULTURUL DE MARE CU PEȘTELE ÎN GHIARE

*Toate pânzeturile garantate
Ușor la spălat și netede la calcat.*

Theodor Atanasiu & Co. SA

STR. BAZACĂ 1 STR. CAROL 76·78·80·82 STR. HALELOR 21

Deveniți zilnic mai frumoasă

Jacă vă îngrijiți pielea rațional! Scherk Cold Cream, de noapte, compusă din ceară curată și uleiuri fine, nutrește țesutul, îndepărtează ridurile și dă obrazului o înfățișare sănătoasă și înfloritoare. Iar crema de zi Trisena, uscată, aplicată înainte de a vă pudra, menține tot timpul fața mată, fragedă și superb parfumată.

Cremele Scherk se vând în borcane à Lei 90 și 120 — în tuburi à Lei 45 și 65. Cereți o mostră de Coldcream contra Lei 12 timbre la »Parfex« Cal. Moșilor 78 București.

DOCTOR

IONEL HAIMOVICI

STRADA ITALIANĂ Nr. 5
(colț Bulevardul Carol)
Telefon 382.71

DOAMNELOR!

Vopsitul părului, în cele mai frumoase culori naturale precum și **ondulațiuni permanente**, execută ireproșabil **Coaforul François**, Strada Edgard Quinet, 7 Telefon 3-01-2

Operațiuni de CORECTURA și PLASTICĂ

(fără cicatrice)

a nasului și urechilor, a feței, gusei și pieptului.

îndepărtarea operativă a ridurilor
Dr. RUDOLPF HOFFMANN

fost asistent la clinica univ. din Berlin
București. B-dul Domniței 30 bis
Tel. 4.19.50 — Informațiuni gratuite

Noutăți despre cele cinci gemene Dionne din Canada

Un caz unic în istoria medicinei

SE împlinesc aproape doi ani de la nașterea celor cinci gemene Dionne, care au constituit luni de-a rândul subiectul de discuție al întregii populații canadiene. Reamintim faptele; d-na Elzire Le Gros Dionne, soția muncitorului Oliva Dionne, locuind în satul Corbeil din statul Ontario, Canada, a născut într-o noapte cinci gemene: fetițele Yvonne, Annette, Cecile, Emelie, Marie. Istoria medicinei cunoaște numai 32 cazuri în care s-au născut cinci gemeni. Dar niciodată copiii n-au trăit mai mult de câteva minute sau câteva ore. Cele cinci gemene Dionne au fost salvate însă dela moarte de doctorul Alan Roy Dafoe, printr-o luptă eroică, dusă oră cu oră, noapte cu noapte, până când pericolul a putut fi înlăturat.

Și n'a fost lucru ușor. În satul Corbeil nu era nici un spital în care să fi putut da îngrijirile necesare copilașilor. Dar s'a întâmplat un lucru magnific: prin generozitatea publicului canadian s'a strâns suma necesară pentru construirea unui sanatoriu special, înzestrat cu tot ce pretinde puericultura modernă.

Dar odată trezit, interesul opiniei publice canadiene pentru „quintupletul Dionne” nu s'a oprit aci. Cum era limpede că Oliva Dionne n'avea cu ce să crească încă cinci copii pe lângă alți cinci pe care soția sa îi născuse în condițiuni mai puțin extravagante — căci e o extravaganță să naști deodată cinci gemeni — s'a constituit imediat un comitet de tutelă, cu misiunea de a administra darurile pe care întreaga Canadă le trimetea fetițelor Dionne.

Astăzi, fiecare din ele posedă câte o zestre de aproape zece milioane lei. Din veniturile acestui capital se plătește părinților o rentă săptămânală de cincisprezece până la douăzeci de mii lei.

Părinții nu au însă dreptul de a hotări asupra soartei odraslelor lor. Printr-o lege specială votată de parlamentul canadian fetițele Dionne au fost declarate „pupile ale Majestății Sale Regelui Angliei și Impărat al Indiilor”. Ele sunt astfel copii ai națiunii engleze și nimeni altul de decât statul canadian decide ce se întâmplă cu ele și cu averea lor. Acanstă protecție va dura până când fetele vor împlini vârsta de 18 ani și vor intra în posesiunea drepturilor civile și politice, precum și a colosalei averi cari li se adună până atunci.

Se înțelege că părinții Dionne nu prea sunt mulțumiți cu această situație. Ei se plâng tuturor turiștilor care vin să le vadă pe cele cinci gemene în sanatoriul Dafoe din Callander. Iată plângerea stereotipă a lui Oliva Dionne:

„Mi s'au răpit copiii.

Statul mi i-a luat fără să mă 'ntrebe, întocmai cum ar fi procedat și „kidnaperii” (termen special pentru gangsterii răpitori de copii). Voiu întreprinde o acțiune împotriva guvernului chiar de ar fi să ajung până la Londra. Nevasta mea și cu mine suntem tratați mai prost decât criminalii. Copilașii ne-au fost luați pentru a avea o mai bună îngrijire. Dar în primele patru luni — perioada cea mai importantă — n'au fost deloc scoși la aer, ci ținuti tot timpul în cameră.

Ceilalți cinci copii ai mei mei trăesc într'un mediu mai sănătos. Nici unul din ei n'a văzut vreodată un medic și totuși nici unul nu suferă de nimic. Doar un al șaselea copil a murit în vârstă de o lună, de o infecție la plămâni.”

Se înțelege că aceste declarații ale tatălui celor cinci gemene nu schimbă întru nimic situația de fapt. Totul se datorește furiei lui Dionne de a nu putea administra colosala avere a fetițelor sale. Cazul acestor cinci gemeni a atras din nou

Cele cinci gemene și mama lor.

Sanatoriul Dafoe din Callander unde sunt crescute cele 5 fetițe. Sanatoriul acesta, construit special pentru gemenele Dionne, este unul din cele mai moderne spitale de copii din lume.

Cele cinci gemene după o fotografie recentă.

atenția cercurilor medicale și guvernamentale, asupra fenomenalei fecundități a canadienilor francezi.

În adevăr, de curând, d-na Goupil, soția unui cultivator din provincia Quebec, a născut doi gemeni. Lucrul i se întâmplă pentru a patra oară. D-na Goupil e astăzi în vârstă de 40 ani și are 17 copii. Fecunditatea rasei franceze este atât de mare încât primul ministru din Quebec, Mercier, anunțând că va dăruia câte o bucată de pământ familiilor cu 12 copii, a primit imediat peste 1500 cereri. Dar să revenim la cazul Dionne. Lucrurile sunt totuși destul de complicate.

În adevăr, se pune întrebarea: cum vor fi crescute gemenele Dionne? Părinții sunt francezi și catolici, dar statul canadian este englez și protestant. Până acum, conflictul acesta religios era unul din marile secrete ale Canadei. Cazul Dionne l-a dat însă pe față. Presa franceză și catolică, împreună cu părinții Dionnei, pretind că gemenele să capete o educație franco-catolică. Statul crede însă că va trebui să le dea o educație anglo-protestantă.

Ce se va întâmpla?

Deocamdată, totul se desbate încă teoretic. Fetițele împlinesc abia doi ani și preocuparea cea mai importantă este sănătatea lor. Cele mai mari somități medicale ale Canadei au vizitat quintupletul Dionne în spitalul lor din Callander și i-au adus doctorului de țară Dafoe omagiile lor pentru îngrijirea pe care a știut s'o dea gemenelor, asigurându-le până în ziua de astăzi o sănătate perfectă. Se înțelege că societățile cinematografice americane s'au grăbit să ofere sume importante, pentru fondul Dionne, cerând în schimb numai dreptul de a le filma pe cele cinci gemene. Dreptul acesta l-a obținut compania R. K. O. Radio, care a realizat primul film din viața particulară a quintupletului Dionne. Este, indiscutabil un document omenesc rar și emoționant.

Suntem informați că filmul rulează chiar săptămâna aceasta în Capitală — pe ecranele cinematografelelor Capitol și Roxy.

Filmul lui Charlie Chaplin prezentat la New-York și Londra

LA LONDRA

Marea senzație a stagiunii londoneze a constituit-o premiera ultimului film al lui Charlie Chaplin „Timpuri Noi”. Fotografia noastră înfățișează mulțimea în fața cinematografului Tivoli din Londra în seara premierei.

CELEBRUL ACTOR DE CINEMA...

Douglas Fairbanks junior a pronunțat câteva cuvinte la microfon în cinematograful unde a avut loc premiera filmului lui Charlie Chaplin.

Charlie Chaplin

ARTA ecranului a desvăluit numeroase talente. Până astăzi însă un singur interpret a isbutit să se înalțe până la genialitate în înfățișarea personajilor pe peliculă e Charlie Chaplin. Artistul acesta, care e totodată autor, regisor și interpret, produce — pe cheltuiala sa, ca să nu fie obligat să dea socoteală nimănui de risipa pe care o face și cu timpul și cu film, până când scenele ies perfecte — un film mare la patru-cinci ani. Dela „Luminile orașului” Charlie Chaplin n’a mai fost văzut în nici un film, fiindcă el, în tot acest timp, lucrează cu încordare la filmul care a văzut de curând ecranul „Timpuri noi”. Nici o eroare, nici o umplutură, nici un gest de prisos. „Timpuri noi”, mai mult încă decât „Luminile orașului” e un film profund social, care a stârnit cel mai mare entuziasm, în străinătate.

INTERES FORMIDABIL LA NEW-YORK

La New-York, premiera ultimului film al lui Charlie Chaplin a constituit evenimentul cel mai de seamă al anului. 300 de polițiști au încercat zadarnic să potolească mulțimea. Intreaga circulație pe Broadway a fost oprită. Fotografia noastră a fost luată în fața cinematografului.

VIATA MONDENA

SERATE — BALURI — RECEPTII

Balul mascat dela d. George Tanoviceanu: D-na Ketty Schina cu d. Gino de Nevo.

SUS: Doi participanți la balul mascat dat de societatea telefoanelor. JOS: O fermecătoare doamnă la balul mascat dela d-na inginer Aurel Zănescu.

SUS: Balul mascat dela d. George Tanoviceanu: D-na și d. Nicolae Tanoviceanu (Negusul și Italia). JOS: Dela balul mascat al d-nei inginer Zănescu.

D. Argerici prim-secretar al legației argentine.

D-na Teodora N. Nicolici (Tg.-Jiu) al cărei costum național gorjenesc a fost premiat cu prilejul balului dat în folosul poliției. (Fotografie trimisă de d. Barbu Bușă, depozitar de ziare Tg.-Jiu).

GRIPA

vă pândeste
Gripa este în aer
Nu vă lăsați să fiți gripați.
Feriți-vă, apărați-vă
printr-o întrebuintare obișnuită de

PASTILE VALDA

antiseptice
Curățați-vă bronhiile
Sporiți rezistența
plămânilor Dv. cu

VERITABILELE VALDA

care se vând numai în cutii
originale purtând numele
V A L D A

Preț pentru public cutia Lei 33
La farmacie și droguerie

Hiperaciditatea, cauză a ulcerului stomacal

Una din cele mai frecvente manifestări ale defectuoșității aparatului digestiv o constituie hiperaciditatea. Aproape că nu întâlnești un om care să nu se plângă de arsuri stomacale, cauzate de funcțiunea defectuasă a secrețiunilor, — în cazul de față fiind vorba de o creștere excesivă a acizilor. Hiperaciditatea se trata în trecut cu bicarbonat de sodiu sau cu preparate de magnezia. Acestea aduceau într'adevăr, o ameliorare trecătoare, dar contribuiau apoi la o mărire a secrețiunilor acide. Iritarea produsă prin efortul glandelor, cât și mișcările peretilor stomacali, favorizau astfel formarea ulcerelor.

Preparatul „Gastro D.“ nu numai că vindecă radical hiperaciditatea, făcând să dispară din primele zile balonările și crampele, afecțiunile bilei, vomitățile și nervozitatea excesivă, dar preîntâmpină sigur formarea ulcerelor stomacali și intestinali.

În cazurile cele mai rebele, când prin alte produse nu s'a obținut vreo ameliorare „Gastro D.“ a realizat maximum de succes, aducând leucirea definitivă.

„Gastro D.“ se găsește de vânzare la Repr. G-rală farmacia „Thoiss“ din București, Calea Victoriei 121 și la farmacie. În provincie se expediază contra ramburs de Lei 130.

EXCELENTELE

produse „TABAN“

PENTRU ÎNGRIJIREA TENULUI SE GĂSESC LA INSTITUTUL DE ÎNFRUMUSEȚARE

Calea Victoriei Nr. 1
Telefon 3.09.60

PLEBISCITUL „REALITĂȚII ILUSTRATE“

VOIȚI O GRĂDINĂ ZOOLOGICĂ ÎN CAPITALĂ?

Publicăm în pagina 9 din acest număr, propunerea interesantă pe care o fac prin intermediul nostru Capitalei, frații Kludsky. Această propunere ne-a sugerat ideea de a pune publicului următoarele două întrebări:

1. „Credeți că e bine să se creeze o grădină zoologică în Capitală?”

2. „Este sau nu favorabilă propunerea fraților Kludsky?” Sunt rugați să participe la acest plebiscit nu numai bucureștenii, dar și cititorii din provincie, pentru cari București având o grădină zoologică, ar prezenta o atracție în plus.

Toți cei cari ne răspund sunt rugați să-și dea adresa întreagă. Menționăm că pe o aceeași carte postală pot semna mai multe persoane împreună, în caz că răspunsul lor e identic.

La plebiscit pot lua parte nu numai adulții, dar și școlarii, liceenii, elevii școalelor speciale, studenții, cari sunt rugați să arate și școala pe care o frecventează. Tinerii cari sunt de părere să se înființeze o grădină zoologică în București să facă propagandă, îndemnând și pe părinții lor să semneze cartea postală în care își trimit votul lor.

Cei cari eventual ar fi împotriva propunerii de a se înființa o grădină zoologică, să ne arate motivele opunerii lor.

Toate scrisorile și cărțile postale se vor trimite pe adresa revistei „Realitatea Ilustrată”, București, str. Const. Mille 7, menționându-se pe plic sau pe carta postală: „Plebiscitul Realității Ilustrate”.

Atragem atenția cititorilor că de votul lor depinde eventual ca Bucureștii să aibe sau nu o grădină zoologică.

Plebiscitul nostru rămâne deschis în tot cursul lunii Martie, iar noi — pe măsură ce vom primi aceste răspunsuri — vom publica nominal voturile.

POMI FRUCTIFERI

Arbori pentru străzi, șosele și parcuri, brazi, trandafiri, pueți de salcâmi și glădice, vite altoite, etc., de calitate superioară, furnizează:

PEPINIERELE ȘTIRBEY-BUFTEA

Reprezentanța generală în București 11 Str. Banului No. 2. — Catalog gratis la cerere.

„Micul violoncelist”, (După o pictură de d-ra Sevasta Teodoru, Ploiești).

„Sudan”, dreapta, un fost as al Turfului român, în tovărășia unui camarad, la ferma d-lor Teodoru și Lengas din Prahova. (După o pictură de d-ra Sevasta Teodoru, Ploiești).

Dinții albi, sănătoși.

sunt cea mai frumoasă podoabă, cu care ne-a înzestrat natura. Observați odată câți oameni mai neglijează încă îngrijirea dinților. Atunci veți vedea cum se distinge o gură surâzătoare cu dinți albi, îngrijiți. Și dinții dvs. pot fi frumoși, Chlorodont vă ajută să realizați aceasta, căci dinții îngrijiți cu Chlorodont au un luciu mai frumos, un aspect mai frumos. Cu toate calitățile puternice de a curăți, Chlorodont este inofensiv pentru smalțul prețios al dinților, deoarece componentul curățător din pasta de dinți Chlorodont este mai fin chiar decât smalțul dinților. Gândiți-vă la aceasta, când vă cumpărați pastă de dinți. Chlorodont, tubul mare Lei 30.—, tubul mic Lei 19.—.

SLABIRE LOCALĂ ȘI GENERALĂ (BĂI DE PARAFINĂ SPECIALĂ) ȘI TRATAMENTUL MODERN DE INFRUMUSEȚARE LA INSTITUTUL COSMETIC

Helene Simion

CALĂ MOȘILOR 88, PARTER, SCARA B, TEL. 3.1872. ORELE DE PRIMIRE 9-1, 3-7
SUPRAVEGHEAT DE UN MEDIC SPECIALIST

O terapeutică sigură împotriva CEFALALGIILOR (durerilor de cap) a nevralgiilor de tot felul și a insomniilor prin TOCAL

Este ultima desăvârșire a științei farmaceutice elvețiene în combaterea durerilor de cap (cefalalgii, migrene, nevralgii) și a insomniilor cauzate de ele.

La acidul acetyl-salicilic cunoscut prin acțiunea lui anti-nevralgică și antireumatică și la litiu, cunoscut prin acțiunea lui de topire și eliminare din corp a acidului uric, s'a adăugat în TOCAL și chinina, cunoscută ca tonică și antipaludică.

Când o casă elvețiană a compus medicamentul TOCAL pentru combaterea nevralgiilor de tot felul (și deci și a durerilor de cap) nu l'a destinat pentru suferinzi unei anumite țări. Dar întâmplarea face ca, grație elementelor ce sunt încorporate în el, TOCAL-ul să fie parțial destinat anume pentru alinarea nevralgiilor și cefalalgiiilor din țara românească.

Iată de ce TOCAL-ul poate fi socotit ca antinevralgic și anticefalalgic specific pentru suferinzi dela noi.

SEMORI

Sunt atâtea produse astăzi pe piață, încât este greu de a găsi pe cel mai bun.

Singurul drum deschis al chimiștilor a fost de a se lua după preferința medicilor.

De mai bine de 50 de ani, Semori a fost recomandat de către specialiști și doctori din lumea întreagă.

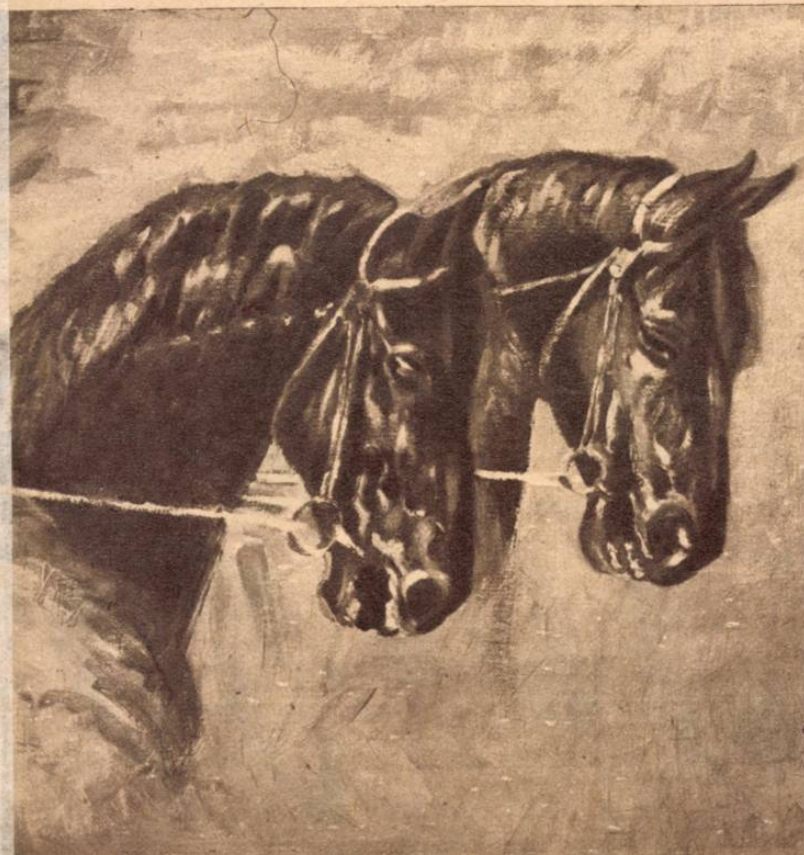
Cereți chiar astăzi detalii complete. Semori este cel mai sigur desinfecant. Din încercările comparative făcute până azi Semori reiese a fi cel mai eficace. Semori este de vânzare la toate farmaciile și drogueriile.

Mărtișoare!

FORMIDABIL ASORTIMENT PLATINĂ, AUR, ARGINT

Bijuteria ELITEI

CALEA VICTORIEI 14

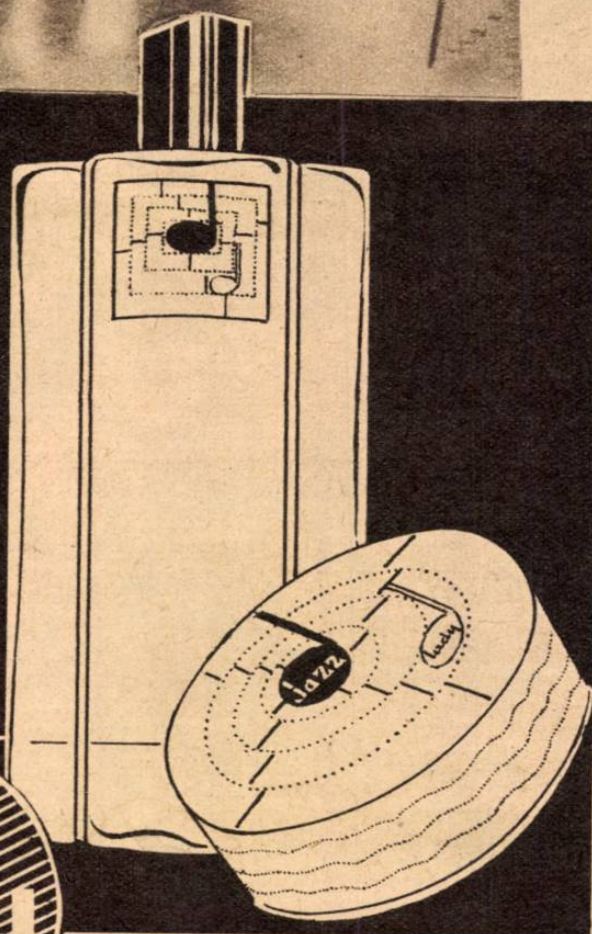

*În căutarea
unui produs de
înfumusețare cu
adevărat superior.*

Nenumărate sunt produsele cosmetice care sunt la dispoziția femeilor, pentru a le face mai frumoase, mai fermecătoare. Dintre toate produsele de înfumusețare, pudra este cea mai răspândită, cea mai întrebuințată — este cu drept cuvânt un produs universal — deci nu e de mirare că mai toate eforturile marilor parfumeri sunt îndreptate în aceeași direcție: fabricarea unei pudre cât mai fine, cât mai bune, care să satisfacă toate cerințele. „JAZZ” — acesta este numele unei noi pudre creiată de casa „LADY”, la care s’a lucrat mai bine de un an, încercându-se mereu alte formule, mereu alte substanțe, până s’a realizat această pudră minunată, de o puritate desăvârșită, lipsită de orice urme de amidon. Acele femei care sunt în căutarea unei pudre care să armonizeze în chip ideal cu tenul și trăsăturile lor, să facă o încercare cu pudra „JAZZ”, creiată de casa LADY. Pudra JAZZ se vinde în 10 nuanțe moderne.

Pudra „JAZZ” poartă numele unei ape de Colonia lansată recent de casa „LADY”—foarte apreciată pentru parfumul ei suav și delicat. Câteva picături din această apă de Colonie vor da personalității Dv. un farmec nespus, vor înviora întreaga atmosferă în jurul Dv.

*Pudra
Eau de
Cologne*

jazz

REALITATEA

ILUSTRATA

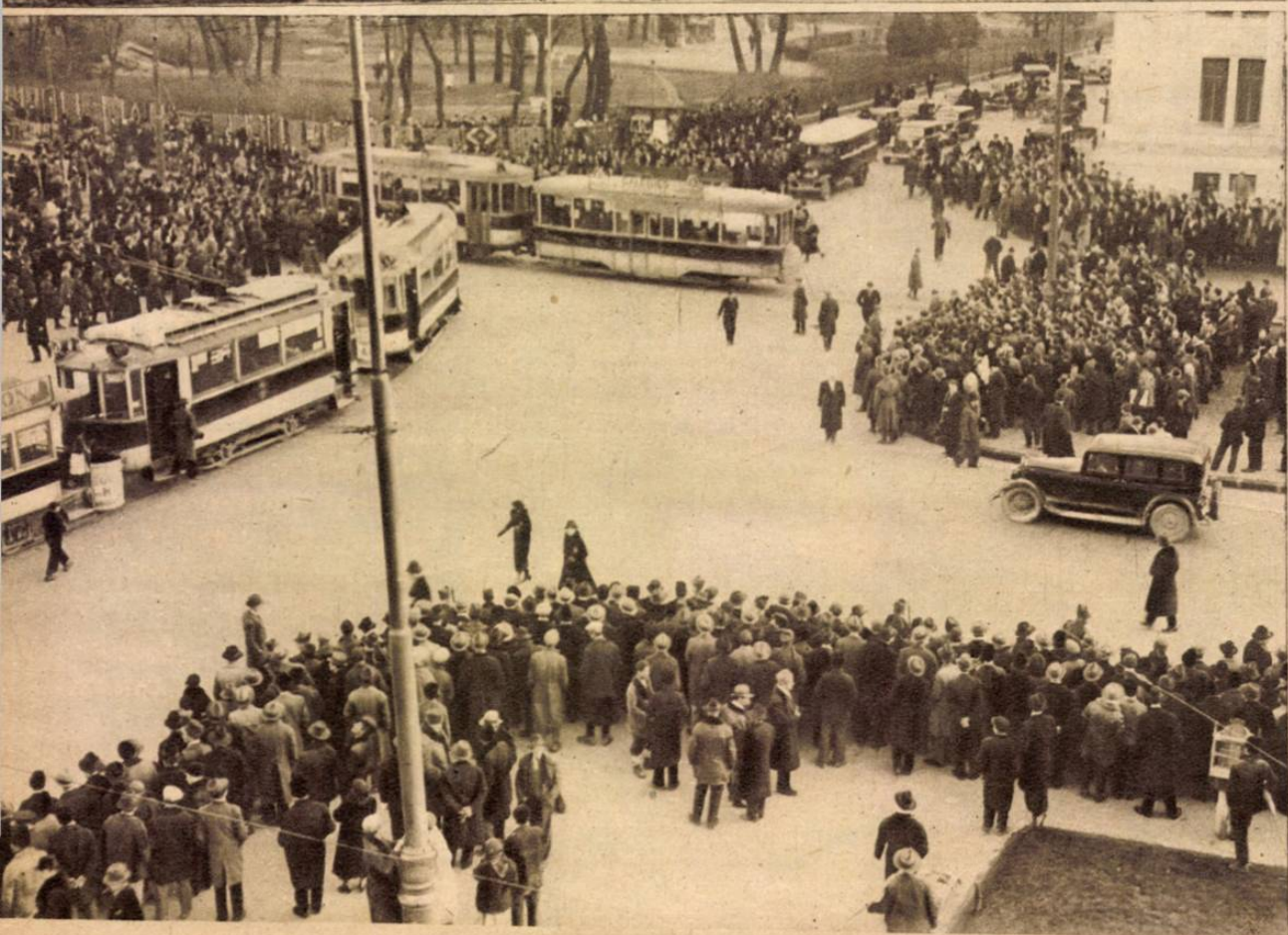
REVOLUTIA DIN JAPONIA

Primul ministru Okada
a fost luat ostatic de
rebeli și eliberat după
înăbușirea răscoalei.

*
... Okada își fotogra-
fiază nepotul favorit.

♥
Sus Impăratul Japoniei.

ANUL X No 476
4 MARTIE 1936

SCENE DE FILM PE STRĂZILE CAPITALEI

Interpelarea din Cameră a d-lui Goga asupra alegerilor dela Mehedinti a dat loc la incidente regretabile nu numai în Parlament ci și pe străzi. Poliția a avut mult de lucru în ziua aceea. Fotografiile noastre înfățișează : Imprăștierea manifestanților cu ajutorul tancurilor cu apă. O vedere generală a „câmpului de luptă”. Pe un trotuar național-tărăniștii, pe cellalt național-creștinii.

D-nii Ion Mihalache și dr. Lupu la intrarea la Cameră.

(Fotografii Berman)

NOUL SEDIU AL SINDICATULUI ARTIȘTILOR DRAMATICI ȘI LIRICI

Duminică s'a inaugurat în Capitală noul sediu al casei sindicatului artiștilor dramatici și lirici. Fotografiile noastre înfățișează o parte din asistență și pe d-na Maria Filotti președinta sindicatului rostindu-și cuvântarea cu acest prilej.

Agitații

IN CAPITALĂ

INTRE POLIȚIE ȘI ANTIFASCIȘTI

Un grup de antifasciști, martori în procesul Anna Pauker au încercat să manifesteze săptămâna trecută pe strada Sărindar. Poliția a zădărnicit această manifestație, arestând câțiva dintre antifasciști. Fotografiile noastre înfățișează două impresionante aspecte luate în timpul acestei manifestații: un rănit este tirat în mijlocul străzii și doi antifasciști sunt arestați.

P. T. T.-IȘTI DEMONSTREAZĂ LA MINISTERUL DE FINANȚE

Funcționarii p. t. t.-iști au manifestat săptămâna trecută la ministrul de finanțe cerând majorarea de salarii. Fotografia noastră îi înfățișează pe p. t. t.-iști în fața ministerului.

SOSIREA COLONELULUI BROCARD IN CAPITALĂ

Colonelul Brocard din aviația franceză ne-a vizitat săptămâna trecută. Fotografia noastră îl înfățișează pe colonel primit de oficialități pe aerodromul Pipera. Colonelul Brocard a fost decorat cu ordinul „Virtutea aeronautică”.

Epoca oamenilor nervoși și grăbiți.

Omul din zilele noastre e suferind. Nervii lui sunt zdruncinați din pricină că muncește într'un tempo accelerat, pentru că mănâncă repede, pentru că e mereu zorit și persecutat de teamă să nu rămână în urma altora. Toate aceste lucruri îi slăbesc nervii și-i provoacă un șir nesfârșit de boli. Omul modern trebuie să se reîntoarcă la natură, de care e legat instinctiv, dar să păstreze rezultatele civilizației. Lumea civilizată începe să recunoască pe zi ce trece tot mai mult, că natura a dăruit anumitor plante unele substanțe al căror efect de a vindeca maladiile este cu mult mai mare de cât efectul preparatelor chimice.

Recent s'a descoperit într-o plantă din America renumita substanță prin care s'a obținut medicamentul „Gastro D.” care a făcut adevărate minuni în toate cele cinci continente. Ne aflăm în fața unui miracol al forței creatoare din natură. Persoane cari 10—15 ani au suferit de boli nevindecabile de stomac, colite, rinichi, ficat, — după un tratament de câteva săptămâni s'au vindecat și astăzi își câștigă existența muncind ca și înainte. „Gastro D.” se găsește de vânzare la Repr. G-rală Farmacia „Thoiss” București, Calea Victoriei 124. În provincie expediem contra ramburs de Lei 130.

PRIMUL INSTITUT COSMETIC MEDICAL

BULEVARDUL CAROL, 35

TELEFON 3.52-73

D-NA Dr. M. RABINOVICI dermatolog specializată la Paris și Viena, tratează: negi, pistrui, coșuri, etc. Ingrijirea feței cu hormoni și masaje pneumatice. Distrugerea definitivă și fără cicatrice a părului de prisos. Slăbirea locală a corpului prin masaje electrice, curs de gimnastică.

Consult. 10—12 și 3—7 p. m.

Consult. gratuite Miercuri 11—12 a. m.

PROCESUL ANTIFASCIȘTILOR

Săptămâna trecută a început la Consiliul de război judecarea procesului celor 19 antifasciști. Fotografia noastră înfățișează pe acuzați în boxă (extremitatea stângă Anna Pauker) și consiliul de război care judecă procesul.

Noul ministru al
republicii Chili
la Palat

D-I Madrid, noul ministru al republicii Chili a prezentat săptămâna trecută suveranului scrisorile de acreditare. Fotografia noastră îl înfățișează părăsind palatul regal.

Noul ministru
al Braziliei la
Palat

D-I Manuel Cuelbe Rodrigues, noul ministru al Braziliei la București a prezentat săptămâna trecută Suveranului, scrisoarea de acreditare. Fotografia noastră îl înfățișează la părăsirea palatului regal alături de d. general adjutant Condescu.

RECEPȚIONAREA PLANȘULUI DE PE DÂMBOVIȚA

Săptămâna trecută a avut loc recepționarea oficială a planșului de pe Dâmbovița. Fotografiiile noastre înfățișează Dâmbovița sub planșeu și comisia controlând sub planșeu, rezistența lui.

PRIMUL MINISTRU AL CEHOSLOVACIEI LA BELGRAD

D. Milan Hodza, primul ministru al republicii cehoslovace a făcut o vizită oficială la Belgrad. Vizita a fost mult comentată în cercurile internaționale. Fotografia noastră îl înfățișează pe d. Milan Hodza împreună cu d. Stoiađinović, primul ministru jugoslav, în mijlocul reprezentanților presei.

NOUL CABINET SPANIOL

Iată alături o fotografie luată la primul consiliu al noului cabinet spaniol prezidat de d. Azana. Noul guvern s'a constituit în urma alegerilor generale care-au avut loc recent în Spania.

DOCTORI HONORIS CAUSA

D. Friederich, rector al universității din Praga a remis săptămâna trecută savanților Verdier și Baudrillard, insignele de doctori honoris causa al Universității din Praga.

REGELE GUSTAV AL SUEDEI SPECTATOR IN ZĂPADĂ

Fotografia noastră îl înfățișează pe regele Gustav al Suediei, asistând la Stockholm la un concurs de ski.

D. ALBERT SARRAUT LA BANCHETUL CLUBULUI AMERICAN

Cu prilejul zilei aniversare a lui George Washington, clubul american din Paris a organizat un mare banchet la care a asistat și d. Sarraut, primul ministru al Franței. În fotografia noastră de la stânga spre dreapta: d. Albert Sarraut, d. Rousseau, președintele clubului american și d. Jesse Strauss, ambasadorul Statelor Unite.

Dv. știți: Crema Nivea conține Eucerita, și pe aceasta se bazează calitățile ei cunoscute. - Crema Nivea în cutii și tuburi

Inainte de a vă bărbieri

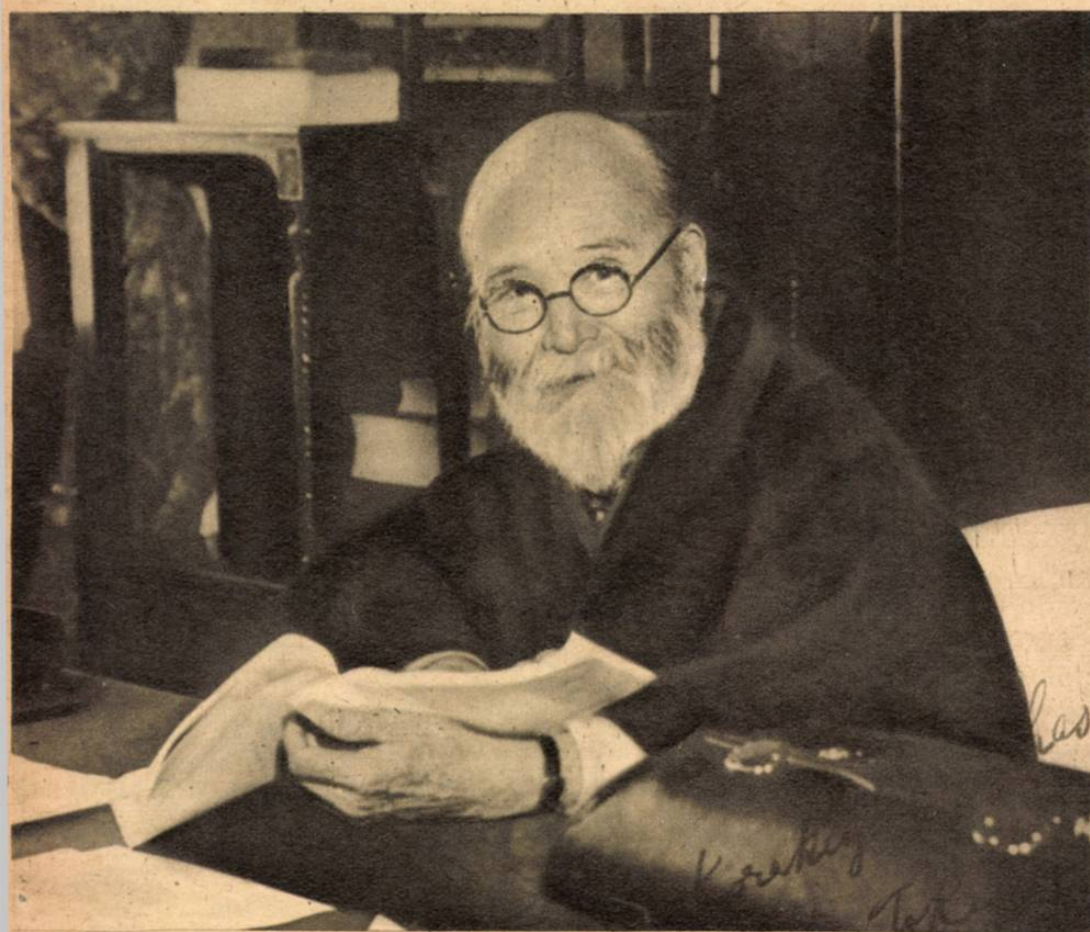
CREMA - NIVEA

CREMA
NIVEA

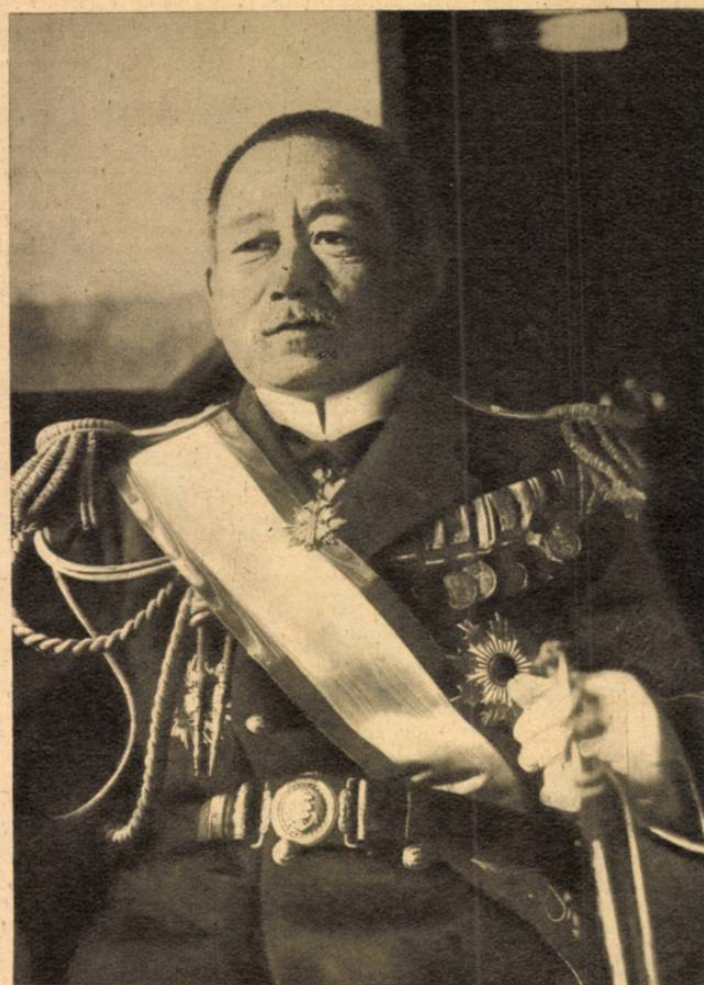
Veți avea senzație plăcută: Ras ușor, piele netedă și catifelată, nu veți avea pielea crăpată sau iritată. Recomandabil este ca înainte de a vă săpuni, să masați bine pielea cu un strat subțire de crema Nivea, sau chiar și mai bine este să vă masați seara cu Crema Nivea, ca astfel peste noapte să-și facă efectul

Doi harnici vânzători de ziare și reviste din Roșiorii de Vede.

PRIMUL MINISTRU
al Japoniei, amiralul Okada, a fost luat ostatic de către revoluționari. După predarea acestora și sinuciderea capilor mișcării, amiralul Okada a fost din nou liber.

MINISTRUL DE FINANȚE
al Japoniei, asasinat de revoluționari. Fotografia noastră îl înfățișează pe Takabashi la masa de lucru câteva zile înainte de atentat.

REVOLUTIA DIN JAPONIA

FOSTUL PRIM MINISTRU...

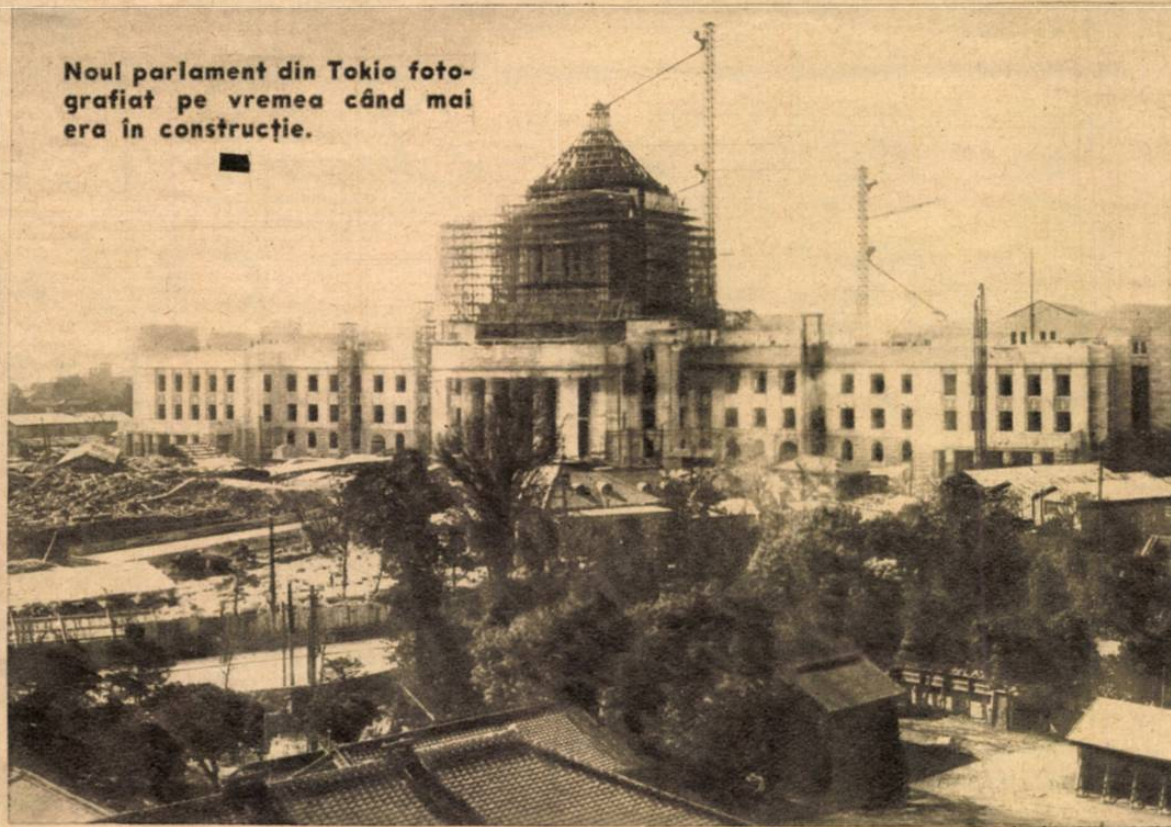
al Japoniei, Saito, a fost asasinat și el de către revoluționari. Il vedem în ilustrația noastră fotografându-se cu prilejul unei vizite făcute împărătesei-văduve a Japoniei.

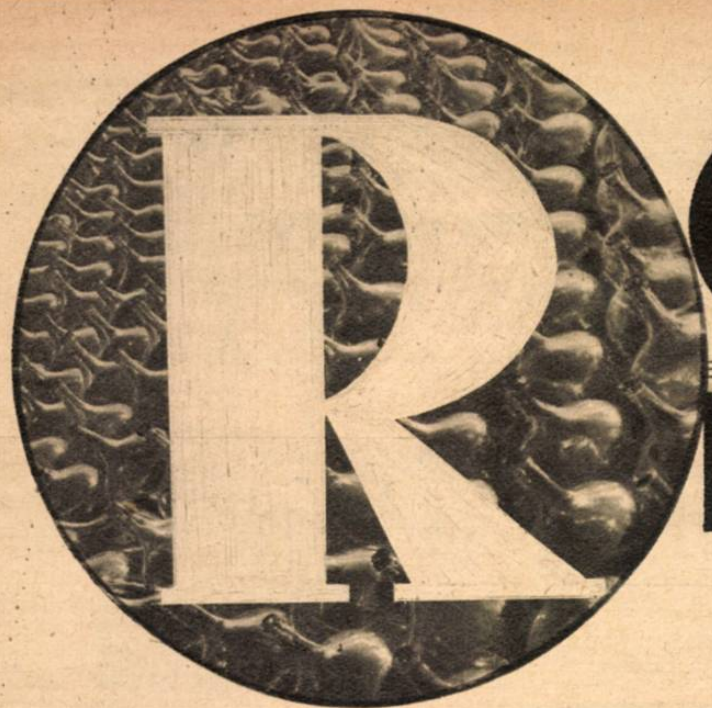

Poșta centrală din Tokio, este cea mai modernă din întreaga Asie.

Noul parlament din Tokio fotografiat pe vremea când mai era în construcție.

ROMANIA

EXPORTĂ STICLĂ

Știați că sticla e un lichid? — Vizitarea fabricilor de sticlă din Putna, Azuga și Mediaș

CAMILLE FLAMMARION, celebrul popularizator al științei, spunea că **sticla** e cea mai mare invenție omenească.

Mi-am pus întrebarea: să aibe oare Flammarion dreptate?

Și a trebuit să caut răspunsul singur, de oarece octogenarul astronom a murit acum 11 ani.

E de necontestat că **roata** și **focul** au permis evadarea omenirii din animalitate. Fără roată, n'am fi avut nici car, nici plug, nici scripete, nici dinamuri electrice. Cel mai mare geniu preistoric a fost fără îndoială necunoscutul inventator al roții.

A doua descoperire mare a fost focul. Fără foc nu se inventa bucătăria, nu se putea topi ferul, nu se construia mașini de aburi și oamenii nu puteau trăi, decât numai în climate tropicale.

Strămoșul nostru din epoca **robenhausiană**, care avu gândul să se folosească de foc, probabil pentru a frige prima bucată de carne, a fost și el unul din marile genii ale lumii.

Roata și focul au fost două etape mari de progres, dar folosința lor a fost ajutată de natură. Probabil o nucă ce-a căzut dintr'un pom și s'a rostogolit pe pământ sau poate bușteanul rotit în cursul râului, a sugerat, unui Newton preistoric, să facă o roată, după cum mai târziu căderea unui măr a dus la descoperirea atracției universale.

Focul tot Natura l-a donat. În timpul unei furtuni, un trăsnet a aprins desigur un arbore și un om, udat de ploaie până la piele, observă că focul e cald. Omul acesta a fost strămoșul fizicienilor și al meteorologilor.

A treia etapă, care a revoluționat civilizația umană, e invenția sticlei. Natura a neglijat să facă sticla, construind e drept cristalinul ochiului, prima și cea mai perfecționată lentilă, dar omul primitiv nu cunoștea secretele anatomiei și menirea lui a fost să descopere sticla.

Fără sticlă n'am fi avut pahare și becuri electrice, nu se inventa luneta și astronomia rămânea într'o fază primitivă, nu se inventa microscopul și lanterna magică, nici lămpile cu 3 electrozi, nici aparatele fotografice, nu se cunoșteau microbii, nu exista cinematograful și radio, nu se descoperiau razele X și televiziunea, n'am fi avut măcar geamuri și oglinzi.

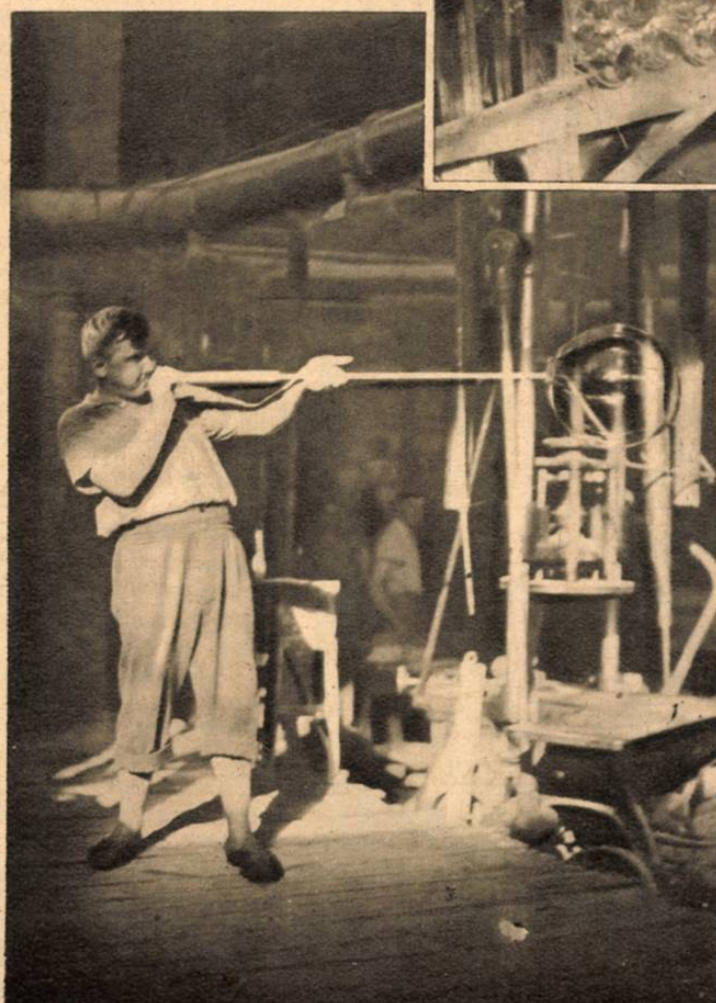
CE SPUNE FLAMMARION

După notița introductivă de mai sus, să vedem ce spunea Flammarion despre sticlă.

„Admirăm cu dreptate invenția lunetei, scria ilustrul savant în „L'Astronomie Populaire”. Și cu toate acestea trebuie să ne mirăm că această descoperire nu s'a făcut mai curând.

O curiozitate din Mediaș: firmă în trei limbi

■ In atelierul de suflătorie

■ In atelierul de șlefuit sticla

Sticla e întrebuințată de mai bine de trei mii de ani (roata și focul se cunosc de zeci de mii de ani. N. R.) Mi-aduc aminte că am observat în mănăstirea Saint-Lazare, în insula Sf. Lazăr, lângă Veneția, o mumie egipteană, datând de cel puțin 3.000 de ani, învelită cu totul într'o țesătură de mici mărgelile de sticlă albastră. O observație analoagă mi-a atras atenția, în urmele ruinelor orașului Pompei.

Am dovedit existența obiectelor de sticlă de acum 18 veacuri. S'a găsit la ruinele Ninive un cristal de quartz, hexagonal, plano-convex, a cărui curbura a primit forma sa pe o roată de lapidar, sau prin orice alt procedeu analog. Era o podoabă, în formă de lentilă.

Pliniu vorbește de un smaragd tăiat în sticlă concavă, care servia de „lorgnon” lui Neron, pentru a privi jocurile sângeroase ale circului. Ochelarii au fost inventați în al 14-lea secol. Însă abia în 1590 s'a construit prima lunetă, de Zaharia Jansen

Ce încet este progresul omenirii.

STICLA E MAI PREȚIOASĂ DECÂT AURUL ȘI DIAMANTUL

Tot Flammarion, după ce ne descrie activitatea lui Hans Lipperhey, din Middelbourg, primul fabricant de ochelari și începuturile astronomiei optice, cu luneta lui Galileu, ne arată ce importanță are sticla:

Nu privim cu toată admirația de care e demnă, această substanță minerală, de aparență modestă: sticla.

Ea este însă mai prețioasă decât aurul și diamantul și rolul ei în istoria omenirii abia poate să fie apreciat după adevărata lui valoare.

Fără sticlă, civilizația nu ar fi putut să înainteze, până în cliemele noastre septentrionale, căci ea singură ne permite să trăim la adăpost de frig, de vânt și de intemperii, lăsând să treacă lumina zilei, căldura soarelui, îngăduind totodată să contemplăm, prin ea, natura exterioară. Sticla a întemeiat fizica experimentală cu barometrul și termometrul. Ea a dat naștere la noi organe vizuale: microscopul, care ne-a descoperit infinitul mic și telescopul, care ne-a transportat în infinitul mare. Știința aproape în întregime se datorește serviciilor, date de acest nisip topit, de această substanță vitrificată!

CE E STICLA ?

Profesorul A. E. Holleman ne spune în „*Traité de Chimie inorganique*” (Edit. Albin Michel, Paris) că sticla e un amestec de silicat alcalin, de calciu, sau de plumb.

Silicații alcalini sunt solubili în apă, amorfi și foarte ușor fuzibili. Silicații de calciu sunt insolubili în apă, greu fuzibili și adeseori cristalizați.

Topind împreună aceste două grupuri de silicați, se obține astfel o masă insolubilă, amorfă-transparentă, de fuzibilitate mijlocie, care e sticla.

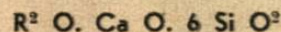
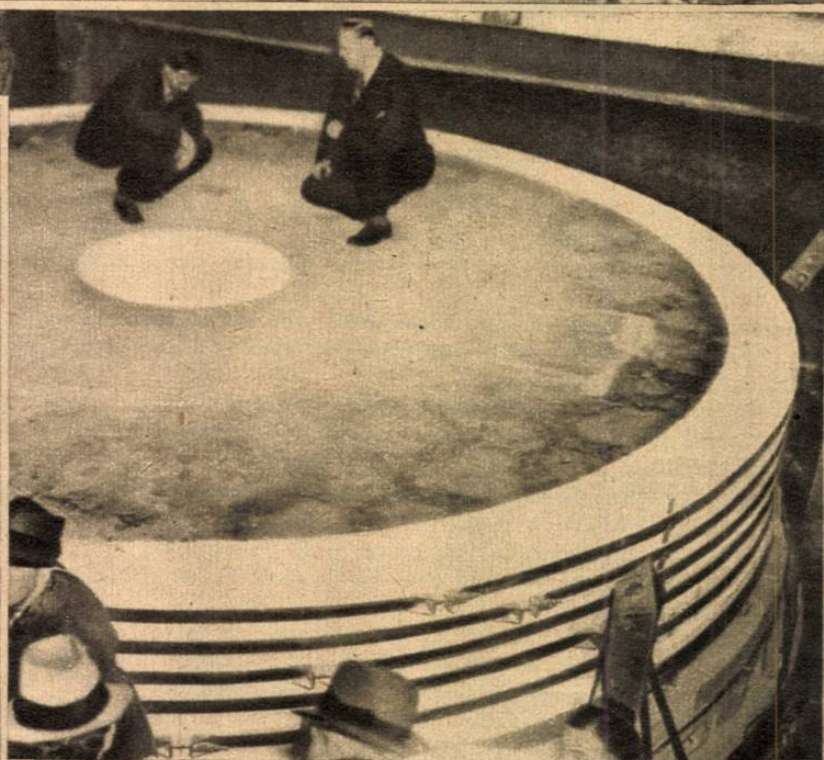
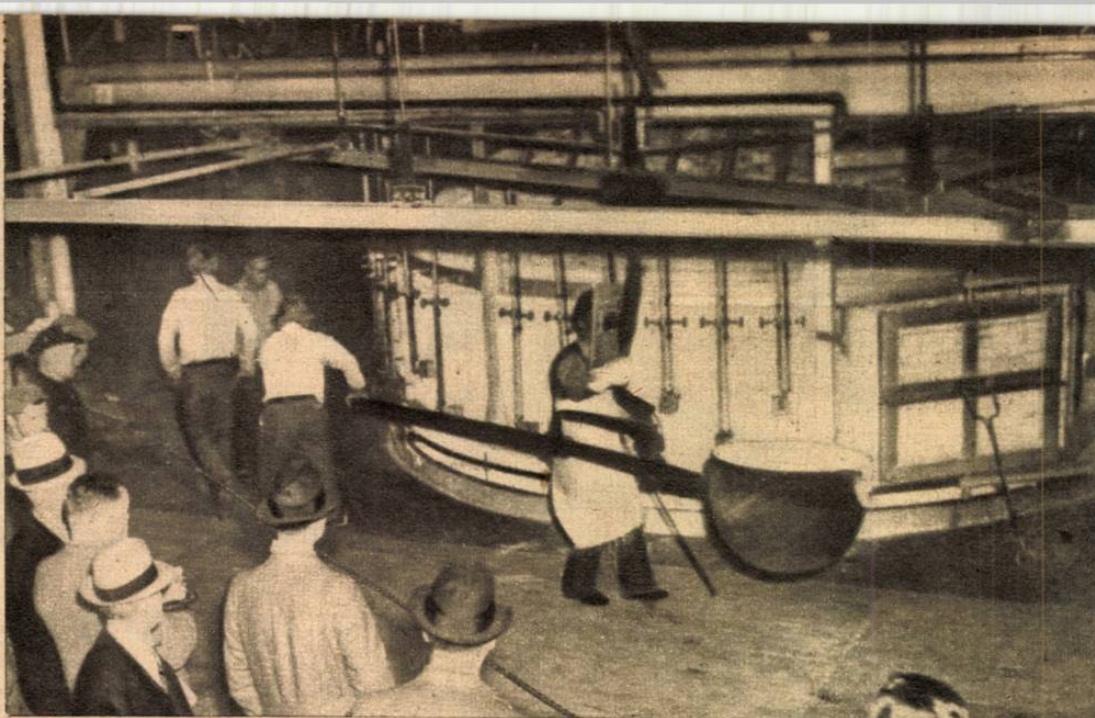
În cele mai multe cazuri compoziția nu diferă mult de formula generală:

Două lămpi emițătoare de raze Röntgen.

Un pahar de sticlă incassabilă, are desavantajul că se topește la foc, lucru care se observă pe fotografia de față.

Cum se toarna...
o lentilă...

...lentila gata

În această formulă se arată prin litera R metalul alcalin.

O sticlă având exact această formulă e o sticlă normală.

Pentru a fabrica sticla, se topește, în topitoare refractare, un amestec de nisip pur, care e bioxid de siliciu, de piatră de var și de carbonat de sodiu (sodă). Acesta din urmă e înlocuit uneori prin sarea lui Glauber și cărbune.

Există sticlă și sticlă, cum există oameni și oameni. O nimica toată determină o infinită variație.

Proprietățile depind în primul rând de natura materiilor prime întrebuințate și în al doilea rând de proporțiile, în care intră în amestec. Prin variația acestor doi factori, avem mijlocul de-a obține sticlă care se topește ușor sau greu, sticla mai rezistentă mai transparentă sau mai opacă, sticla refrangibilă etc. Se deosebește, în primul rând, sticla care se topește ușor de sticla care se topește greu.

Dăm mai jos tabloul speciilor de sticlă, după Holleman, care va interesa desigur pe cititorii noștri, pasionați de știință.

Specii de sticlă	Si O ²	B ² O ³	K ² O	Na ² O	Ca O	Al ³ O ³ și Fe ² O ³
Sticlă normală	75,5	—	—	12,9	11,6	—
Geamuri	74,9	—	—	16,7	7,6	0,8
Butelii	66,0	—	2,8	2,8	22,9	5,5
Pahare	73,0	—	—	11,5	15,5	—
Cristal	56,1	—	12,1	0,6	—	—
Sticlă de Boemia	79,1	—	6,7	6,4	7,6	0,2
Sticlă de Jena	72,0	12,0	—	11,0	—	5,0
Sticlă Pyrex	80,5	11,8	0,2	4,4	0,3	2,2

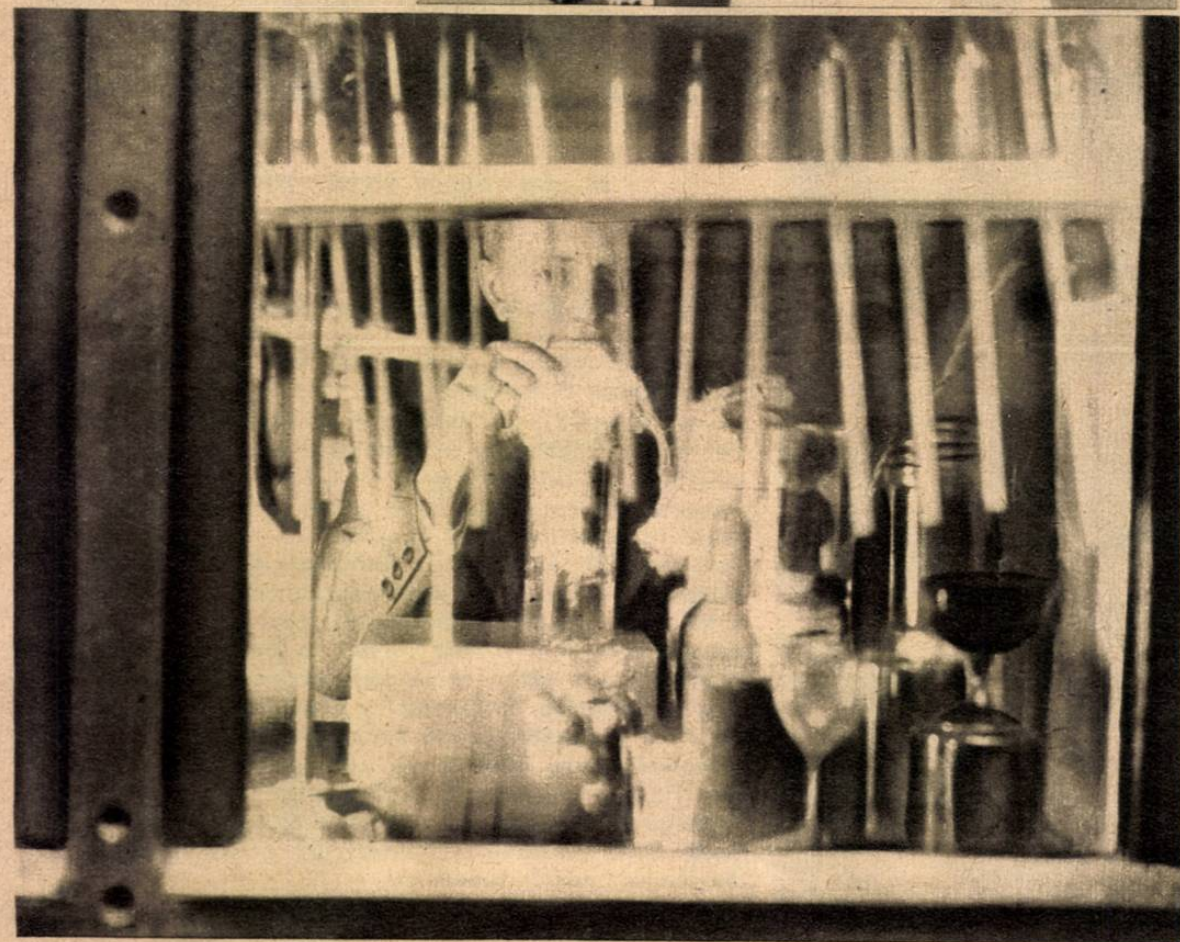
Speciile cele mai importante de sticlă sunt următoarele:

Sticla cu baza de sodiu. — E întrebuințată pentru fabricarea geamurilor. Cuprinde silicați de sodiu și de calciu. E ușor fuzibilă.

Sticla cu baza de potasiu. (sticla de Boemia). — E un silicat dublu de potasiu și calciu. Greu fuzibilă, e întrebuințată în laboratoare.

Cristalul. — E o sticlă grea, formată din silicați de potasiu și plumb. Foarte refringentă și strălucitoare, când e șlefuită.

Flint glass. — E un cristal superior, întrebuințat pentru len-

tile astronomice, ochelari și alte instrumente optice. **Sticla de lena.** — E o sticlă ce cuprinde și acid boric în compoziția ei, de aceea rezistă la variații de temperatură.

Într'un pahar de lena se poate turna brusc apă fiartă, fără să se spargă. Paharul poate sta pe foc și se poate fierbe un lichid în el.

CUM SE COLOREAZĂ STICLA

Se adaugă sticlei topite oxizi metalici, cari formează silicați colorați.

Culoarea albastră se obține prin oxid de cobalt, culoarea verde prin oxid de crom, galbenul fluorescent prin oxid de uraniu.

Sticla opacă, mată sau lăptoasă se obține prin adaus în soluție de cenușe de oase, oxid stanic sau criolită.

STICLA E O SOLUȚIE

Dizolvând zahăr mult în apă obținem un sirop.

Sticla e și ea o soluție, anume:

Sticla e tipul materiei amorfe. E un lichid cu frecarea interioară foarte ridicată.

La o temperatură ridicată, sticla în fuziune e fluidă. Când temperatura coboară sticla devine vâscoasă.

Între starea perfect lichidă și starea perfect solidă există o gamă de stări intermediare. De aceea chimiștii consideră starea solidă amorfă drept o stare lichidă, în opoziție cu starea cristalină, care e într'adevăr solidă, având proprietăți cu totul diferite de ale lichidelor.

VIZITÂND FABRICI DE STICLĂ

În alte țări se fabrică următoarele calități de sticlă, după ultimul progres al științei:

1 — Sticla care nuse sparg. E bună pentru gospodinele neexperimentate. Paharele din această sticlă căzând jos nu se sparg.

2 — Sticla elastică. Are proprietatea cauciucului. E bună pentru parbrizurile automobilelor și pentru geamurile vagoanelor de căi ferate.

3 — Sticla blindată. E tare ca oțelul. Se poate trage cu revolverul în ea, gloanțele o găuresc, dar n'o sparg și nu trec prin toată grosimea ei.

Autorul acestor rânduri a vizitat fabricile de sticlă din Putna (Bucovina), Azuga (Prahova) ș. a. Pentru a vizita fabrica dela Mediaș, e necesară autorizația specială a directorului general dela „Vitrometan”.

Vizita unei fabrici începe dela „suflătorie”. Atmosfera e aci trepidantă. Din cauza sgomotului nu se poate auzi vocea. Șase cuptoare uriașe ard cu gaz metan, cu un sgomot de se cutre-

mură pământul, dând impresia că în cazanele lor de Satana ar fierbe lavă vulcanică.

Cuptoarele acestea mai scot și niște flacări uriașe, probabi pentru a-mi aminti de protuberanțele solare, ce vom avea poate prilejul să le observăm, în largul Mării Negre în timpul eclipsei totale de soare din lunie 1936.

Zeci de lucrători, bărbați, femei, copii, se mișcă fiecare pe un spațiu redus, fixat de un dirijor invizibil al acestei simfonii a' muncii.

Amestecul, pregătit în alte săli, e transformat aci în obiecte casnice, ce mi se par acasă atât de banale.

Am asistat la nașterea unor pahare și solnițe. Un maestru al suflătoriei mi-a oferit în dar un bloc albastru de sticlă, cu oxid de cobalt, mare cât pumnul, având forma unui bolid căzut din cer. Am văzut cum se fac mii de flacoane, fructiere, pulverizatoare, scrumiere pentru țigări, sticle pentru șampanie, servicii pentru lichioruri, globuride lămpi, etc.

Cine și-ar fi imaginat că frumoasele obiecte de sticlă, ce le observăm în vitrinele din București, lucrute la Azuga, sau la „Vitrometan”, cuprind doar nisip, carbonat de sodiu, var, feldspath, sulfați și cioburi de sticlă.

Amestecul se face în albiu mari, materialul se adună într'un basin și e distribuit cuptoarelor.

Ne-am interesat ce temperatură mijlocie au cuptoarele și am văzut cum termometrele speciale arătau între 1500 și 1600 grade.

CUM SE SUFLĂ ?

Țeava de suflat e de fer. Lucrătorul introduce țeava în cuptor și scoate o bucată de aluat de sticlă, extrem de fierbinte. Vizitatorul care ar atinge sticla cu mâna, ar rămânea instantaneu fără degete. Aluatul e răcit puțin, într'o lingură specială

și apoi lucrătorul (care are plămâni an trenaji) suflă în țeavă, ca beșica de sticlă să se umfle puțin; o aruncă după aceea într'un tipar și imediat un alt lucrător taie, cu foarfeca, restul rămas deasupra. Forma e deschisă și se transmite unui al treilea lucrător, iar în cele din urmă obiectul e răcit și lăsat să se întărească.

Răcirea se face într'un cilindru lung de vre-o 25 metri, învârtit de un electromotor. Obiectele parcurg răcitorul, în circa 3 ore.

La „Vitrometan” din Mediaș există și aparate de suflat cu aer comprimat, ce cruță plămânii.

La Azuga există o secție de șlefuit a obiectelor de lux, precum ornamentații de birou, vase, călimări ș. a.

Interesante sunt și sălile de asortare, ambalaj, expediție.

ROMÂNIA A AJUNS O ȚARĂ EXPORTATOARE DE STICLĂ

Cea mai mare fabrică de sticlă din țară e „Vitrometan”, înființată în anul 1923.

Are 950 de lucrători, repartizați în trei echipe. Fabrica funcționează zi și noapte.

Sticlăria românească, fabricată de „Vitrometan” se vinde nu numai în țară, dar se desface și în Cehoslovacia, în Grecia, Turcia, Palestina și Egipt. Țările străine ne cer sticle farmaceutice, servicii de ceai și sticle de lampă.

Cine și-ar fi imaginat că România, țară eminentă agricolă, va ajunge în 1936 și o exportatoare de sticlă ?

L. Florin

Citiți „Magazinul”

KALODONT vă sfătuiește astăzi: *De 2 ori pe zi --- așa e bine!*

Toată lumea știe că resturile de mâncare rămase printre dinți încep să fermenteze într'un interval de 10—12 ore, în temperatura de 37 grade (C.) a gurii! Iată deci cea mai bună dovadă că nu ajunge să ne spălăm pe dinți numai o singură dată, ci regulat de două ori pe zi, — așa e bine!

Și nu uitați: 3 puncte constituie avantajele Kalodontului și deci ale unei bune îngrijiri a dinților:

- ① Spuma cea fină a săpunului special pentru dinți curăță temeinic dantura până și în locurile inaccesibile pentru peria de dinți;
- ② Conține o substanță extrem de fină având proprietatea de a lustrui smalțul dentar fără de a-l ataca;
- ③ Oleatul sulfuricinic după formula d-rului Bräunlich îndepărtează treptat piatra periculoasă pentru dinți, împiedecând-o să se formeze din nou.

KALODONT

CONTRA PIETREI DE PE DINȚI

PE ACOPERIȘURILE CAPITALEI

Perspective și aspecte nebănuite

Cine se urcă pe o clădire înaltă, nu mai recunoaște Bucureștii dar surprinde multe secrete.

PLETELE și străzile Capitalei capătă perspective și aspecte nebănuite, când sunt privite dela înălțime. Astfel, de pildă, mulți vor fi îndemnați să susțină că fotografia noastră, cu turnuri gotice în stânga și un juvaer de biserică în fund, e luată pe undeva, prin străinătate. În realitate este vorba de bine cunoscuta stradă Stavropoleos, cu o parte a fațadei „Carului cu bere.”

PANORAMA CAPITALEI

Dacă vă veți urca pe platforma de sus a turnului telefoanelor și credeți că veți vedea, de acolo, Bucureștii la picioarele dv., vă înșelați! În primul moment nu veți recunoaște nimic, nici o clădire, nici o stradă... Apoi, în loc să simțiți că sunteți pe o înălțime, vi se va părea că stați în vale...

De sus, panorama Bucureștilor este uluitoare. Deabia încetul cu încetul, privitorul începe să se dumirească, conducându-se mai mult de punctele cardinale și apoi descoperind, ici și colo, în aglomerație edificii mai înalte: Foișorul de foc, Dealul Patriarhiei cu Camera Deputaților, gara de Nord, Palatul regal dela Cotroceni, Inchisoarea Văcărești, Palatul Artelor din Parcul Carol.

Orașul care se desfășoară pe un diametru aproximativ de zece kilometri se vede în întregime din vârful turnului Telefoanelor, cu toate dealurile din jur, mănăstirile și chiar comunele din apropiere.

ORGA DELA CAPȘA

Dealțul este interesant orișicare acoperiș din Capitală de unde se pot surprinde aspecte pitorești și — uneori — scene picante... Reporterii și pisicile sunt, poate, singurele vietăți, cărora le trăsărește prin cap să facă asemenea ascensiuni. Păcat însă că pisicile nu știu să vorbească, iar reporterii nu fac literatură...

Chiar clădirile mai joase își au farmecul lor.

Astfel, Hotelul Capșa, era odinioară unul dintre cele mai impozante clădiri depe „Podul Mogoșoaiei.” Acum a fost înecat de palatele din jur. Pe acoperișul acestui celebru hotel, am descoperit un fel de orgă, foarte interesantă.

Înainte vreme, hornurile sau coșurile clădirii de care vorbim, erau de o înălțime potrivită. Dar de când s'au ridicat zidurile blockhouseului vecin, a fost nevoie să se înădească coșurile (ogeașurile) modestei case Capșa, cari nu mai erau capabile să expulzeze fumul în înălțimile văzduhului. A fost nevoie să se așeze o serie de olane, unele peste altele, cari întrec, de câteva ori, statura unui om.

OGEAGURILE ȘI ALEGERILE

În secolul trecut, „coșarii” sau „hornarii” aveau un rol foarte important în timpul alegerilor. Ei trebuiau să scoată chinorosul din coșuri, adică funinginea neagră, foarte ușoară, care azi se întrebuințează la fabricarea cernelurilor și a diferitelor vopsele.

Pe atunci se umpleau de chinoros vârfurile căciulilor ținute ale agenților electorali. Când eșea din locul de alegere vreun alegător suspect, agentul se apropia de dânsul și scotea respectuos căciula din cap:

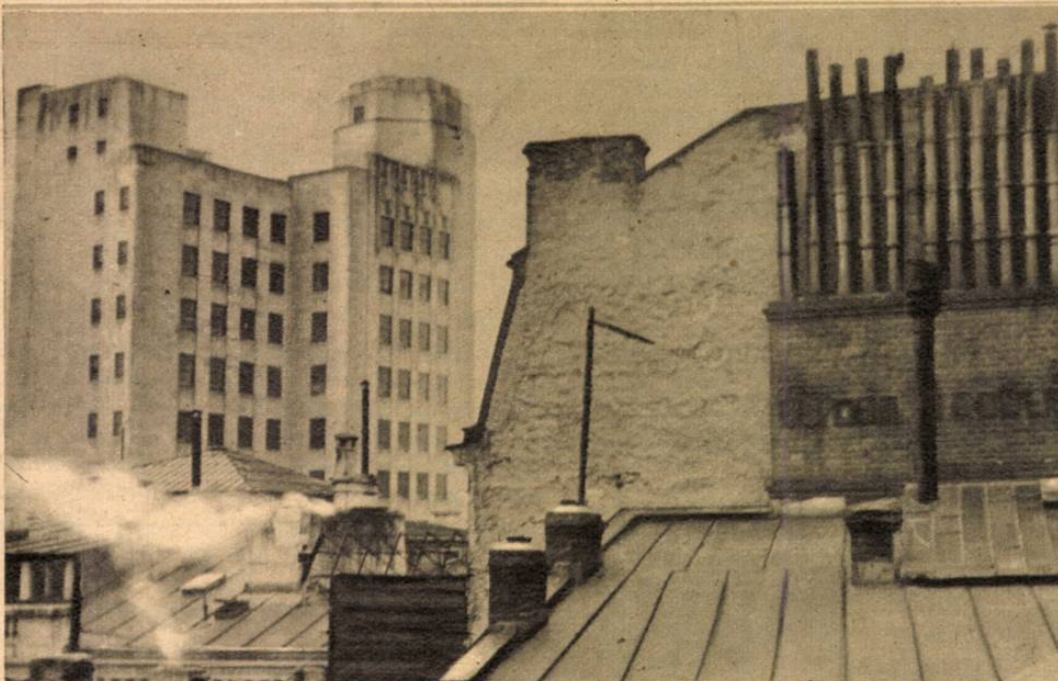
— Săru' mâna, cucoanel! îi spunea, atingându-l peste obraz ca din greșală.

Mânjit cu negru pe față și câteodată însemnat și cu o cruce albă, de tibișir, pe spate, nenorocitul alegător neștiutor, mânca bătaie, la fiecare colț de stradă, minunându-se cum de-l recunosc toți bătașii, că a fost la alegere și c'a votat împotriva „intereselor partidului”

ÎN VIITOR NU VA FI FUMUL

Azi chinorosul nu mai e la modă; la coșurile moderne bucureștene începe să se instaleze un sistem de distilare și condensare, care împiedică îmbăcășirea atmosferei bucureștene. „Unde nu-i foc, fum nu iese” — spune un vechi proverb. Totuși, peste un număr de ani, din coșurile bucureștene nu se va vedea ieșind fumul, deși — să sperăm — că focul n'o să lipsească din nici o casă.

ALEX. F. NIHAIL

Orga de la Capșa și palatul telefoanelor.

Trei vecini în Calea Victoriei.

Pe acoperiș la Capșa se mai văd coșurile corespunzând sobelor de modă veche.

Ghiciți: unde e asta?

PREZENTAM PE SONJA HENIE

Campioana mondială de patinaj

„REGINA GHEȚII”...

antrenându-se în vederea campionatelor pe care apoi le-a câștigat. Cu o ușurință remarcabilă Sonja Henie execută una din cele mai grele figuri acrobatice.

DUPĂ VICTORIE

Sonja Henie primește pe patinoar împreună cu premiul, un frumos buchet de flori.

DANSUL LEBEDEI...

executat pe gheață cu o grație neîntrecută de către Sonja Henie.

GÂNDITOARE...

cu ghetele de patinaj care i-au făurit gloria.

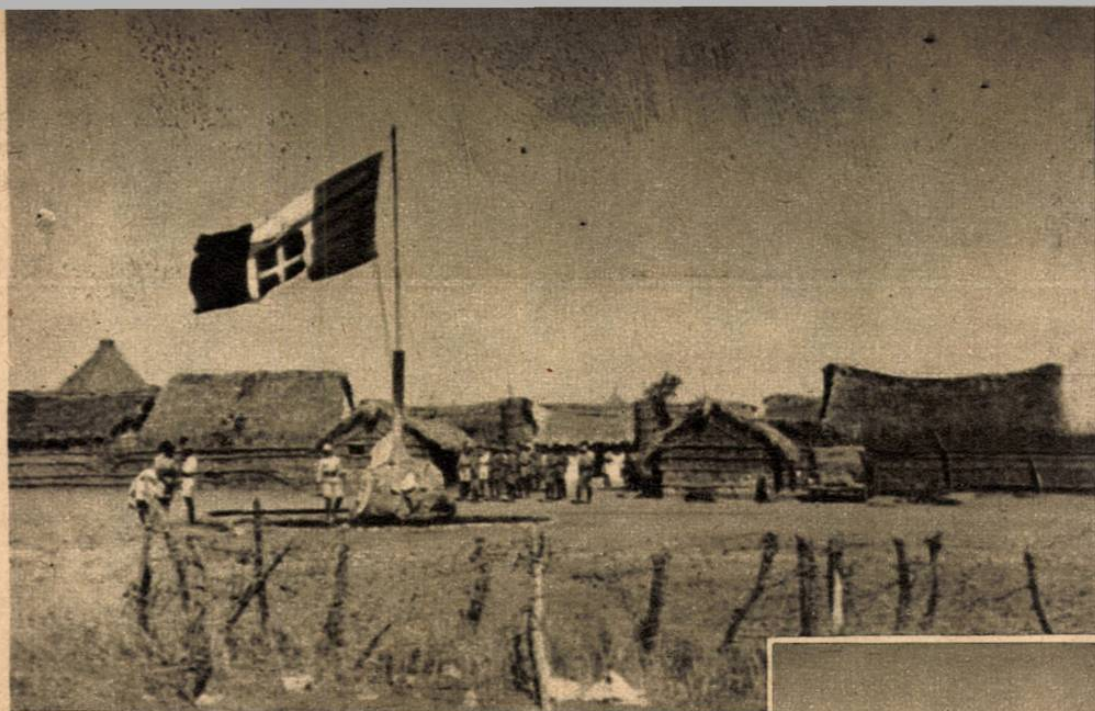
CITIND ZIARUL...

în care găsește cele mai elogioase cronici cu privire la ultimele ei biruinți. Este surzătoare și fericită.

TATĂ L...

celebrei Sonja Henie asupra căruia s'a resfrânt puțin din gloria fiicei sale, îngrijește toată ziulica de patinele și echipamentul campioanei.

I ANUARIE, frontul din Somalia. — Dela Malcar Rei, unde se întâlnesc granițele Etiopiei, ale Keniei și ale Somaliei italiene, până la câmpiile din Ogaden, un lanț lung de fortărețe și de forturi se ridică în ierburi...

Se găsesc de toate mărimile și de toate culorile. Fortul din Malcar Rei, sortit să apere bapul care leagă cele două maluri, e clădit din trunchiuri de copac și e acoperit cu smoală, căci furnicile și termita din aceste ținuturi sunt aproape tot atât de periculoase ca și gloanțele Etiopienilor. Pe scurt, fortul e din lemn și are o culoare negricioasă, ceea ce nu s'ar putea spune despre fortul din Tejiglo, clădit din cărămizi roșii, și care pare de jăratec în razele soarelui african. Fortăreața din Mustahil, numită „Fitaorari”, adică „conducătorul avant-gardei”, e dimpotrivă, de o albeață fără pată și se aseamănă prin blocurile grele de piatră, cu fortărețele care se văd în regiunea Marocului. Am văzut și un fort... verde. E cel dela Ualaddei, clădit din lemn, din sârmă, din liane și din salcâmi spinoși, așa încât ramurile și frunzele au acoperit aproape pe-de-a'ntregul construcția primitivă.

Dar fie că sunt construite din lemn, din beton armat, din granit, din frunze de cocotier sau de salcâmi, forturile și fortărețele adăpostesc un număr mare de „Dubatsi”, care se mai numesc și lei din Giuba, câțiva ofițeri albi, o jumătate duzină de mitraliere, vreo douăzeci de cămile sau de catări, și înfășurată o fântână. Era cât p'aci să uit lucrul cel mai important: în fiecare fort există un heliograf...

Heliograful seamănă cu o broască țestoasă, foarte mare, care a fost răsturnată și pe semne cu gândul de a o necăji a fost cocoțată tocmai în vârful unei construcții de fer. Deasupra broaștei țestoase se văd tot soiul de manivele, de roți și de lanțuri misterioase, dintre care fiecare are un nume de origine greco-latină. și te îndeamnă să te gândești la numele faraonilor. Dar denumirile n'au importanță. Ceea ce

Cartierul general din Terfer.

Un avion de bombardament în câmpia Gorahai.

Dubați cu cămilele lor la Dolo

Dubați și Ascari așezând tunurile la Mustahil

Cadavrul unui soldat etiopian în apropiere de Jinba

O ambulanță pe frontul somalian.

Dubați răniți. Ambulanță lângă Gabredarré.

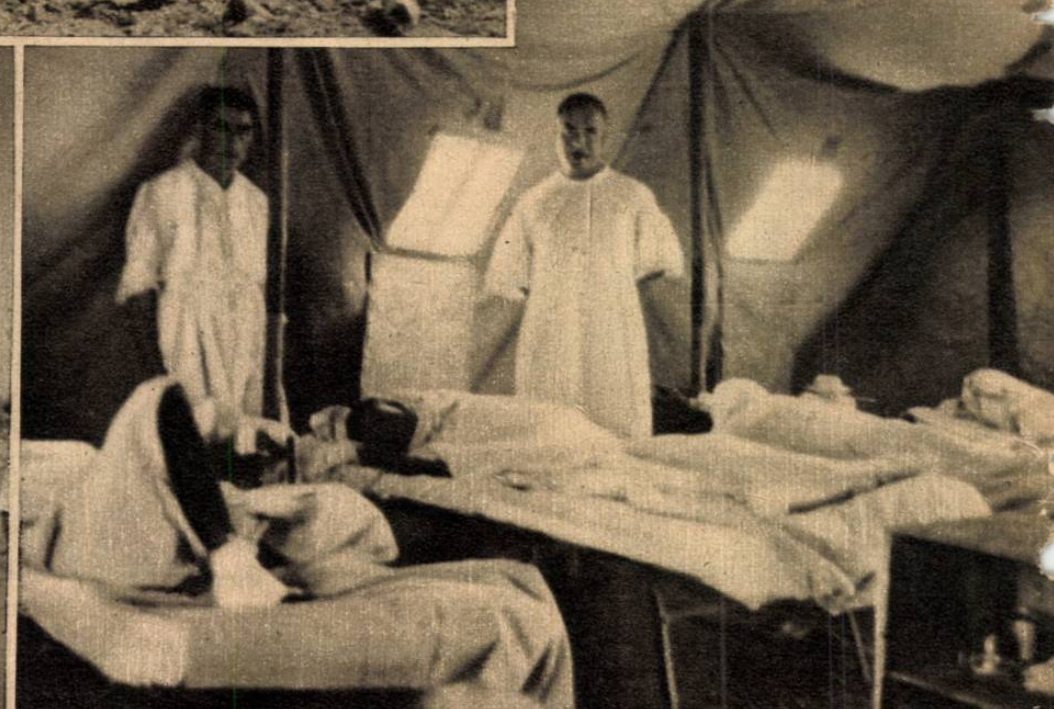

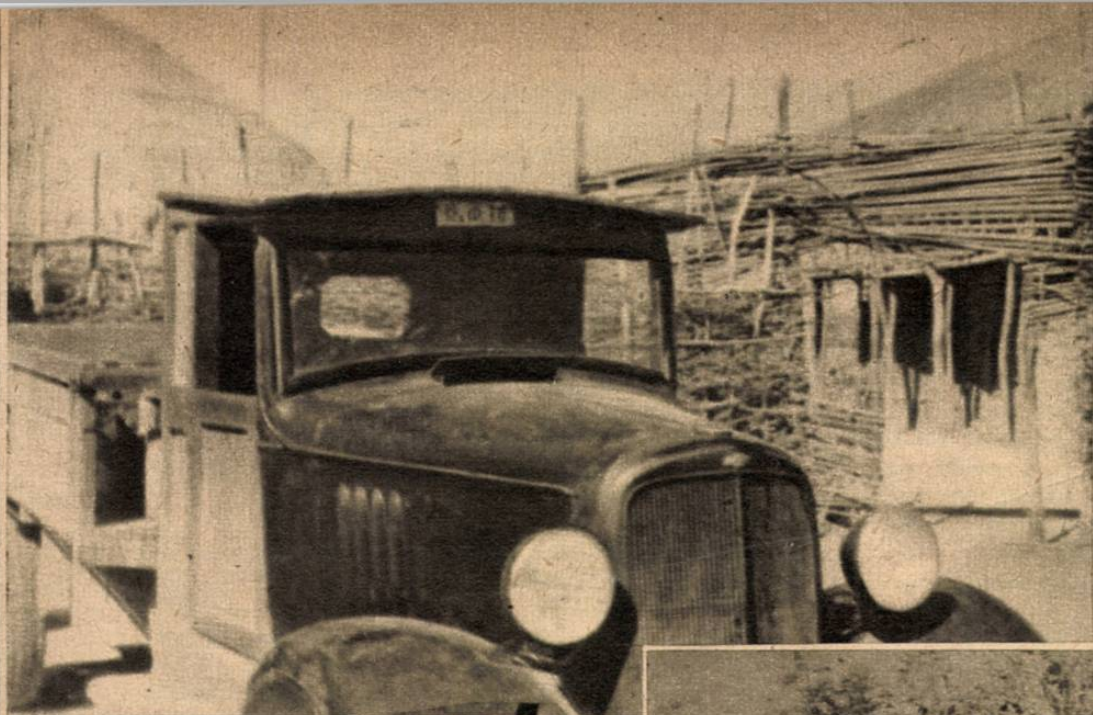
CUL GUL

FORTĂREȚELE pe frontul Somaliei.

este important e că datorită broaștei țeste care e făcută din sticlă, fortărețele pot răspundă unele cu celelalte, trimițând raze de lumină orbitoare, în întunericul nopților picale. În timpul zilei se procedează în fel, folosind razele soarelui, pe care prile strânge cu ajutorul unor oglinzi uriașe. Acest chip isbutesc să transmită comunicări lungime uneori de peste o mie de cuvinte. că această helio-conspirație să fie cel mai lucru din lume, dar cum autorul acestor nu este în stare să deosebească un de automobil de o mașină de cusut, co acest mod de transmisie ca o adevărată r... Deși nu povestim bucurios întâmplări crezut, trebuie să adăugăm că într-o zi a de față când heliograful a transmis — și corect — un nume rusesc...

Dintre forturile acestea din câmpie pe care vizitat, în cursul călătoriei mele pe frontul lian, cel mai interesant a fost, fără îndoială din Dagnerrei, situat între Calaf și Bur lângă fluviul Ubel Scebeli. Dagnerrei unul din avant-posturile cele mai însemnate armatei etiopiene, și a fost apărut de

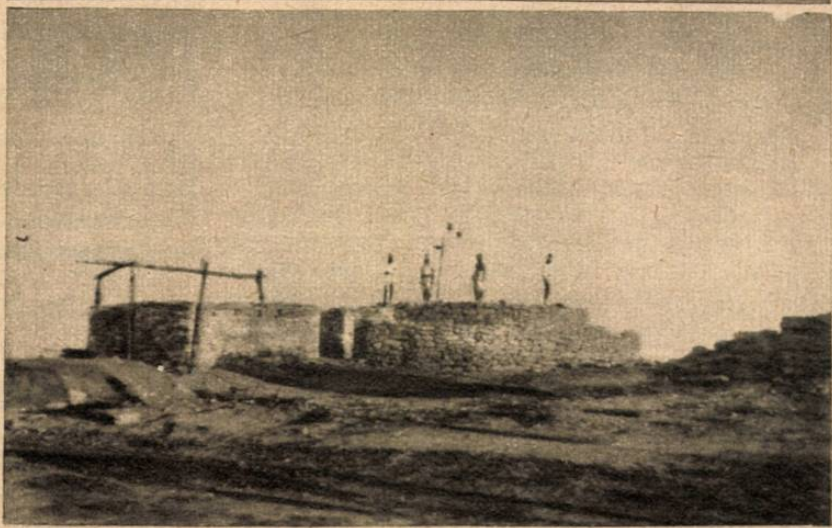

EN din UBA IN TUFIS... — Reportaj de dela trimisul nostru special

stoase
să co-
scicole
or tro-
celai
mitorul
In a-
de o
Poate
simpu
rânduri
motor
nsideră
ninune.
le ne-
m fost
în mod
le-am
soma-
fortul
Dodi,
a fost
te ale
trupele

lui Fiaorari Ato Beşa. Atacat de către Dubatsii comandantului Fava şi de partizanii lui Ol-Ol Dinlé, sultan al Sciavellilor, Ato Beşa s'a retras, după ce a depus o rezistenţă desnădăjduită. În cursul asedierii fortului Dagnerrei, Dubatsii au cerut voie să atace în partea de nord — adică în partea de unde era aproape cu neputinţă să te apropii de Dagnerrei — spre a dovedi Etiopienilor că fortul lor nu înseamnă nimic.

Nu ştiu dacă Ato Beşa era un comandant mare sau nu, oricum, dânsul era un om ordonat şi cum-pătat. Două săptămâni după plecarea lui am luat masa în tuculul pe care îl ocupase şi datorită curăţeniei neîntrerupte timp de 14 zile am putut sta jumătate de oră, fără să fiu asfixiat. Pentru Etiopia aceasta înseamnă un record... În ceea ce priveşte ordinea lui, am avut în mâini ziarul fortului scris de el, un caiet gros, legat în pânză, şi care avea următoarea etichetă: „Especially made for G. M. Mohamedally & Co., Djidjiga”. (Caietul fiind unul dintre acele care se pot cumpăra oriunde cu zece lei, iar G. M. Mohamedally fiind proprietarul unui bazar, cred că în această afacere a caietului, şi Intelligence

Service, şi primul lord al amiralităţii, şi G. P. U.-ul şi Gestapo-ul, sunt cu totul nevinovaţi). În scriere gheză, Ato Beşa îşi notase zi de zi evenimentele, încheind cu această frază laconică: „Fortul va fi luat peste câteva ore. Mă re-trag...”

Şi s'a retras în tovărăşia lui Hamel Badil, un notabil etiopian, de care voi vorbi mai departe. Oamenii săi continuau să se bată. Când fortul a fost luat şi locotenentul Paterno a înălţat drapelul tricolor pe tuculul lui Ato Beşa, lupta continua pe colinele şi rocile care înconjurau Dagnerrei. În cele din urmă, Etiopienii — după o luptă corp la corp în câmpie, luptă care a durat peste o jumătate de oră — au bătut în retragere şi au dispărut apoi în pădurile dela Ubel Scebeli. Ei duceau cu dânsii răniţii lor... dar nu şi morţii. A doua zi, după ce s'au reparat găurile, după ce sârma ghimpată a fost întărită şi mitralierele puse la locul lor — fără să mai vorbim de helio-grafe — Dubatsii cercetau peşterele, râpele şi iarba, şi după ce-au dat onorurile militare, au înmormântat într-o groapă comună, lângă fort, pe Dubatsii şi pe soldaţii etiopieni. Ei socoteau c'au regăsit cadavrele tuturor acelor cari au murit, disputându-şi cele câteva coline sterpe, ce le câteva tucule de pe malul lui Ubel Scebeli. Dar nu era astfel...

Automobilul lui Ato Besha, comandant
fortăreţei etiopiene din Dagnerai

Jurnalul de fort a lui Ato Besha căzut
în mâinile Italiezelor

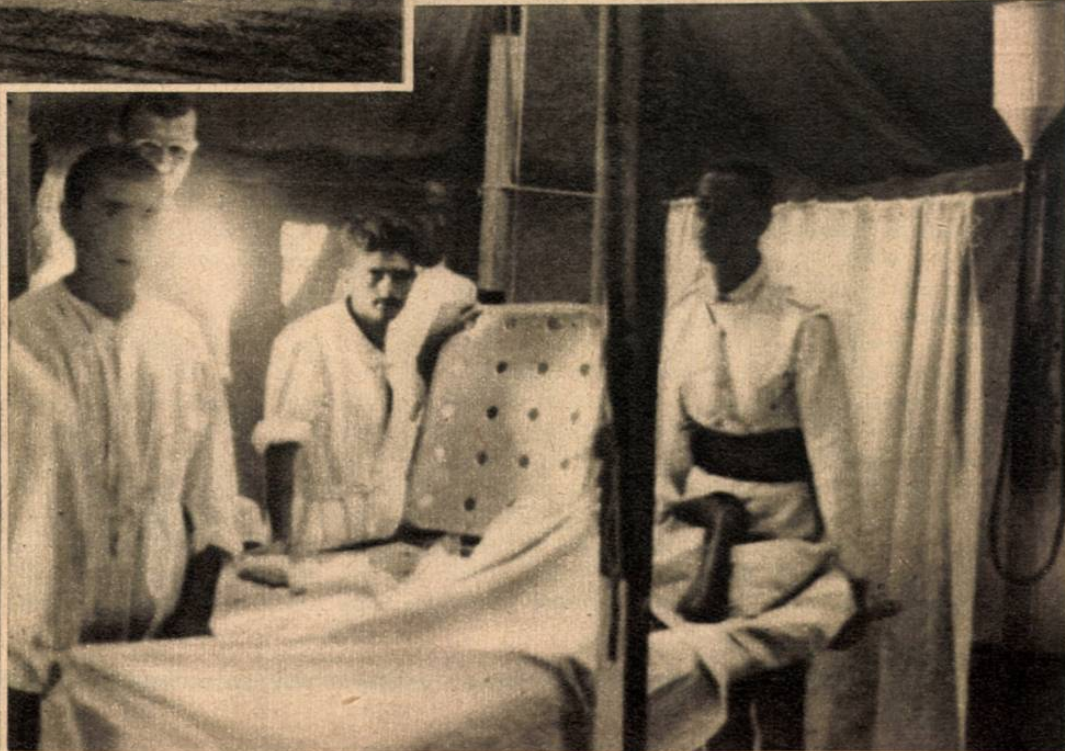
Ce rămâne dintr'un om...

Car antiaerian în câmpia Gorahai

Fortăreaţă din Gorahai.

Soldaţi italieni răniţi.

Un rănit după operaţie.

Ubel Scebeli fiind unul din fluviile cele mai bogate în crocodili și hipopotami, într-o după amiază am luat o pușcă și-am prins a pândi animalele, devenind în felul acesta un aliat al peștilor și a tot felul de broaște, care formează hrana hipopotamilor și a aligatorilor, și care desigur — din această pricină — trebuie să-i urască de moarte. N'am văzut hipopotami, dar în schimb am rămas uimit de mulțimea de crocodili de care foiește Ubel Scebeli. După ce-am așteptat vreo jumătate de oră ca vreun aligator să iasă din apă și să se vâre în nisip, am zărit în sfârșit, la o depărtare de 3-400 metri, unul din aceste animale, care se pregătea să-și facă somnul de după masă. Ca să mă pot apropia de el, m'am avântat în ierburile înalte și dese. Dar abia străbătusem vreo sută de metri, și am fost nevoit să mă opresc. O duhoare de nedescris, groaznică, mi-a prins nările...

Ascunzându-mi fața cu batista, m'am apropiat de locul unde socoteam să găsesc hoitul vreunei fiare. Dar deodată am rămas înmărmurit de groază și de desgușt... mă aflam în fața cadavrului unui om pe jumătate mâncat de hiene... O feastă albită de soare și un picior strâns într-o moletieră cafenie, atâta mai rămăsese din omul căzut în fața fortului Dagnerrei. Murise probabil ceva mai departe, în vreuna din peșterile adânci sau în fundul tranșeeilor, și trupul său a fost apoi târît de hiene până la fărmișurile lui Ubel Scebeli. Cum îl chema? De unde venea? Ce importă... Viața omenească înseamnă atât de puțin în Somalia...

Am găsit apoi la vreo sută de pași mai departe, alte două cadavre... Uitând de vânătoarea de crocodili, am început a alerga să dau alarma comandantului unui mic post italian, care se găsea la o depărtare de un kilometru de fluviu. O oră mai târziu, flăcările unui rug imens nimiceau ce mai rămăsese din cei trei oameni cari se născuseră și-au murit în ierburile înalte ale țării lor...

Unul din Dubatsi, în vreme ce clădea rugul, găsise o lăncie care aparținuse unuia dintre etiopieni. Și-a luat lui acest trofeu. Dar când ramurile uscate ale rugului funerar începură să pârâie, el luă lăncea și plecă în direcția taberei. Deabia făcuse câțiva pași când își schimbă părerea și făcu cale întoarsă. Se îndreptă spre locul unde cei trei etiopieni căzuseră, și vări adânc lăncea în pământ: închinându-se cu reculegere, părea că murmură o rugăciune... În definitiv războiul din Etiopia e un războiu între frați. Aceiași oameni luptă: unii pentru italieni, ceilalți împotriva lor.

Probabil că în vreme ce-și făcea rugăciunea Dubatul își dăduse seama de această monstruoasă zădărniciune. După ce-a terminat își luă arma și se duse să găsească pe ceilalți Dubatsi, cari, cântând se îndepărtau de rugul al cărui fum cobora domol, leneș, spre văile depărtate.

MOARTEA DUBATILOR

Nu cunoaștem îndeajuns literatura medicală ca să pot spune dacă vreodată s'au făcut cercetări cu privire la puterea cu care diferitele rase ome- nești rezistă în fața morții.

În cazul când cercetări de soiul acesta nu s'au făcut încă, aș sfătui din inimă savanții pe care i-ar interesa această problemă să se ducă de grabă în Somalia unde, în timpul de față și fără nici o greutate, vor întâlni un număr surprinzător de cazuri cari merită să fie studiate.

În cursul călătoriei mele pe frontul somalian, am vizitat aproape o duzină de spitale militare și în fiecare am văzut cel puțin un Dubat care, din punct de vedere medical, s'ar cuveni să fie studiat a parte.

Am mai vorbit de rezistența fizică neîntrecută a acestor oameni cari sunt în stare să străbată într-o singură noapte distanța de o sută de kilometri și cari urcă dealurile și munții cei mai prăpăstioși cu aceeași ușurință cu care s'ar plimba pe străzile asfaltate din Mogadiș. Dar însușirea aceasta nu-i un fenomen extraordinar, deoarece locuitorii tuturor țărilor primitive sunt în măsură să facă isprăvi la fel. Ceva cu mult mai interesant e faptul că Somalii nu numai că se arată aproape streini la durerea fizică, ci ei supraviețuiesc rănilor cari în câteva secunde ar răpune

ființa cea mai rezistentă aparținând unei alte rase. Fără îndoială, Somalia e astăzi țara tăma- duirilor miraculoase...

În lazaretul din Dolo, doctorul Sambo, mi-a arătat un Dubat. Bolnavul, cu o poftă vădită de mâncare, tocmai se pregătea să facă cinste de- junului. Acest Dubat venise într-o seară la spital; coborise de pe cămila și după ce-și desfăcu ban- dajul de pe piept, chemă pe ceilalți medici pen- tru ca toți să poată vedea minunea. Plămânul drept al Dubatului fusese străpuns de un glonț... „Când ai fost rănit?” — îl întrebară doctori. „Acum trei zile — răspunse pacientul. Mi-am luat numai decât cămila și am venit aci. Dar n'am putut ajunge mai repede deoarece călătoria a durat trei zile încheate...”

Astăzi e aproape complet vindecat... Am istorisit întâmplarea Dubatului care a pornit singur la asaltul unei mitraliere. S'a putut con- stata că în momentul când cu baioneta a luat viața ultimului servitor, primise șase gloanțe în piept. Nici mai mult, nici mai puțin... Și, înainte de a muri, a avut încă destulă vigoare ca să spintece burta unui vrăjmaș.

În spitalul din Ferfer, am fost martor la opera- rea unui Dubat. A fost nevoie să se procedeze la scoaterea a trei coaste. Intrucât bolnavul sufe- ria de inimă, n'a putut fi adormit. În clipa când chirurgul implantă bisturiul în carnea pacientului, mă așteptam la urlete înfiorătoare. Nici un ge- măt... Foarte palid, tremurând, bolnavul se prop- tise sdravăn în marginea mesei de operație, așin- tindu-și privirea într'un punct pe acoperișul cor- tului. A îndurat operația fără să scoată un țipăt, fără să verse o lacrimă, fără să trădeze cea mai mică suferință...

Într'altă zi, am întâlnit un bătrân Ascar, care luând parte la bătălia de la Adua, avusese nen- rocul să cadă în mâinile Etiopienilor. I se tăiasă mâna dreaptă și piciorul stâng. Istorisindu-mi gro- zăviile acelei spaimântătoare nopți de măcel, spunea:

— ... Apoi mi-am revenit în simțiri. M'am târît până în marginea unor tufișuri și a- colo am adunat câteva crengi uscate. După ce am aprins focul, mi-am înfipt o așchie de lemn într-o vână, iar după aceea mi-am aruncat brațul și piciorul ciopârțite în mij- locul flăcărilor. În chipul acesta, n'am pier- dut sânge prea mult și am supraviețuit ră- nilor mele...

Alt exemplu. Într-o seară, întorcându-mă de la Genallé la Mogadiș, cineva a avut ideea nă- trușnică de a-mi pune la dispoziție un șofer indigen orb, surd și pe deasupra suferind de gran- domanie, căci se confunda cu Sir Malcolm Campbell și credea morțiș că drumul între Afgoi și Mogadiș e identic cu faimoasa pașiște din Daytona Beach. Am fost nevoiți să oprim mașina de două sau trei ori rugându-l pe șofer să se mulțumească, de dragul nostru, cu o vi- teză care să nu depășească o sută de km, pe oră. Într'un cuvânt, după ce am riscat de vreo patru-cinci ori să ne ciocnim cu automobilele militare, a strivit în cele din urmă un indigen, care mergând în urma cămillei se îndrepta tac- ticos spre satul lui. Iată ce am putut constata examinând insul care zăcea lat în mijlocul dru- mului: două picioare, două brațe, cel puțin trei coaste, clavicula și șira spinării zdrobite, răni profunde la gât și abdomen, un ochiu scos, par- tea superioară a craniului aproape în întregime sfărâmat. Dacă prietenul meu, Sosthenes de La Rochefoucauld care putea să-mi slu- jească de martor — n'ar fi fost de față, deși totul a fost riguros exact, n'aș cuteza să spun că victima nu-și pierduse cunoștința și, când la spitalul din Mogadiș unde a fost așezat pe masa de operații s'a ridicat în două coaste, a început să care cu pumnii în infirmier...

E greu să fie omorâți... Și când ceasul din urmă li se apropie, nu fac multă paradă. Văzând înfruntând moartea cu atâta bărbăție, aș spune — cu atâta seninătate, îmi închipuim că aceasta se datora faptului că sunt insensibili la durere, la suferință, la nimicirea corpului ome- nesc. Cu toate acestea m'am înșelat. Am aflat-o în noaptea când servitorul meu, Ibrahim, și el un Dubat, același care-și omorise nevasta și pe amantul ei, trebui să plece cu un mic deta-

șament la asaltul unei întăriți etiopiene. Dubatul mirosia a sânge și era mulțumit de sine. Stând în fața cortului meu, în liniștea morții tropicale, auziam sunetul trompetului care-i chema la fortăreața de unde ei aveau să plece în direcți- una frontului.

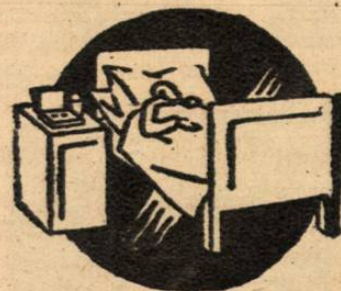
— Ești mulțumit, nu-i așa? l-am întrebat pe Ibrahim. Tu nu te gândești niciodată că omul poate să moară...

— Ba mă gândesc adesea — răspunse Dubatul. Dar pe mine moartea nu mă înfricoșează. Când voi trece podul Alshirath, voi fi mai fericit decât am fost pe pământ. Voi trăi la umbra arborilor parfumați, voi bea nectar și o sută de hurii — dintre care cea mai urită e tot atât de frumoasă ca și soarele — vor dansa în jurul meu. Și așa îmi voi petrece zilele în eternitate... Alarma unui trompet sfâșie cerea.

Ibrahim luă pușca și prinse baioneta la centiron.

„Allah cel atotputernic să te binecuvînteze!” mai grăi el. Pași grăbiți... umbre albe fășnind din toate părțile, mugetul cămillelor amestecându-se cu glasurile răgușite ale Dubaților. Iar Ibrahim Dubatul, care credea în palmieri parfumați, în nectar și în Hurii, după ce se înclinase o ultimă oară, pornia mulțumit, cu inima împăcată, voios ca un tânăr sigur că va petrece nebunește...

Edmond Demaitre

BOLNAVI de PLĂMÂNI!

MII DE BOLNAVI VINDECAȚI!

Cereți imediat cartea asupra

METODEI NOI de NUTRIȚIE,

care a salvat pe mulți. Această metodă poate fi adaptată oricărui regim și ajută a învinge repede boala. Sudoarea noaptea și tusea dispar, greutatea corpului se urcă, și o calcificare treptată oprește suferințele.

OAMENI SERIOȘI

ai științei medicale confirmă eficacitatea metodei mele, și sunt de acord cu întrebarea ei. Cu cât mai repede se începe cura cu atât mai bine.

GRATIS ȘI FRANCO

primiți cartea mea din care veți afla multe despre de stăt.

Deoarece editorul meu trimite în tota nimaa

10.000 bucăți gratis

scrieți imediat, pentru ca și Dv. să fiți printre primitorii fericiți.

Este suficient o carte poștală la adresa de mai jos:

Ernst Pasternack, Berlin SO, Michaelkirchplatz 13, Abt. Z. 596

DOCTOR

IONEL HAIMOVICI

STRADA ITALIANĂ Nr. 5

(colț Bulevardul Carol)

Telefon 382.71

Institut medical cosmetic

Str. Brezoianu 9, București III
Telefon 3-5922. Consult. 11-1, 5-8
sub conducerea unui medic der-
matolog și unei doctorițe din
Berlin.

Sfaturi și îngrijiri date de că-
tre specialiști în toate tărîmu-
rile cosmetice.
Înlăturarea radicală a perilor
de prisos, prin diatermie, în-
grijirea frumuseții și a trupu-
lui etc.

DOAMNELOR!

Vopsitul părului, în cele mai fru-
moase culori naturale precum și on-
dulațiuni permanente, execută ire-
proșabil Coaforul François, Strada
Edgard Quinet, 7 Telefon 3-01-2

Operațiuni de CORECTURA și PLASTICĂ

(fără cicatrice)

a nasului și urechilor, a feței,
gusei și pieptului.

îndepărtarea operativă a ridurilor

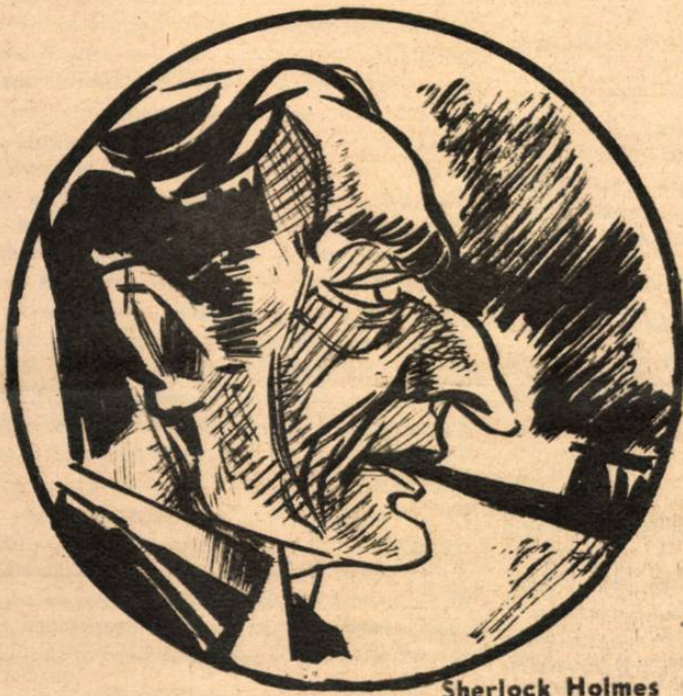
Dr. RUDOLPH HOFFMANN

fost asistent la clinica univ. din Berlin
București, B-dul Domnului 30 bis
Tel. 4.19.50 — Informațiuni gratuite

Defilarea FIGURILOR CELEBRE

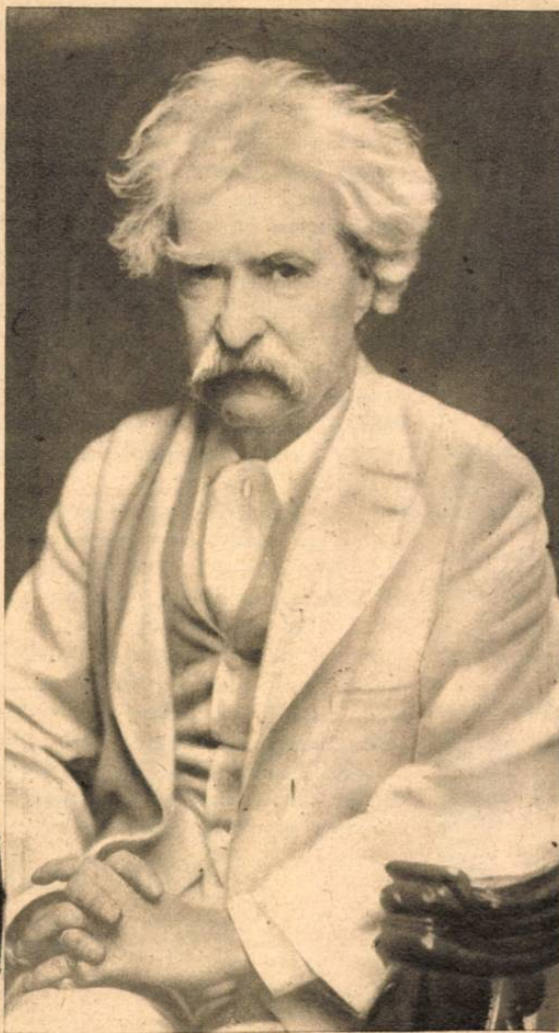
MARK TWAIN ERA HOTĂRÎT SĂ DEA O LUPTĂ ÎN CER

ERAM un tânăr și sfios reporter, când am fost trimis, într-o zi, să iau un interview lui Mr. Samuel M. Clemens, adică lui Mark Twain, în casa sa, dela Hartford, Connecticut. Trăsei de clopotul dela ușă, și mă întâmpină o servitoare. — Aș vrea să vorbesc cu d-nul Clemens — îi spusei eu și-i întinsei cartea mea de vizită. În momentul acela auzii un glas bubuind, dinăuntru: — Dă-l afară. Trebuie să fie un agent de librărie. Știu eu. Așa încep ei întotdeauna. Dă-l afară! Era vocea celui mai mare humorist al lumii, o voce care trăda însă o foarte proastă dispoziție. Apoi, dinapoia servitoarei apărui un bărbat, pe jumătate îmbrăcat, fără guler, cu un păr cărunt și ciufulit și o mustață mare, cenușie. Mr. Clemens mă privi furios, dar în câteva secunde se înmuie — Nu semeni a agent de librărie zise el — Ești alceva... Reportrer? Ei drăcie... New-York Herald? Ei, drăcie...

Sherlock Holmes

Câți ani ai? Ei, drăcie... Și te-au trimis tocmai până aici, ca să mă interviewezi? Ei drăcie... Poftim înăuntru! Astfel a avut loc prima mea întrevedere, cu acest om adorabil. Era o mare diferență de vârstă între noi — treizeci de ani ne despărțiau; dar ne simțiam înfrățiți, faptul că ne făcusem debutul în aceleași condițiuni. Ambii ne începusem cariera pe lângă niște mici publicații provinciale, el în Missouri iar eu în Wisconsin. Amândoi începusem ca ucenici de tipografie, ceea ce înseamnă c'am avut o lungă și amară perioadă, în cursul căreia fusesem nevoiți să măturăm, să învățăm a culege și a împărți literile, să spălăm formele cu răumiroșitoarea leșie, să cărmim apă dela cazan și să aducem într-o cană mare, de cositor, bere, șefului de atelier. Șeful de atelier al unui ziar de provincie, din zilele pionierilor, avea aceleași caracteristici, oriunde s'ar fi aflat, și numai cu simpatie nu-l priveau ucenicii. — Cred — îmi spunea Mark Twain, pe când ne depănăm amintirile — că vom ajunge odată și odată în cer, și atunci, ceea ce o să văd mai întâiu, o să fie acel șef de atelier, stând pe un nour de argint, cu o liră de aur pe genunchiu. În clipa aceea n'am să ezit. Mă voiui repezi drept la el, îi voi smulge barba aceea de sfânt și-l voiui denunța, în gura mare, ca pe-un escroc și o brută ce-a fost și-l voi lovi din răspuțeri, până când se va ridica și va fugi la locul unde se cuvine să stea un șef de tipografie — în iad. În Tom Sawyer și Huckleberry Finn ezugrăvită tinerețea lui Mark Twain. Cea din urmă a fost opera lui preferată și întreaga lume recunoaște că este cea mai frumoasă carte, pe care a scris-o. Când l-am întâlnit, ceva mai târziu, la Londra, suferise mari pierderi, prin falimentul firmei Charles L. Webster & Co. o editură în care el își investise toate e-

Mark Twain

conomiile. Casa aceasta realizase considerabile câștiguri, cu „Viața Generalului Grant” și cu „Papa Leo al XIII-lea” dar se prăbușise. Astfel, bietul Mark Twain trebui s'o ia dela capăt, nu numai spre a-și reface fondurile, dar și spre a-și plăti datoriile. Avea acum peste 60 de ani și humorul său era prefuit de întreaga lume, dar energia îi slăbia. Plecă însă în străinătate și se refăcu. Petrecu o vreme la Berlin, Viena și Florența. La Viena el leagă o strânsă prietenie cu profesorul Virchow pentru care avea multă considerație și prin el luă reprezentanța unei ciocolate laxative, anume „Plasmon”. Mark Twain își investi banii în „Plasmon” și veni la Londra, unde reuși să obțină sprijinul câtorva influente case de bancă. La început, își instală negustoria într-o prăvălie goală, lipsită de orice mobilă și situată în Oxford Street, lângă Marble Arch. Aci am petrecut multe dimineți încântătoare, stând pe câte o ladă de „Plasmon”, alături de Mark Twain care ne desfăta cu acele stranii și delicioase anecdote ale sale, de un humor sec, care ne făceau să oscilăm între râs și plâns. Negoțul său trecând apoi în mâini mai dibace și fiind mutat în cartierul comercial, luă mare avânt. Dar Mark Twain părăsindu-l nu mai intră nici odată în această prăvălie și ura chiar cartierul. El mai petrecu o bună bucată de vreme la Londra — înainte

de-a se întoarce definitiv în iubitul său Connecticut. În sala sa de biliard, din casa pe care și-o cumpărase în Tedworth Square Chelsea, puteai petrece ore plăcute, dacă nu te sinchiseai de înjurăturile pe care ți-le trăgea, pentru că, jucai indiferent, ascultându-l povestind episoade inedite, din viața micului Huckleberry Finn. Ultima dată când l-am mai văzut pe bătrânul Mark, a fost la Savage Club, și am început imediat să evocăm zilele micilor ucenici de tipografie. Apucându-mă strâns de pulpana hainei, Mark Twain m'a întrebat solemn: — Ți-am spus vreodată ce-am să fac, când voi ajunge în cer? Era un câine de șef de atelier la Hannibal Journal, care se numia Sam Butler. Primul pe care-l voiui vedea acolo va fi acel șef, stând pe un nour de argint, cu o liră de aur pe genunchi. Ei bine, fii sigur că n'am să ezit. Drept la el mă voiui repezi și-i voiui smulge barba de sfânt, denunțându-l ca pe un escroc și o brută ce e, apoi am... — Destul, destul... — îl oprii eu — mi-ai mai spus toate astea, cuvânt de cuvânt, la Hartford, acum cincisprezece ani. — Știu — replică el — Și mi le-am repetat de atunci într-una să nu uit ce voiui avea de făcut, atunci când voiui ajunge în cer.

PĂRINTELE LUI SHERLOCK HOLMES

SIR WALTER BESANT, care împreună cu scriitorul Rice a creat „The Golden Butterfly” (Fluturile de aur) unul dintre cele mai apreciate romane ale epocii victoriene, mă rugase să intru într'un club al scriitorilor, care luase de curând ființă. Asta se întâmpla acum vreo patruzecișitri de ani. Clubul care se instalase, într'unul din elegantele cartiere din jurul stradelei St. James, inaugurase un program foarte interesant, constând în citirea manuscriselor originale, de către autori necunoscuți și uneori, de către unul consacrat. Aci am auzit, într-o seară, o schiță citită de către d-rul A. Conan Doyle, care începuse a se face cunoscut, cu sănătoasă-i dicțiune și al cărui Sherlock Holmes, își făcea timid apariția. Personal, Conan Doyle era foarte puțin cunoscut și mulți veniseră tocmai pentru a vedea, de aproape, această nouă celebritate. Apariția lui Doyle, înaintea acestei distinse adunări mi-a lăsat o amintire neștersă. El se ridică vădit stânjenit dela locul său. Era înalt, avea o siluetă unghiulară și o ținută stângace. Părea de vreo patruzeci de ani. Surpriza noastră fu și mai mare, în momentul când începu să-și citească, nervos, manuscrisul. Avea o voce groasă și un accent cam neobișnuit, care, am aflat mai

Thomas Alva Edison în laborator cu unul dintre asistenții săi.

Numai O Pudră de Orez

Un ten „mat” trage și incântător, de la nouă ore dimineață până la cinci ore seara. Toată ziua n'aveți nevoie să vă mai pudrați. Astfel sunt rezultatele garantate ce se obțin cu noua pudră de orez aerificată. Suprinzătorul procedeu de „aerificare” este descoperirea unui chimist din Paris. Singură pudră mai ușoară decât aerul se strânge pentru fabricarea pudrei Tokalon, celebra Pudră de Paris. De aici rezultă o pudră de zece ori mai fină și mai ușoară decât toate pudrele câte s'au putut obține până acum. Acest procedeu se aplică acum la prepararea Noii Pudre Tokalon. De aceea Noua Pudră Tokalon se întinde pe piele așa de potrivit și de uniform, acoperind-o cu un val de frumusețe aproape invizibil; de aceea ea dă o frumusețe care pare *naturală*, deosebindu-se astfel în efectul ei de pu-

drele grele și demodate care nu dau decât o înfățișare sulemenită; de aceea, în sfârșit, Pudra Tokalon se ține lipită de piele atâta timp cât se numește prețutindeni „pudră de obraz de 8 ore”. Nu mai aveți nas lucitor și piele ungu-roasă, ci un perfect lustru „mat” pe care nici vântul nici ploaia nici transpirația nu-l pot strica. De vânzare la toate farmaciile, drogheriile și parfumeriile din țară. Noi prețuri reduse: La Lei 45.—.

Gripa!

TELEGRAMA

Gripa bântue stop
toți bolnavii să ia im-
ediat Aspirin dar atenția
ne la crucea Bayer stop
contra primejdiei de conta-
minare să se ia pastilele
de Panflavin.

POMI FRUCTIFERI

Arbori pentru străzi, șosele și parcuri, brazi, trandafiri, pueți de salcâmi și glădice, vite altoite, etc., de calitate superioară, furnizează:

PEPINIERELE ȘTIRBEY-BUFTEA

Reprezentanța generală în București 11
Str. Bănelui No. 2. — Catalog gratis la cerere.

DACĂ VĂ INGRIJIȚI

de sănătatea Dvs. și doriți să luați un purgativ, care să aibe un efect sigur și ușor, cereți ARTIN. ARTIN este purgativul cel mai bun și cel mai modern. o adevărată comoară a științei medicale.

Artin

târziu. era o moștenire din partea ascendenților săi irlandezi.

Doyle era medic și în cele câteva pagini, pe care ni le citi, moartea unei mame la nașterea copilului și neliniștile părintelui — una din acele tragedii ale vieții reale, pe care medicii le întâl-nesc, nu odată, în cariera lor. Dar această poveste nu avea nimic care să-i dea cel mai mic drept la nemurire și cred că verdictul auditoriului a fost în unanimitate „degetul în jos”. Cred că schița nici n'a văzut lumina tiparului.

Walter Besant mi l-a recomandat pe scri-itor, în urma acestui fiasco și am plecat împre-ună, străbătând, pe jos St. James's Street, spre Nortumberland Avenue, unde locuiam eu pe a-tunci. Doyle simțise insuccesul și se afla în-tr-o stare de depresiune sufletească.

Devenirăm prieteni și aceasta-mi dădu ocazia să cunosc unul dintre cele mai nobile suflete ome-nești. După ce talentul său îi adusesese odată cu celebritatea o avere considerabilă, nu l-am po-menit să fi refuzat o singură dată concursul său atunci când era vorba de binefacere. Punga și pana sa erau vecinic în slujba carității.

Abia când se apucă de spiritism, manifestă Co-nan Doyle ceea ce trădau mișcările și apu-căturile sale în genere, o fire tenace și iute. Publicul râdea de el. Prietenii îl ironizau. Uneori aceste ironii îi ajungeau la urechi, dar rămănea neclintit.

Într-o zi apăru în Daily Express un articol, cu pri-vire la un dineu, unde se servise vin și Conan Doyle vorbise. Articolul avea o pronunțată notă de satiră și era intitulat „Wine and Spi-rits” (Vin și Spirite). Doyle îmi trimise o scrisoare plină de furie și de amărăciune în care amenința să rupă prietenia cu mine. Ii replicai umil, cerându-mi iertare pentru inadvertența unui scrib, care-și strecurase, fără știrea mea proza în ziar. Răspunsul lui Doyle la aceasta, ofe-ria, în câteva cuvinte, cel mai complet portret sufletec al omului care era:

WINDLESHAM

Crowborough
Sussex

Julie 1920.

Scumpul meu Blumenfeld,

Te rog să ierți pripita mea scrisoare. După cum știi, sunt jumătate irlandez, și cealaltă ju-mătate, britanică, nu reușește să fie în frâu pe nătrăul, care se aprinde foarte repede. Dar crede-mă că protestul meu n'a avut nimic personal. Intrucât mă privește, am o sensibili-tate de pachiderm. Însă cauza mi-e sacră: acest „Vin și Spirite” a fost pentru mine ca o asociație între „anafură și cărnați” pentru un catolic. Te rog să crezi că o critică rezonabilă îmi place și știu să profit de pe urma ei, dar gluma era, zău, prea grosolană. În orice caz noi rămânem prieteni, ca și mai înainte.

Al d-tale sincer
A. Conan Doyle

După vreo două zile veni la mine și-mi spuse: „Nu mi-ai dat încă prilejul să-mi închipui că mă privești ca pe un șarlatan, un dement, sau ca pe un creștin, deși ziarul d-tale a făcut adesea sugestii, în toate aceste sensuri. Am simțit că nu aveai nici un amestec în toate acestea și că dac'ai fi fost la Londra, atunci când se publicau, te-ai fi purtat cu lealitatea pe care o aștept, dela un prieten.

Îl asigurai că, după cum știa mai toată lumea, nu e ușor, pentru un director de ziar, să dea de urmele tuturor acelor pierde-vară, cari îm-băcșesc redacțiile, pentru a creea impresii ne-conforme cu adevărul și a strica vechi prietenii. Cam pe atunci începuse Conan Doyle să se intereseze serios de descoperirea a două fe-țițe din Yorkshire, care luau fotografii cu un mic aparat dintre cele mai effine și ale căror clișee prezentau la dezvoltare, grupuri de zânișoare, dansând, ca în cărțile de basme. Doyle se apucă să cerceteze de aproape fenomenul și în Sep-tembrie 1920 îmi scria, dela Crowborough:

„În ciuda tuturor criticilor, dovezile nu permit cea mai mică îndoială și sunt sigur că episo-

dul acesta marchează începutul unei noi ere. „Cele două fețițe sunt absolut cinstite. Îți tri-mit, alăturat, scrisoarea uneia dintre ele, spre a vedea câtă sinceritate respiră rândurile ei. „Le-am scris să-mi mai trimită câteva noi fotografii cu apariții, dar nu mă voi pronunța asupra acestui fenomen, înainte de-a fi con-sultat câțiva experți”.

Sir Arthur a scris o carte asupra „Aparițiilor”, dar din nefericire pentru noi, aceste încântătoare creaturi n'au vrut să iasă din Yorkshire. Doyle continuă totuși experiența cu fotografiile și-mi spunea că descoperia regulat un cap, ce se sprijina pe umărul lui, în fotografiile pe care i le făcea un medium fotograf. Merse până la a-mi indica numele persoanelor ale căror fețe apă-reau deasupra capului său, dar regret că nu le-am reținut.

Într-o zi Sir Arthur îmi ceru să-l însoțesc la medium-ul fotograf, pentru a face o fotogra-fie împreună și pentruca să văd cine avea să împartă placa cu noi. Intrară într-o casă dără-pănată, de lângă Smith Square, Westminster.

D-na Deane, mediumul, o femeie bătrână, ne deschise ușa. Era adusă de spinare și cenu-șie, ca și casa. Interiorul era format din câteva încăperi, simplu mobilate. Într-una din ele se amenajase camera obscură. Îmi adusesem clișeele mele. Le luasem din Victoria Street și le marca-sem. Puserăm plăcile în aparat și avurăm grije ca acesta să nu fie scos din cameră, sub niciun motiv. Apoi d-na Deane ne puse înaintea aparatului, după ce mă asigurase că nici o altă persoană din afară nu s'ar mai fi putut intro-duce între noi și ecranul dindărătul nostru. D-na Dean făcu trei clișee, unul în care apăream amândoi, Doyle și cu mine, apoi câte unul pentru fiecare. Petrecurăm în această casă mai bine de o oră, asistând la spălarea și develo-parea plăcilor. Lângă capul lui Doyle se vedea un fel de ceață, de o formă nedefinită și niște semne tot atât de vagi se aflau pe clișeul făcut împreună. D-na Dean ne spune că aceste semne vor deveni mai distincte pe hârtie.

De aci, ne duserăm să luăm masa. După câteva zile, Sir Arthur îmi trimetea trei probe. Foto-grafia grupului prezenta, între noi, ceea ce spu-ne el că ar fi fost ectoplasmă. Pentru mine însă, aceasta era mai mult un nour.

Pe fotografia lui Conan Doyle, se ivia, dindărătul lui, un cerc cenușiu care părea a emite raze. Doyle îmi spuse, mai târziu, că după el, aceasta fusese una dintre cele mai puțin reușite ședințe, iar în scrisoarea care însoția fo-tografiile, spunea următoarele:

„Observă bine poza! Sper că ceea ce atâr-nă deasupra capului meu este o aureolă și nu un laț.

„Dacă voi scrie vreodată un articol asupra d-nei Deane, îmi vei permite să spun că ai asistat la această ședință și că ai luat toate măsurile pentru a evita orice înșelăto-rie”?

Al d-tale
A. C. D.

Amintirea acestui om voinic, vecinic tânăr, cu curiozitate vecinic vie și o neclintită credință în apariții, a neobositului cercetător și a talentatu-lui povestitor, e un reconfortant pentru mine. A fost un prieten devotat și unul dintre marii apă-rători ai dreptății.

EDISON PROFETUL

Socotesc un neobicit privilegiu, ocazia ce mi s'a oferit de-a cunoaște pe cei mai mari inven-tatori ai secolului și anume: Thomas Alva Edison și Marchizul Marconi. Dacă ținem seamă de sângele lor amestecat, suntem ispititi să gândim că nu o singură naționalitate se poate mândri cu ei.

Tatăl lui Edison era de origine olandeză, iar mama scoțiană. Părintele lui Marconi a fost italian iar mama sa, irlandeză. Marchizul Mar-coni dăruiește lumii o invenție după alta, dar ca și marele Edison, se complăce în umbră, așa că lumea știe prea puțin despre el — despre felul cum trăiește, lucrează sau vorbește.

Ceea ce vă pot spune eu, este că face toate acestea cu eforturi cât mai reduse. Trăiește re-

tras și liniștit, vorbește simplu și puțin. Pare a-și fi concentrat toate energiile asupra operei sale. Există o duzină de oameni, în toată această lume, sau măcar o jumătate duzină, care să fi făcut un sfert cel puțin din ceea ce a înfăptuit Marconi? Mă îndoiesc. Omul acesta a adus radicale modificări în mașinăria existenței.

Dar Marconi n'are să spuie niciodată asta. Și nici Edison n'ar fi făcut-o, deși a făcut tot atât de mult pentru scoaterea lumii din întunerec. Nu se lauda niciodată. Acești doi mari oameni n'aveau nevoie de reclamă. În acest sens lucrau cu prișosință realizările lor.

Pot spune cred, că pentru Edison am fost mai mult decât o întâmplătoare cunoștință. Un punct comun în trecuturile noastre și anume faptul că ambii fusesem, în prima tinerețe telegrafisti, crease între noi o caldă prietenie. Pe vremea mea, mai toți tinerii din orașele mici începeau prin a învăța fascinantă metodă a transmiterii literelor și cuvintelor, prin electricitate, inventată de prof. F. B. Morse. Acesta era cel mai obicinuît mijloc de a pătrunde în profesiunile mai vechi.

O mare parte dintre acești tineri operatori au devenit gazetari.

Oridecâteori am vizitat America, în ultimii patruzeci de ani, prima mea grijă a fost să mă duc la Edison, în Menlo Park, New Jersey. Uneori venia el la New-York și stăteam ore întregi de vorbă, evocând trecutul. Ultima dată când l-am mai văzut, ne întâlnisem la Lotos Club și cu noi se afla Walter Phillips, un alt fost telegrafist, care devenise o figură proeminentă, în Presa timpului său; un poet și un visător, unul dintre acei oameni cari au cultul eroului.

Phillips inventase un cod de stenografie telegrafică, care, până la apariția telegrafiei automate, însemnă o mare economie pe fir. Obiectul admirației sale era, se înțelege, Edison, care trănit într'un fotoliu, zâmbia fericit, în vreme ce noi îi sbieram la ureche (câci era grozav de surd) câte ceva ce-i amintea epoca de luptă a tinereții sale.

E ciudat și interesant de notat faptul că spiritul și inima omenescă nu sunt niciodată mulțumite de șansele pe care viața le oferă individului. Tragedianul ar fi dorit să fie comediant, basul ar fi dorit să se fi născut tenor, cismarul îl învidiază pe polițist, iar acesta, pe cârciumar. Aci la Lotos Club, Thomas Alva Edison, cel mai mare binefăcător al lumii, omul a cărui muncă fusese încununată de succese, ne spunea trist, lui Phillips și mie:

„Marea dorință a vieții mele a fost să mă fac reporter. În privința aceasta, voi prezentați o superioritate asupra mea. Nu cred să existe viață mai interesantă, mai pasionantă și mai bogată, decât aceea de gazetar. Prin aceasta nu mă mărginesc pur și simplu la noțiunea de reporter. Vreau să spun că trebuie să fie admirabil să te poți așeza la masă și să spui, unei mii sau unei sute de mii de oameni, în fiecare zi, ceea ce gândești, să-i sfătuești cum să se conducă în diferite circumstanțe, atât în viața publică, cât și în cea particulară; să-i cultivi, să-i amuzi și să-i iriți chiar, dacă e nevoie. Voi doi ați nimerit mai bine. Pe mine publicul mă utilizează, pe când voi îl țineți pe al vostru în palmă și-l utilizați. Asta e diferența între noi...”

Aici Walter Phillips îl întrerupse:

„Dar tu uiți Tom” zise el „că orice individ cu o inteligență moderată dar potrivită meseriei, poate deveni redactor, pe când tu, tu te ridici deasupra tuturor — ești cel mai mare geniu al omenirii. Gândește-te cât ar fi pierdut lumea, dacă ai fi devenit gazetar și nu te-ai mai fi ocupat de minunatele tale invenții”.

„Oh, nu știu” răspunse inventatorul „nu cred că aș fi renunțat la invenții. Le-aș fi continuat, ca pe-o distracție, în momentele mele de repaus. Oare tu, când stai în căsuța dela Connecticut nu-ți faci timp pentru grădinarit, pentru muzică și tenis? Ei bine, eu aș fi avut întotdeauna un mic laborator, dar jurnalul ar fi fost preocuparea de capetenie, în viața mea.”

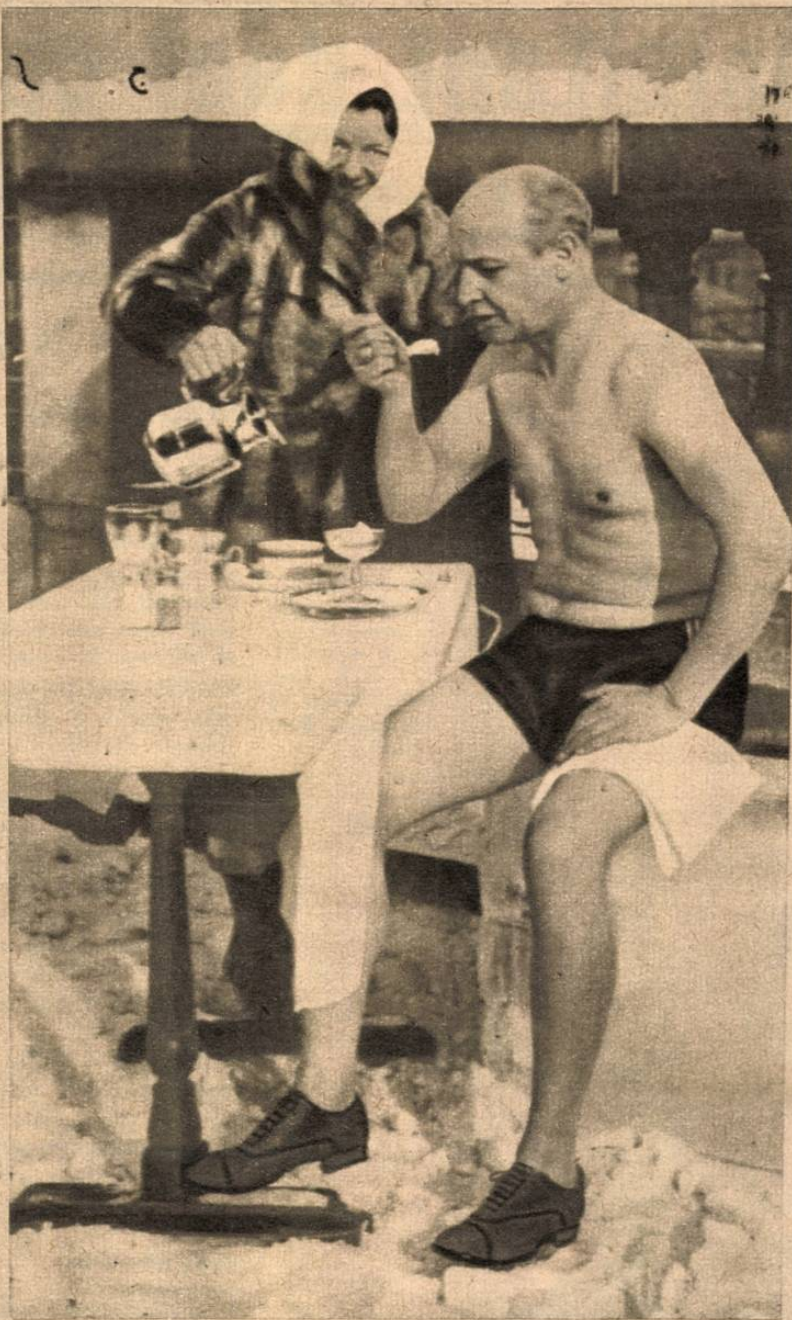
Aci, Edison se lansă într'o profeție, pe care evenimentele de mai târziu au confirmat-o în întregime.

„Vedeți” ne zise el „prevăd o vreme când telefonul va lua o asemenea desvoltare, încât nu va mai fi nevoie de telegraf. Și asta va veni curând. O mulțime de inventatori lucrează în această direcție, în care tânărul Marconi a și realizat minuni. Va veni o zi când veștile vor circula pe calea forțelor eterice și lumea va asculta cuvintele transmise în acest mod. Lucrurile se vor petrece întocmai ca și cu predicile, pe care le auzi astăzi în biserică și le citești apoi în jurnal. Iată pentru ce-aș fi preferat să fiu gazetar. M'aș fi putut adresa publicului, atât dela catedră, cât și pe calea tiparului, căci dacă spusele oratorului sunt reținute doar pe jumătate, vorbele scrise i se dă toată atenția. Și iată ce se va întâmpla, foarte curând, în eter! Veți auzi discursuri aduse de unde, iar în ziua următoare, veți deschide jurnalele pentru a le citi și a vă asigura că așa este. Căci, țineți minte ce vă spun: mașina umană trebuie să vadă, spre a crede.

Acesta a fost cel mai lung discurs al lui Thomas Alva Edison.

Ralph Blumenfeld

RAZA MAGICĂ IMPOTRIVA FRIGULU

Profesorul Karl von Schilling, pretinde a fi descoperit „raza magică” grație căreia omul devine imun și insensibil la frig.

Il vedem aci luând masa pe un bloc de gheață într'o zi de ger, purtând doar o pereche de pantaloni de baie în vreme ce menajera sa îl servește tremurând de frig cu toată haina de blană pe care o poartă.

LUMBAGO (DURERILE LA ȘALE) și TOGAL-ul

Din toate suferințele omenesti cele mai frecvente sunt durerile în șale (lumbago), dureri adesea insuportabile și care te fac de multe ori să nu poți sta în picioare, să nu te poți mișca și adesea nici culca.

Câte leacuri nu s'au inventat până astăzi contra lumbagoului...! Insuccesele se datorează, de sigur, nepotrivirii dintre cauza boalei și tratamentul aplicat!

Un lumbago are adesea la bază reumatism, altădată gută; uneori lumbago-ul este o nevralgie musculară cu bază paludică (mai ales în țara noastră), iar alteori e datorit pur și simplu răcelii.

Ei bine, nici o combinațiune farmaceutică nu intrunește în ea însușirile de sinergie, de combatere a acestor diferite cauze a lumbagoului, ca TOGAL-ul. În tabletele TOGAL se găsește medicamentul antireumatic (acidul acetyl-salicilic), acel antipaludic, antinevralgic și tonic (chinina) și antigutos (antiuricemic) litiul.

Grăție acestei fericite combinații medicamentoase, omul e salvat dela suferințele durerilor în șale.

Tabletele TOGAL alungă durerile lumbagoului.

Mărțișoare!

FORMIDABIL ASORTIMENT PLATINĂ, AUR, ARGINT

Bijuteria ELITEI

CALEA VICTORIEI 14

Frumusețea, după tabelă

Nu vroiți să încercați odată? Priviți în oglindă, — căutați pe tabelă nuanța care vi se potrivește, și găsiți, jucându-vă culoarea care vă avantajează.

TABELA SCHERK

parul	ochii	tenul	pudra	fardul
blond deschis	albaștrii	palid	rosée	blonde rouge
blond deschis	albaștrii-bruni	vioi	rachel I	corail
blond deschis	caprui	brunet	rachel I	clivia
blond mijlociu	albaștrii-gri	delicat-palid	rosée	corail
brun	albaștrii-gri	vioi	rachel I	orange

Alegând pudra și fardul Mystikum după tabela Scherk, aveți siguranța de a fi nimerit nuanța cea mai potrivită părului, ochilor și tenului. Ambele completează frumusețea Dvs. și vă dă noră personală. Trimiți Lei 12 în timbre și primiți mostre franco: Parfex, Calea Moșilor 78, București. Tabela Scherk se găsește în fiecare magazin de specialitate

Pudra Mystikum
Compacte Mystikum (Fard)

Care va fi sfârșitul aceluia palpitanț duel care durează de trei ani, între Hans Albers și Hitler?

Hans Albers își va sacrifica oare în mod definitiv soția,
ca să-și păstreze cariera?

Gustav Fröhlich
și Gitta Alpar,
pe vremea când
nu se despărțis-
eră încă. (Pe-
atunci Hitler nu
stăpânea Ger-
mania)

Dacă stați de vorbă cu dâșii, vă vor povesti întâmplări extraordinare, ca bunăoară aceasta: dacă pe Kurfürstendamm la Berlin, pe terasa vreunei cafenele elegante doi tineri stau de vorbă între ei, adesea se întâmplă ca să apară un personaj pe care nimic nu-l deosebește de un consumator obicinuit, și care apropiindu-se discret, va întreba pe cei doi tineri dacă sunt evrei sau creștini. Dacă amândoi sunt evrei sau amândoi creștini, dâșul se retrage fără nici o discuție, dar dacă unul e evreu și celălalt creștin, aceștia imediat cad sub prevederile legii, și sunt arestați. Căci acel care este creștin a comis marea crimă de a vorbi cu un evreu, și deci „rasa degenerază”.

HANS ALBERS, UNUL DINTRE CEI MAI MARI ACTORI GERMANI, CADE SUB RIGORILE ACESTEI LEGI

Această lege a fost cauza a numeroase jertfe în lumea cinematografului și a teatrului: amintiți-vă de povestea tragică a marelui artiste care este Gitta Alpar: căsătorită cu Gustav Fröhlich ea trăia fericită între copilul și bărbatul ei. Dar deodată, legea neomenoasă s'a ridicat între dâșii, și Fröhlich spre a-și putea să-și păstreze situația și-a jertfit soția și copilul. Ei au divorțat.

Astăzi, după atâția alții, Hans Albers la rândul său, e victima acestei legi, cazul său e cu atât mai interesant, cu cât Germania întreagă și publicul țărilor străine, îl socotesc drept cel mai mare actor al țării sale. De aceea numeroșii admiratori se interesează de acest om, care a căzut în cea mai grea nenorocire, cu simpatie emoționantă.

Hans Albers în-
tr-o scenă din-
tr'un recent film
al său.

CITITORII noștri își amintesc desigur de legile pe care Hitler le-a promulgat împotriva cetățenilor germani cari se vedeau vinovați de așa numita crimă de „degenerare” a rasei. Toți acești „criminali” sunt pasibili de închisoare.

O LEGE ÎMPOTRIVA DRAGOSTEI

Dealtminteri, oricine e la Paris și trece prin Montparnasse va întâlni un soi de emigranți germani, diferit de acei pe cari îi cunoaștem dela începutul campaniei antisemite din Germania. Printre aceștia din urmă sunt foarte mulți creștini, iar printre dâșii foarte multe femei și anume femei ariene.

Toți acești oameni au luat drumul pribegiei, căci prin căsătorie, prin relațiile lor sau printr-o simplă întâlnire trecătoare, au contravenit acelor faimoase legi cari apără rasa germană.

Spre a putea pricepe bine situația înspăimântătoare a acestui om, vă voi povesti viața lui, care este un adevărat film: închipuiți-vă un tânăr pe jumătate actor, pe jumătate acrobat, și care spre a-și câștiga viața execută la Metropol în Berlin, salturile cele mai periculoase. Acolo pe scenă cântă o femeie frumoasă, la marginea unui bazin umplut de apă. Deodată, într-o loje apare un bărbat foarte distins, în frac, și care începe o convorbire cu artista. Publicul la început uimit, prinde a râde, când acest om anunță că va sări pe scenă; dar râsetele se opresc când într-adevăr, dintr-un salt periculos și impresionant, necunoscutul, din loja lui, sare alături de artistă.

EȘTI UN CLOWN!...

Și iată pe Hans Albers alături de partenera sa. Dar într-o seară, după spectacol, o fată tânără, cu aspect modest, serios, vine să-i vorbească: — Ce păcat — îi spune ea — să vezi pe un actor ca dumneata cum se produce în caraghioslăcuri de acestea! Ai în dumneata stoffa unui adevărat actor, și îți bați joc de talent! Pentru ce nu te deghizezi cum trebuie, în clown, dacă faci pe clownul? Căci ceea ce faci dumneata nu este isprava unui actor!

Rănit în amorul lui propriu, Albers prinse pe tânăra și îndrăzneța fată de umeri și o scutură cu brutalitate:

— Chiar dacă ești fiica marelui actor Burg, nu-ți permit să vii și să mă înjosești astfel.

Și a doua zi, Albers și-a reluat rolul. Dar fie emoția din ajun care-l mai stăpânea încă, fie o simplă nedibăcie din partea lui, el greși saltul lui periculos și se isbi cu capul de marginea basinelului, rănindu-se grav.

INGERUL CEL BUN AL UNUI MARE ACTOR

Un articol scurt în coloana faptelor diverse: „Un actor, Hans Albers, s'a rănit ieri în timpul reprezentației dela Metropol. Rana îi e fără gravitate”.

A rămas mai multe săptămâni într'un sanatoriu. Dar o femeie a veghiat lângă patul său și i-a însoțit convalescența: fata actorului Burg,

— Da — spunea dânsa — eu sunt vinovată de acest accident stupid. Am greșit vorbindu-ți cum am făcut. În felul acesta dumneata ți-ai pierdut încrederea pe care o aveai. Dar vezi, vreau să-ți consacru toate clipele mele. Și cu un devotament admirabil ea l-a îngrijit vreme de două luni.

EU SĂ FIU ANGAJAT DE REINHARDT, AI ÎNNEBUNIT?

Când s'a însănoșit, Albers, slăbit încă, nu știa încotro s'apuce;

— Aibi încredere în mine, spuse tânăra fată, cum am eu încredere în talentul dumitale și pe care te încapăținezi să nu-l recunoști: vreau să devii un actor mare; trebuie, și am hotărât c'o să fii angajat de Reinhardt,

— Eu, angajat de Reinhardt? Ești nebună? Tânăra fată nu răspunse, dar câțva timp mai târziu, Hans Albers, actor cu totul necunoscut, a fost angajat de către Reinhardt. Primul rol, primul succes. Iar epilogul romanului, puțin după aceasta, a apărut în ziare un mic articol intitulat: „Căsătoria lui Hansi Burg cu Hans Albers”.

HANSI ȘI HANS SPRE SUCCES

Din această clipă Hansi și Hans nu s'au mai părăsit. Domnișoara Burg, până atunci actriță, și-a părăsit situația, folosind toată influența ei spre a ușura soțului o carieră demnă de dânsul și de dânsa. Cel de al doilea mare succes l-a avut în film: Liliom, dar admiratoarele lui Hans n'au fost puțin surprinse să constate că nu s'a încredințat actorului lor favorit decât un rol foarte șters. Producătorul filmului, la întrebările lui Hansi, a răspuns că ochii albaștri ai lui Hans, nu erau deloc fotogenici.

— Nu se poate face nimic? a întrebat îngrijorată tânăra femeie.

— Asta depinde, există în America o peliculă pancromatică, dar aici nu avem. Poate că dacă am avea am isbuti.

Și Hans n'a avut odihnă până când n'a căpătat o bandă pancromatică. Adevărat însă că la proiectarea primei bucăți de încercare, ea a văzut că această bandă corespundea cerințelor producătorului. Nu exista pe pământ o femeie mai fericită decât tovarășa devotată a lui Hans Albers.

De aci începe pentru soțul ei acea carieră care l-a făcut celebru în Germania și'n străinătate, și la venirea lui Hitler la putere, Hans Albers era, fără îndoială, cel mai puternic actor din Germania.

TE IUBESC, ȘI DIN DRAGOSTE PENTRU TINE, PENTRU CARIERA TA, MĂ RETRAG

Când Hitler a hotărât excluderea elementelor evreiești din mijlocul poporului german, Hans Albers a fost una dintre primele victime. Domnișoara Burg era evreică. Dar Albers n'a avut curajul să gonească pe tânăra și încântătoare lui soție, atât de devotată. Însă ea, întruchiparea vie a abnegației, i-a spus, într-o zi:

— Iată două săptămâni decând formalitatea de divorț s'a împlinit. Nu vreau să fiu o piedică în cariera ta. Plec. Fii fericit, căci te iubesc și din dragoste pentru tine, care ai în față o carieră atât de frumoasă, eu mă văd datoare să mă retrag.

A plecat la Nisa. Dar el, rămas singur, nu s'a simțit de fel la locul său, și n'a putut să lucreze. Atunci, ca un nou Orfeu a plecat la Nisa să-și caute pe scumpa și via lui Euridice, pe țărmurile mediterane.

Dar divorțul fusese pronunțat.

O scenă sfâșietoare s'a produs la Negresco:

— Nu sunt nimic fără tine, îi spunea dânsul, și nu-ți propun un act imoral. Fii numai tovarășa mea de lucru. Vino să plecăm și să reîncepem munca, ca doi prieteni buni.

DOAMNA HANSI BURG, SOȚIA DIVORȚATĂ A LUI HANS ALBERS, MANAGERUL FOSTULUI EI BĂRBAT.

Amândoi s'au înapoiat la Berlin și au început o nouă existență. În parte, după chipul celei dintâi. Au redactat un contract de lucru, și Hans a început să filmeze, sub direcția foarte afectuoasă a noului său „manager”. Dânsa a făcut din el un actor de mare valoare și în bună parte succesul său în rolul lui Peer Gynt de Ibsen i se datorează lui.

Ea căuta pentru dânsul un subiect scos din literatură, când s'a năpustit asupra lor cea din urmă lege a lui Hitler. Orice relațiuni cu un nearian, amenință „rasa” cu degenerarea. Hansi a fost nevoită din nou să se retragă. Ea a plecat atunci la Londra, să caute pentru soțul ei un angajament într-o țară mai ospitalieră. Pilda Elisabetei Berger, care a isbutit să devină o actriță mare în Anglia, era un stimulent.

VINO HANS, AM GĂSIT UN ANGAJAMENT PENTRU TINE!

Dar iată că nu de mult s'a prezentat la studiourile UFA, unde Albers lucra la un film asupra aviației, un inspector dela Gestapo. El ceru pașaportul actorului. Albers începu să rădă, căci — spunea dânsul — n'avea de gând să plece. Dar care nu i-a fost mirarea când a primit a doua zi o scrisoare din Londra.

— Vino — îi scria Hansi — am găsit un angajament pentru tine.

Albers a înțeles că poliția veghea și că Gestapo-ul citise înaintea lui scrisoarea soției sale.

O CARIERĂ STRĂLUCITĂ, DAR O CARIERĂ TRISTĂ

Iar astăzi Hans Albers care de atâtea ori a jucat în piese unde sunt expuse marile probleme ale existenței, se află el însuși în fața unei probleme grave, al cărei desnodământ îl înspăimântă. Ce să facă?

Va fi oare nevoit să-și sacrifice din nou fericirea lui și a ființei care îi e scumpă, pentru o carieră strălucită, dar tristă în patria lui ingrată?

Gaston Magne

(Copyright by „Realitatea Ilustrată” și „Elysees Presse”)

„Ca înainte, mai bine ca înainte”

Un tânăr scriitor francez care a suferit un puternic șoc nervos de pe urma unui accident de automobil, a devenit de atunci extrem de iritabil. De o sensibilitate vie prin fire, ajunsă să nu poată suporta cea mai mică contradicție în legătură chiar cu chestiuni neînsemnate. Avea adesea crize de lacrimi fără motiv. Din voinic și jovial cum era înainte de accident, devenise în câteva luni de necunoscut: obrazii scofalciți, palid, ochii infundați în orbite, trupul slăbit. „M'am căutat, scrie dânsul, cu tot felul de meșteșuguri medicale, până când un prieten doc-

tor — în care credem mai puțin tocmai fiindcă-mi era prieten — îmi recomandă Tonoglobine. Nume sonor într-adevăr, prea sonor poate ca să-mi învingă scepticismul. Și totuși, iată-mă, grație acestei miraculoase licori, complet restabilit. Calm, culori revenite, îngrășat cu 5 kg. poftă de mâncare, dragoste de viață și de muncă. Vorba dramaturgului: „ca înainte, mai bine ca înainte”.

În toate cazurile de depresii nervoase, convalescență, astenie, anemie, limfatism, celebrul vin Tonoglobine face minuni.

La ce? Crezi, că neglijez vreodată să-mi spal dimineața dinții? —

„Ei, asta-i, dragă prietenă. Dacă ai ceti vreodată anunțurile Chlorodont, ai ști, că este mai importantă îngrijirea dinților înainte de culcare, decât dimineața. Altfel resturile de mâncare rămase printre dinți se discompun în timpul somnului; se formează acidul lactic, care atacă smalțul dinților atât de prețios. De aceea dimineața mai întâi, iar seara mai pe urmă să fie Chlorodont.” Tubul mare Lei 30.—, tubul mic Lei 19.—.

O agapă veselă

v'a intrunit pe mai mulți colegi într'un local. S'a glumit mult, s'a răs, s'a băut și s'a muncat copios, s'a fumat enorm. Întors acasă după miezul nopții, cu stomacul prea plin, cu plămânii abundent intoxicați de nicotină, nimic surprinzător că durerea de cap te împiedică să adormi. Cu vînte grele îți vin pe buze la adresa prietenilor de cari abia te-ai despărțit. Nu le pronunța. Innăbușă-le cu un cașet Kalmos care îți va spulbera imediat durerea, liniștindu-ți nervii și redându-ți somnul.

KALMOS

Remediul sigur contra migrenelor și indispozițiilor

CUM A PREPARAT CARMEN SYLVA O SALATA SCULPTORULUI SPAETHE

PE vremea Regelui Carol I, sculptorul Oscar Spaethe a fost la Palatul Regal, un fel de „copil răsfățat”. Atât Regele cât și Regina, îi apreciau foarte mult talentul, încât multe opere de-ale artistului se află la loc de cinste, și în Palatul din Calea Victoriei, și în cel dela Cotroceni. D. Spaethe păstrează savuroase amintiri, de pe vremea când îi poza romantica și buna Carmen Sylva, dela moartea căreia s'au împlinit douăzeci de ani. Iată o întâmplare, când Spaethe s'a bucurat de onoarea ca prima Regină a României să-i prepare o salată :

O SALATA REGALA

„Nu voi uita niciodată ziua când marea Carmen Sylva, mi-a făcut onoarea să-mi prepare o salată — o adevărată salată regală.

Și iată cum :

Într-o zi, lucrând la bustul Reginei, veni vorba de mâncăruri :

— Eu, Majestate, știu să fac fel de fel de lucruri bune — am spus Reginei.

— Nu mă mir — îmi răspunse Regina — pentru că și eu știu să prepar lucruri bune.

— Eu nu pot să-mi închipui că o regină știe să gătească !

— Și totuși o salată specială, invenția mea, mă pricep să fac. Vrei să-ți fac una, domnule Spaethe ? Eu am început să râd, dar Regina a continuat :

— Bine, mâine îți prepar o salată. Și adresându-se camelierului : Lupin, mâine să fie toate preparate, pentru salata mea !

A doua zi, găsesc pe o masă mare, alături de jilțul Reginei, farfurii cu fel de fel de lucruri : carne de vițel tăiată în pătrățele, carne de biftec, cartofi, mere, capere, un bidon de undelemn și o sticlă de vin de Bordeaux.

Privam și nu înțelegeam. Mi-am spus însă că ceva tot trebuie să iasă din atâtea bunătăți, deși, drept să-ți spun, mă uitam mai mult la sticlă.

Regina stătea în jilț și eu îi dădeam la îndemână

„Regina în jilț”
Oscar Späthe

Sculptorul Oscar Späthe

Regina Elisabeta (bust în marmură de sculptorul Oscar Späthe)

ucrurile pe care mi le cerea. Voiam să-i ajut, dar ea mă opria :

— Nu, eu fac salata ! Acum gustă vinul și vezi dacă-i bun.

Gust vinul și văd că-i cel mai bun vin pe care l-am băut în viața mea. — la o lingură de supă, îmi spuse Regina, și toarnă în castron două linguri de vin.

Execut, adăugând :

— Majestate, pun poate prea puțin vin ! (gândeam că în coșcogeamite castron, două linguri de vin din acesta minunat, o să se piardă).

— Nu, eu fac salata ! — repetă Regina. Dumneata amestecă mai bine ! După aceasta, acoperi vasul.

— Lupin, când pleacă domnul Spaethe, să-i duci salata la trăsura.

Salata o aveam eu, dar mă gândeam cum să-i cer vinul. Lucram, dar cu gândul la sticlă. Și-mi veni o idee genială :

— Nu știu dacă Majestatea Voastră cunoaște un proverb german : dacă-i dai dracului un deget, el vrea mâna toată.

— Îl cunosc, îmi spuse Regina, dar nu văd legătura.

Îmi luai curaj, ca să lămuresc lucrurile :

— Majestatea Voastră mi-ați oferit o salată, din care puținii muritori s'au desfătat. Dar m'ați pus să gust și din vin. Și vinul se complăce admirabil cu salata, Majestate !

— Lupin, spuse Regina, nu uita să duci la trăsura domnului Spaethe și sticla de vin !

Eu spuseseam tovarășilor mei de cameră, că o să vii cu salata Reginei, dar când m'au văzut și cu sticla de vin, au început să cânte cu toții „Trăiască Regele”.

Bustul „Regina în jilț”, l-am făcut în mai multe exemplare. Unul se găsește la Peleş, altul a fost dăruit de regină la un concurs de cântăreți de pe valea Rhinului și unul a fost trimis în America.

Regina mi-a comandat apoi o duzină de reproduceri, pe care le-a dăruit doamnelor de onoare și aghiotanților.

Carmen Sylva era de o candoare și de o sinceritate uimitoare. Aproape tristă, Regina mi-a spus într-o zi :

— Știi dumneata domnule Spaethe, că eu nu cunosc valoarea banului ? Eu foarte rar am bani cu mine. Călătorind odată incognito la München, s'a întâmplat să intru în magazinul Littauer, ca să cumpăr mai multe lucruri. Cum nu cunoșteam moneda, la plată am scos geanta, rugând pe negustor să-și rețină costul. Cum mi-a mai lăsat încă vreo câteva monede, i-am spus să-mi dea pe ei alte mărfuri.

„Și închipuește-ți, mi-a spus regina mirată, că negustorul mi-a dat încă multe lucruri frumoase”.

IOAN MASSOFF

Redați dinților Dv. albeața naturală !

Există un mijloc pentru a reda dinților Dv. albeața naturală. Aplicați un cm. de cremă Kolynos pe o periută uscată; urâtele pete galbene dispar, iar microbii periculoși cari sunt cauza cariei sunt distruși.

Doriți dinți sănătoși și frumoși, scripitori când zămbiți, întrebuințați Kolynos. Veți fi încântați și surprinși.

Cumpărați tubul mare — e mai convenabil.

KOLYNOS
CREMA DENTARĂ

REALITATEA ILUSTRATA

DIRECTOR: NIC. CONSTANTIN

Apare săptămânal în 48 de pagini mari, tipărite la Heliogravură, în culori și suplimentul „De toate pentru toți” PREȚUL LEI 10.—

PREȚUL ABONAMENTULUI:

Pe un an 400 LEI

Pe șase luni 200 „

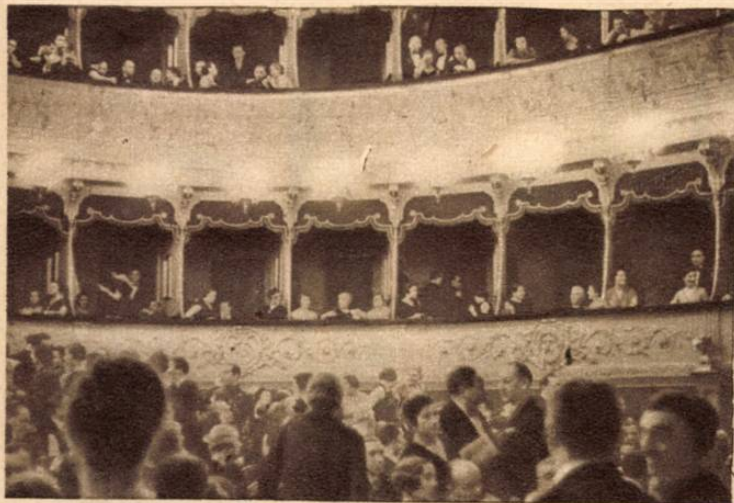
Pe trei luni 100 „

Redacția și Ad-ția: București, Str. Const. Mille 7. Tel. 3.84.30
Imprimată la foto-rotogravură în atelierele „ADEVERUL” S. A.

SĂPTĂMÂNA TEATRALĂ

„Veste Bună” cu Maria Ventura la Teatrul Național. — „Fidelio” cu Viorica Ursuleac la Operă

Lojile de rangul I și II la premiera piesei „Veste Bună”

de d. Mircea Ștefănescu la Teatrul Național.

Parterul la premiera piesei „Veste bună” cu d-na Maria Ventura, la Teatrul Național.

Compatrioata noastră Viorica Ursuleac, care a cântat cu mare succes pe arena Operei Române.

D. R. Bulfinski și d-ra Maria Ventura într-o scenă din „Veste Bună” la Teatrul Național.

D. Secăreanu, d-na Ursuleac, d. Algazi, Folescu și d-ra Guțianu într-o scenă din „Fidelio” la Opera Română.

(Fotografii Rodrigo)

O RĂCEALĂ

neglijată este poarta deschisă la toate maladiile de gât, de bronhii și de plămâni

NU NEGLIJAȚI O RĂCEALĂ!

Ingrijiți-vă energic cu

PASTILELE VALDA

antiseptice
Veritabile sunt cele vândute în
cutii originale singurele eficace
VALDA

Preț pentru public cutia Lei 33
La farmacii și drogerii

SOSIRE

CONCURSURILE MILITARE DE SKI DELA PREDEAL

Concurenții au dreptul să bea în timpul parcurșului un ceai în picioare (jos dreapta).
(Fotograifi Ber-man).

La Predeal s'au desfășurat cu un deosebit succes mari concursuri militare de ski. La concursuri a asistat și Voevodul Mihai. Fotografia noastră înfățișează: Primii sosiți în cursa de 30 kilometri (sus stânga). Spectatoarele urmărind probele (sus dreapta). Viitorii campioni urmăresc pe concurenți (mijloc stânga). În timpul cursei de 30 km, la un post de control, unde vântul sufla puternic (mijloc dreapta). Micii spectatori nu se sinchiesc de zăpada care-i acoperă și privesc la concurs (mijloc stânga).

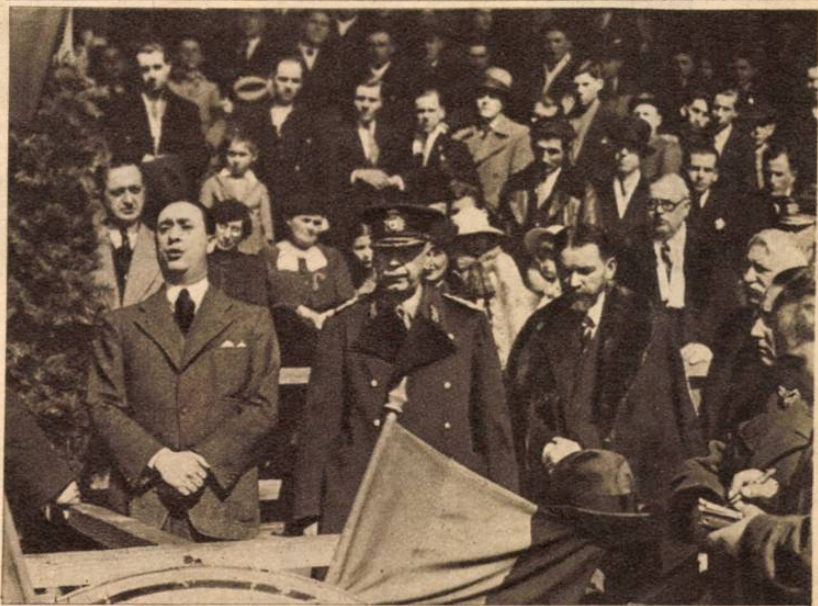
CONSTRUIREA UNUI STADION SPORTIV LA PLOEȘTI

În cadrul unei mărețe festivități s'a pus Duminică dimineața la Ploești, piatra fundamentală a stadionului sportiv al municipiului care urmează să fie ridicat pe terenul fost „Arena Tricolor”.

Au ținut cuvântări d-nii: Iorgu Predescu primarul municipiului Ploești, d. general Virgil I. Bădulescu directorul oficiului național de educație fizică, d. general adjutant N. Condeiescu și d. inginer Petre Bejan, subsecretar de stat la ministerul armamentului.

Fotografiile noastre înfățișează diferite aspecte luate în timpul solemnității.

Pe urmă însă m'am convins singură. Prin SEMORI am ajuns să înlătur toate consecințele neplăcute ale vieții. Dar nu numai atât: prin desinfectarea permanentă cu SEMORI, organismul se simte complet regenerat. Acum pot spune tuturor femeilor: E prea puțin ce vă spune doctorul Dv. despre Semori.

SEMORI oferă mai mult.

SEMORI
LA FARMACII ȘI DROGUERII

Liubova Banc și Mihail Gabovici primii artiști al teatrului de balet din Moscova, vor face un turneu în România,

STOP!

10.000 lei premiu

„Realitatea Ilustrată” care se mândrește de a fi inițiatoarea a tot felul de concursuri și jocuri, menite să distreze și să dezvolte inteligența. Nici-unul însă din jocurile și concursurile „Realității Ilustrate” n'au fost atât de interesante și de pasionate ca jocul STOP, — un joc special într-o cutie — pe care „Realitatea Ilustrată” îl va oferi în curând cititorilor săi.

Odată cu jocul vom propune o serie de probleme, a căror deslegare e premiată cu 10.000 lei. Amănunte vom da în numărul viitor.

Nici un bărbat nu se uita la mine. Invidiam pe celelalte fete tinere pentru invitațiile lor la bal, pentru flirturile lor și propunerile de căsătorie ce primeau. Dar mie nu mi se întâmpla așa ceva niciodată, și știam pentru ce! Aveam un ten urât! Pielea îmi era acoperită de coșuri și pori dilatați. Orice încercam nu-mi folosea. Atunci, după sfatul unui chimist, am încercat Crema Tokalon, culoarea albă (neunsuroasă), celebra Cremă de Paris. După câteva zile, pielea îmi era mai fragedă și mai albă. După o săptămână, orice por dilatat și coș fiind dispărut, pielea a devenit limpede, moale și catifelată. Nu mai sunt geloasă! Acum, toți bărbații ce îmi fac complimente. —

Crema Tokalon, culoarea albă, conține smântână proaspătă și ulei de olive predigerate. Acestea pătrund în piele și disolvă impuritățile la care sâpunul și apa nu pot ajunge niciodată. Alături de acestea mai sunt și alte elemente prețioase care nutresc pielea, o întineresc și strâng porii. Orice femeie, fie chiar mai în vârstă, poate repede obține o piele fragedă, limpede și încântătoare, de care orice fată tânără ar fi mândră. De vânzare la toate farmaciile, drogheriile și parfumeriile din țară. Noi prețuri reduse: Crema Tokalon, culoarea albă, la Lei 50.—, Crema Tokalon aliment, culoarea roză, la Lei 60.—.

Sunt oare vindecabile bolile de plămâni?

La astmă, bronșite, tuse învechite, mucozități, răgușeli de lungă durată, fiecare trebuie să citească broșura cu titlul de mai sus. Autorul, dl. Dr. med. Guttman, fost medic-șef al Sanatoriului Finsen, arată în această broșură, în termeni populari, căile naturale pentru înlăturarea acestor boli grele. Fiecare bolnav primește broșura la cerere

în mod gratuit și franco

Scrieți o carte poștală (francată cu lei 6) cu adresa exactă la:

PUHLMANN & Co., BERLIN 836

MUGGELSTRASSE 25 - 25 a

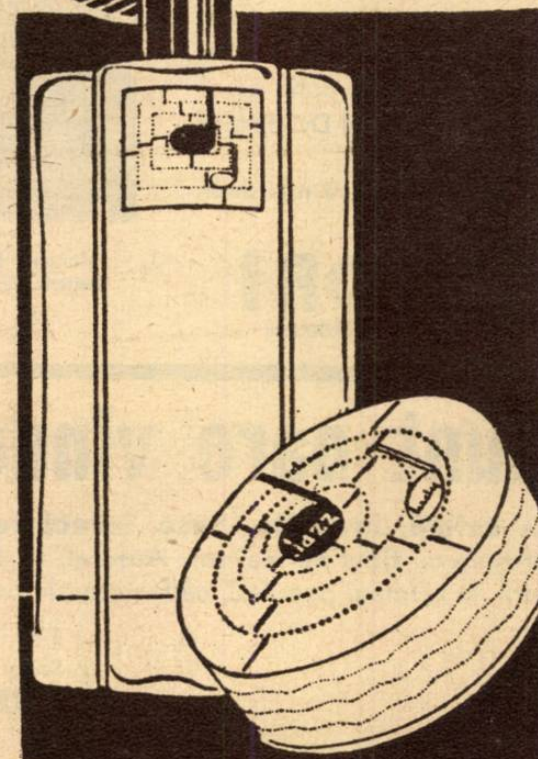

*Dacă vreți
să aveți un
ten fraged
și tineresc,
faceți o
încercare
cu pudra*

Pălăria pe care o alegeți cu atâta grijă, rochia pe care o comandați după ce ați consultat câteva jurnale de modă, sunt mai puțin importante decât pudra pe care o întrebuințați. O pălărie, sau o rochie, când nu sunt reușite, pot fi modificate sau puse deoparte, dar pudra pe care o întrebuințați zilnic, când este de calitate inferioară, poate să cauzeze tenului Dv. un rău iremediabil.

CASA recomandă cu toată încrederea nouă sa pudră „JAZZ” fiindcă este o pudră într’adevăr excepțională. Fină, **LADY** aderentă, lipsită de orice urme de amidon și având un parfum suav, „JAZZ” este una din cele mai bune pudre din câte s’au fabricat până acum. Doamnelor: Dv. sunteți cele mai indicate pentru a vă da părerea, totuși pentru a vă putea pronunța trebuie să aveți la îndemână elementul necesar, pudra care să corespundă întocmai cerințelor Dv., care să vă dea mai mult farmec, mai multă distincție. Faceți o încercare, cumpărați chiar astăzi o cutie cu pudră „JAZZ”, care se vinde în zece nuanțe moderne.

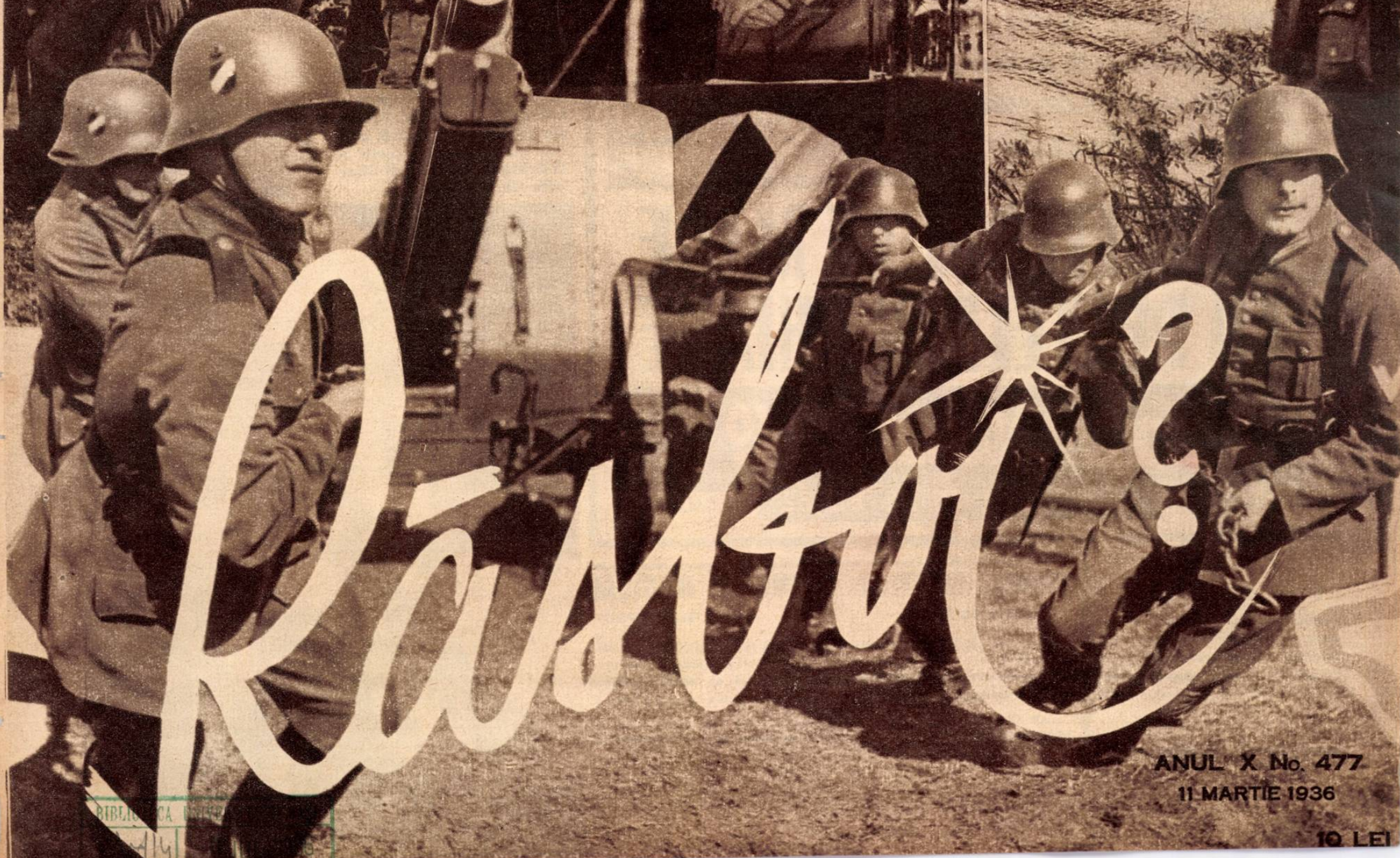
Jazz

PUDRA
Jazz

EAU DE COLOGNE

● *Apa de Colonia "JAZZ" a fost creiată pentru tineret. Ea armonizează de minune cu coloritul viu al rochiilor de seară, mărește grația și frumusețea Dv. și vă asigură succesul la un bal sau la o serată. Dacă preferați ceva nou — totuș ceva de "bon ton" — adoptați apa de Colonia "JAZZ".*

ALBITURI

CEA MAI MARE
SPECIALITATE

*Pânzeturile
noastre sunt țesute din
materialele cele mai bune
foarte ușoare la spălat
și netede la calcat!*

LA VULTURUL DE MARE CU PESTELE IN GHIARE

Theodor Atanasiu & Co S.A.

STR. BAZACĂ 1 STR. CAROL 76 · 78 · 80 · 82 STR. HALELOR 21

DOAMNELOR!

Vopsitul părului, în cele mai frumoase culori naturale precum și ondulațiuni permanente, execută ireproșabil Coaforul François, Strada Edgard Quinet, 7 Telefon 3-01-2

PRIMUL INSTITUT COSMETIC MEDICAL

BULEVARDUL CAROL, 35

TELEFON 3.52-73

D-NA Dr. M. RABINOVICI dermatolog specializată la Paris și Viena, tratează: negi, pistrui, coșuri, etc. Ingrijirea feței cu hormoni și masaje pneumatice. Distrugerea definitivă și fără cicatrice a părului de prisos. Slăbirea locală a corpului prin masaje electrice, curs de gimnastică.

Consult. 10—12 și 3—7 p. m.

Consult. gratuite Miercuri 11—12 a. m.

CEI CARE S'AU NĂSCUT LA 29 FEBRUARIE

Mrs. Marjorie Mc. Cannon din Aberdeen (Scoția) a sărbătorit la 29 Februarie, a 24-a aniversare a vieții sale. Ea a împlinit 96 de ani. S'a născut însă la 29 Februarie așa încât și-a sărbătorit data nașterii din patru în patru ani, adică numai de 24 de ori.

Acelaș lucru se întâmplă și cu tânărul Iosif Halmagi — din București, care a fost fericit anul acesta că și-a putut sărbători ziua nașterii.

După cum acelaș lucru se va întâmpla și cu cei 6 baby din fotografia noastră, care s'au născut anul acesta la 29 Februarie la spitalul Charlotte din Londra.

O FIGURĂ REPREZENTATIVĂ A ECONOMIEI ROMÂNEȘTI

Un întreprinzător modern. — Unul care a reușit

zătorilor de peste ocean, a diriguitorilor de mari întreprinderi. Căci domnia-sa este creator, conducător și organizator. Adică se distinge în toate aceste trei aspecte. E un creator plin de inițiativă și optimism, dar în același timp de circumspecție și prudență. E un conducător care vede repede esențialul, notează amănuntele interesante, decide cu promptitudine, are curaj cu inteligență. E un organizator care se inspiră din realitatea vie, liber de prejudecăți sau rutină, folosind și adaptând, cu un remarcabil simț practic, experiența sa și a altora, pentru cea mai rațională realizare a planului de lucru.

Domnia-sa stă într'un contact direct și permanent cu afacerile și oamenii întreprinderii sale. Pe aceștia îi inițiază și îndrumă în fiecare ocazie cu vioiciune și pătrundere. Generos cu cei merițiți, inflexibil cu cei inutili, domnia-sa veghează cu mândrie asupra operei sale, studiind neîncetat punerea ei la punct și dezvoltarea ei viitoare.

* * *

Incontestabil, d-l Stănoiu este un om de pasionată activitate, îndreptat spre larg, spre înălțime. Dar este în același timp un meditativ. Un critic sever al propriei sale acțiuni, un critic al faptelor economice asupra cărora reflectează cu pătrundere. E un adept convins al liberalismului și individualismului economic, pe cari, cu o deosebită și simpatice franchețe, le-a apărut și prin presă. Domnia-sa poate fi înscris printre aceia al căror temperament moral și intelectual constituie adevăratul antidot al politicianismului: realizarea ascensiunii morale și materiale prin forțele proprii, adică individualismul în cel mai bun înțeles al cuvântului.

Colectura, creațiunea sa, a parcurs un drum interesant, într'un ritm vioiu. Începând cu un singur sediu, ea cuprinde azi întreaga țară în rețeaua numeroaselor sale sucursale, agenții și reprezentanțe. Cunoscută la început într'un cerc relativ restrâns, grație inițiativei inteligente a conducătorului și — precum am arătat — a calităților sale de excelent organizator și diriguitor, și-a câștigat, repede, primul loc în opera de promovare a loteriei Statului. Colectura sa are azi un renume cu rezonanță națională.

* * *

Mai e nevoie, după caracterizarea ce-am încercat, să explicăm ascensiunea și succesul D-lui Gheorghe Stănoiu ?

Nu ar fi lipsit de interes să împărtășesc, în primul rând, gândul d-lui Stănoiu asupra reușitei d-sale, întrebându-l într-o zi, cărui resort intim se datorește, în definitiv succesul d-sale, l-am auzit spunând:

— Gândirea permanentă concentrată într-o singură direcție. Când mă scol, gândesc la loterie. Plec de acasă, gândesc la colectură. Viu acasă, sunt preocupat de întreprinderea mea. Noaptea în somn, tresar și mă deștept gândind tot la loterie. Sunt deci în permanență obsedat de loterie. Iar această obsesie am transmis-o clienților mei.

Și gândind mereu în aceeași direcție, reușesc să găsesc soluțiile și calea de urmat și de îndreptat a întreprinderii mele. Într'un cuvânt, un mare efort fizic, un mare efort intelectual. Sau mai bine zis, un mare efort de muncă și un mare efort de nervi. Iată secretul succesului meu."

La acestea am mai putea adăuga o ultimă reflexiune.

Orice ascensiune presupune o aspirație spre culmi, pentru a contempla lumea de sus și, poate, pentru a o domina. Această trăsătură se găsește — am văzut — în portretul moral al D-lui Gheorghe Stănoiu. Ea explică, evident, dorința de ascensiune, adică ambițiunea, în sensul nobil al cuvântului. Succesul d-sale, însă, cred că nu se poate explica numai printr'un singur resort sufleteș, ci printr'un complex de însușiri pozitive: necesitatea de activitate, dorința de a crea, gustul pentru înălțime și amploare, deciziunea promptă, energia constantă, solitudinea pentru opera întreprinsă.

D-l Gheorghe Stănoiu este, deci, o fericită ilustrație a spiritului modern de creațiune, organizare și conducere în lumea economică. Un model și exemplu reconfortant de ceea ce poate realiza un întreprinzător român prin propriile sale facultăți — dacă sunt suficiente și fericit combinate. Gheorghe Stănoiu este soluțiunea vie a multor probleme economice și sociale, pe cari guvernării, cele mai adesea, încearcă să le rezolve prin mijloace formale și remedii superficiale.

De aceea îndrăznim să credem și noi că persoana D-lui Gheorghe Stănoiu are, pentru cercurile românești întreprinzătoare, semnificația unui simbol și forța unui exemplu viu, de ceea ce poate realiza și un român prin muncă și forțe proprii, atunci când își ia rolul în serios.

AUREL PĂRVULESCU

Citiți:
„MAGAZINUL”
revista publicului select

In legătură cu articolul „O mare inițiativă românească”, apărut Sâmbătă în ziarul „Dimineața” d-l Aurel Părvulescu, de la Banca Românească, ne trimite următorul articol:

Numai oamenii cari înalță atitudinea lor față de viață și de lume la valoarea unui simbol, pot fi cu adevărat interesați pentru ceilalți. Și numai aceia, cari, pătrunzând cu mintea în inima lucrurilor, au energia și priceperea de a le organiza în favoarea colectivității, pot fi creatori. Oricât de mic ar fi cercul în care au ridicat un steag, gestul lor trebuie reținut și calea lor cercetată. E ceea ce ne-am propus în aceste puține rânduri. Scriindu-le, ne-am gândit la figura unui întreprinzător al cărui nume e bine cunoscut.

D-l Gheorghe Stănoiu, — căci de domnia-sa e vorba, — e reprezentativ. E din rassa acelor cari au pasiunea activității, neastâmpărul creațiunii, impulsul ascensiunii, concepția dinamică și practică a realității, viziunea largă a lucrurilor și un ascuțit spirit critic. Domnia-sa are eroismul marilor acțiuni economice. Acelora cari-l cunosc mai bine, le amintește figura întreprin-

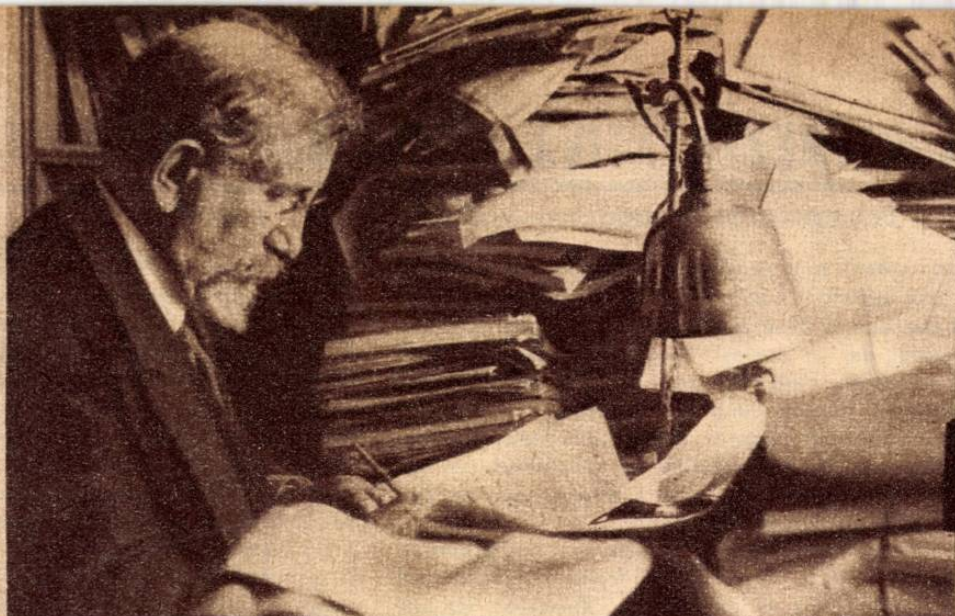
ODOL PASTA DE DINȚI

Impresia curățeniei și a prospețimei v'o dă în prima linie o gură îngrijită. Pentru o bună îngrijire a gurei se recomandă PASTA DE DINȚI ODOL. Pasta de dinți ODOL tace dinții strălucitor de albi și îi menține sănătoși. Întrebuințați pasta de dinți ODOL pentru îngrijirea gurei Dv. și curățați astfel dinții în mod rațional.

eficace, curăță dinți, menținându-i sănătoși

ACTION FRANÇAISE IERI ȘI AZI

Charles Maurras în cabinetul său de lucru, redactând articolul de fond pentru „Action française”.

Noaptea în redacția ziarului „Action française” după dizolvarea organizațiilor de dreapta. Se văd în fotografie Charles Maurras și (în față) André Pujo.

D. André Pujo, primul redactor al ziarului „Action française” în cabinetul său de lucru.

Doi scriitori, Maurras și Daudet, fiul marelui poet Alphonse Daudet, țin ridicat vechiul stindard al crinului, al celui „oriflamme” al regelui Ludovic cel Sfânt. În jurul lor, un grup mic de credincioși nestrămutați, adunați în organizația numită „Action française”, care editează și ziarul cu același nume, acea gazetă care amenință zilnic cu moartea pe conducătorii partidelor adverse, care nu vrea să recunoască pe Herriot și Blum, pe Daladier și Chautemps, și care din pricina împerecherii neobicinuite între articolele crâncene și literatura delicată lirică, alcătuiește o curiozitate în maldărul de gazete pariziene.

În fond, toate acestea sunt cât se poate de neimportante. Importantă e numai organizația de apărare și a tineretului lui Action Française, adică ceea ce se numește „Camelots du Roy”. În cea mai mare parte aceștia se recrutează din tineretul universitar; în provincie, chiar în micile centre universitare, deabia că mai există. În ceea ce privește forța ei numerică, nu se poate preciza nimic; peste 50.000 (dintre aceștia cam jumătate în Paris) nu sunt în nici un caz. Și ceea ce e mai trist este că în capetele acestui tineret și al acestor cameloți fanatici, articolele de ațătare ale lui Charles Maurras se concretizează în încercări de stradă, în maltratarea conducătorilor partidului socialist.

Aceștia sunt credincioșii regelui Franței: câțiva, puțini, aproape moșnegi, membri ai grupului Action Française și studenții cameloți, cari, — și aceasta este partea cea mai curioasă — imediat după ce-au părăsit universitatea uită ideile lor de până aci și obicinuesc să se încorporeze în partide republicane moderate. Tertium non datur; printre bărbaiți în vârstă de 25-50 ani din Franța, nu există regaliști.

LA ADĂPOSTUL PRESEI LIBERE...

Strada Boccador, o stradă lăturalnică, mică, liniștită, în centrul Parisului a fost câteva zile asemenea unei tabere militare. Aceasta pe timpul când judecătorul de instrucție al tribunalului din Paris, însoțit de polițiști și de o gardă întărită, a făcut o percheziție la sediul lui Action Française.

această percheziție domiciliară a fost un lucru nefericit. După percheziția birourilor din parter, autoritățile se pregăteau tocmai să urce scara, când, deodată, asemenea unor arhangheli răzbunători, Charles Maurras și André Pujo, redactorul-șef al ziarului, apărură în capul scării, spre a împiedeca pe judecătorul de instrucție să înainteze, pe motivul că aci sus este domeniul ziarului, iar acesta trebuie să fie sacrosanct pentru justiție și pentru poliție. Și intrucât Franța e un stat al dreptății, iar libertatea presei e socotită ca o moștenire sfântă a marelui revoluționar, reprezentanții autorității au fost nevoiți să facă calea întoarsă...

Rezultatul percheziției în felul acesta, a fost aproape nul; o listă publică învechită de membri, precum și câteva afișe și convocări. Dar a fost confiscată ca o atracție deosebită, pălăria domnului Leon Blum, pălărie care a fost luată trofeu la ciocnirea din Boulevardul St. Germain.

Ziaștii care au întovărașit pe judecătorul de instrucție în vizita sa la centrul monarhiștilor francezi au petrecut iartă-ni-se această expresie oarecum nepotrivită aci — regește. Pretutindeni desene drastice pe pereți, caricaturi de politicieni de stânga, afișe prin care se îndeamnă mulțimea la luptă împotriva acțiunilor Genevei contra Italiei, trofee de victorii, din luptele de stradă, cum ar fi semne comuniste sau stegulețe de bicicletă democratice, și altele.

Cu o veselie greu de stăpănit, ziaștii au atras atenția asupra unui amănunt hazliu: toți oamenii la Action Française, începând de la domnul Maurras și Pujo, până la ultimul zetar sau tipograf, poartă cu toții, un barbișon la fel tăiat... În cele din urmă i-a venit în minte unui gazetar, care e deosebit de cunosător în istoria civilizațiunii, că acest fel de barbișon este clasic și moștenit în case de Bourbon și că și ducele de Guise îl poartă, după cum se învederează din portretul în

UN OM E ATACAT

UN convoiu mortuar se mișcă prin stradele Parisului: scriitorul regalist Bainville e dus la mormânt. Câteva sute de tineri, cu basca în cap și cu mantale de cauciuc, având la butonieră un crin mic de argint, urmează cociugul. Pe Boulevardul St. Germain, la câteva minute depărtare de clădirea Parlamentului, la o încrucișare de străzi, un automobil tocmai vrea să treacă. Tinerii de dinapoia sicriului au recunoscut pe cel din mașină, un bărbat înalt, mai în vârstă: Leon Blum, președintele partidului socialist francez. Într-o clipă automobilul e înconjurat de o mulțime sgomotoasă, geamurile mașinii sunt sfărâmate, cu pumnii și cu bastoanele se năpustesc pe conducătorul stângii, pe care-l urăsc atât... Grav rănit, plin de sânge, în cele din urmă e eliberat de câțiva trecători și polițiști, și salvat. Un val de indignare și amărăciune s'a ridicat cu o unanimitate neobicinuită, în toată țara, exprimându-se prin adunări de protest, articole prin presă, discursuri prin parlament. Guvernul a dizolvat ambele organizațiuni vinovate: „Action française” și „Camelots du Roy”, a confiscat materialul lor și a sigilat sediile lor.

Action française? Camelots du Roy? Ce este asta, ce înseamnă asta, ce vor ei, cine stă îndărătul lor?

STEGULEȚUL CELOR TREI CREDINCIOȘI ȘI JUMĂTATE

Franța, de aproape un veac, nu mai e regat, și de 65 de ani e republică. Aceasta nu înseamnă că nu există nici un îndreptățit la tronul Franței. Există chiar un descendent în linie dreaptă al marilor Bourboni. Dânsul poartă titlul mândru de „Duce de Guise” și trăiește în exil, în Belgia. Așteaptă oare să fie rechemat pe frontul strămoșilor săi? Numărul partizanilor săi în mijlocul poporului francez însemnătatea politică a regaliștilor este foarte mică...

mărime naturală, care atârna în camera de lucru a lui Maurras; e acel barbișon care se numește în toată lumea după creatorul său: „à la Henric al IV-lea”.

ACTION FRANCAISE ASTĂZI ȘI MĂINE.

Action Francaise și Camelots du Roy au fost interzise și disolvate. Au încetat prin aceasta să existe?

Un local vechi de fabrică, departe, afară, într-unul din sectoarele exterioare ale Parisului. Un „om de încredere”, amic, mă conduce în întineric — căci e târziu seara — prin curte, prin partea de dinapoi a casei, pe o scară, jos în pivniță. Aci se află așa numita „permanence”, postul de gardă al uneia din secțiunile cameloților interziși.

Ca vechii lăncieri în tabără, se găsesc aci o duzină de tineri, fumând pipe și jucând belotă. Din când în când, unul din ei părăsește odaia, spre a inspecta sentinelele postate afară. Pereții goi, văruiți, din această cameră se pretează foarte bine la desene în cărbune. Deaceia, în mijloc, iese în evidență un portret al „șefului”. Le o n Daudet (și este, minune, perfect ras), iată pe Herriot, atârnat de o spânzurătoare, Mariana, simbolul republicii franceze, cu un baston de cauciuc în mână, așa cum au poliștii...

Trebue să depun un jurământ sfânt că nu voi pomeni absolut nimic despre existența acestei „permanence”. Bieți lăncieri, voi n'ați știut că eu sunt ziarist și că port sub haină un aparat fotografic...

Action Francaise ieri și azil Cameloți ilegali, ascunși în pivnițele dela marginea orașului Departe, departe, dincolo de acțiunea și frământarea voastră se defășoară, liniștită, politica internă a Franței.

JEAN SELLIER.

Copyright by „Realitatea Ilustrată” și „Elysées Presse”.

Măzgălituri pe pereți unui local al cameloților regelui. În dreapta portretul lui Leon Daudet în stânga Herriot spânzurat, mai jos caricatura unei clocniri pe stradă. Mai jos vechiul semn regal.

STOP!

10.000 lei premiu

„Realitatea Ilustrată” care se mândrește de a fi inițiativa a tot felul de concursuri și jocuri, menite să distreze și să dezvolte inteligența. Nici-unul însă din jocurile și concursurile „Realității Ilustrate” n'au fost atât de interesante și de pasionate ca jocul STOP, — un joc special într-o cutie — pe care „Realitatea Ilustrată” îl va oferi în curând cititorilor săi.

Odată cu jocul vom propune o serie de probleme, a căror deslegare e premiată cu 10.000 lei. Amănunte vom da în numărul viitor.

Romanul de dragoste și de aventuri al d-rei

CRISTINA TITESCU

de Joseph de Saxa

IN „MAGAZINUL”

No. 61”, care a apărut

azi — 160 pagini 25 lei

KALODONT vă sfătuiește astăzi:

Atențiune la partea interioară a dinților!

Nu vă mărginiți în a curăți numai partea exterioară a dinților, ci mai ales partea lor interioară. Căci piatra, atât de periculoasă pentru dinți, se formează în special în dosul danturii, fiind de multe ori cauza celor mai grave afecțiuni ale dinților.

Și nu uitați: 3 puncte constituie avantajele Kalodontului și deci ale unei bune îngrijiri a dinților:

1.

Spuma cea fină a săpunului special pentru dinți curăță temeinic dantura până și în locurile inaccesibile pentru peria de dinți;

2.

Conține o substanță extrem de fină având proprietatea de a lustrui smalțul dentar fără de a-l ataca;

3.

Oleatul sulfuricinic după formula d-rului Bräunlich îndepărtează treptat piatra periculoasă pentru dinți, împiedecând-o să se formeze din nou.

KALODONT

CONTRA PIETREI DE PE DINȚI

Primăvară TIMPURI

Fotograful ambulant și-a reluat activitatea: „Surădeți vă rog... așa... mulțumesc” și peste cinci minute fotografia este gata.

NIMENI dintre noi nu țin minte să fi apucat o iarnă fără iarnă, ale cărei semne să se fi arătat numai odată sau de două ori, mai mult răbufniri de vânt, cu puțină zăpadă — iar copiii să fi stat pe malul Dunării, în ziua de Bobotează, pe iarbă verde!

Această îndulcire a timpului nu e tocmai în firea țării noastre, care acum douăzeci de ani, îi zic, a cunoscut una din cele mai cumplite ierni: — iarnă obicinuită poate, dar devenită amarnică — și prin cruzimea războiului. Acum douăzeci de ani au înghețat boii în jug și au înțepenit călăreții pe cai, iar în această iarnă în 1936 skiorii au plecat cu acceleratele la Predeal, să apuce zăpadă măcar o jumătate de zi, până nu se topește.

Primăvara a început cam de la Crăciun și ne-am lepădat căciulile, înainte de ivirea Babelor răzbunătoare. Blăjinatea văzduhului, bruscă, a amintit că niciodată, pe aceste meleaguri binecuvântate de Dumnezeu, pedepsele nu sunt prea lungi oricât de mari ar fii fărădelegile și că fețele încruntate ale oamenilor amăriți, până la urmă se înseninează repede, într'un zâmbet și un râs de voe bună — și că n'avem de ce fi prea serioși.

Prima zi cu soare și cer albastru de primăvară a coincis cu prima zi de animație în Cișmigiu. Idile care fuseseră întrerupte la căderea ultimei frunze îngălbenite, au fost reluate.

Servitoarea, înlocuind modernă „fräulein” apornit să plimbe odraslele stăpânilor pe alele scaldate 'n soare.

Nimeni nu se bucură mai mult decât copiii la venirea primăverii. Ei își reiau jocul lor nevinovat în aer liber.

Bătrânii își mută reșea dinfa de la cafenea pe banca Cișmigiului. Este mai eficient și mai plăcut.

O „fräulein” păzește copilul din cărucior. La colțul băncii, timid, un tânăr. Ia ființă o idilă?

Grupul celor mulți și îngândurați, grupul celor fără de slujbă caută mângâiere în razele calde de soare.

Ce s'a schimbat oare în rotația focurilor și pompelor solare, de s'au mutat curenții marini ai Oceanelor, s'au schimbat horele vânturilor s'au destrămat învelișurilor reși și nevăzute ale tărilor?... Nici un astronom, nici un meteorolog nu e în stare să ne lămurească. Trandafirii au dat muguri de Anul Nou, ca la începutul lui Mai, zarzării s'au făcut mirese albe, cu valuri de flori, până'n pământul reavăn, de la Sf. Ioan, iar autorii de stihuri vesele din București au anunțat, prin radio, că peste două zile se deschid strandurile cu bazine de înot și peste trei zile ne facem bagajele să plecăm la băi. De Paști vom purta costume de vară. Recolta de grâu se va secera în Aprilie, se va trece în Mai și în Iunie vom avea nuci, struguri și gutui așa zise de toamnă. Telegrammele și imaginile cinematografului ne vestesc și ne arată însă că în partea cealaltă a pământului, în America de Nord, iarna s'a pus cu temei, trenurile s'au înzăpezit, orașelele trăesc înmormântate în grote albe de gheață; insulele pescarilor sunt asaltate de ghețari cât munții, prin care nu mai poate străbate lama niciunui vapor, iar bieții oameni izolați de restul lumii sunt hrăniți cu alimente aduse de avioane. Răsturnarea timpului e miraculoasă, ca tot ce se petrece pe această lume, atât de firesc supranaturală. Să fie oare o lecție a cerului, care ne vede încăerați ca mușuroaiele de furnici, pentru stăpânirea micului glob?... Dar câți din noi văd și înțeleg această lecție a anotimpurilor care ne stăpânesc, ne frământă sufletele și ne pot îngheța în câteva ore, cu o singură rostogolire de temperatură, precum ne dau recoltele unui an, în câteva săptămâni... A.

Inainte de a vă bărbieri

**CREMA -
NIVEA**

Veți avea senzație plăcută: Ras ușor, piele netedă și catifelată, nu veți avea pielea crăpată sau iritată. Recomandabil este ca înainte de a vă săpuni, să masați bine pielea cu un strat subțire de crema Nivea, sau chiar și mai bine este să vă masați seara cu Crema Nivea, ca astfel peste noapte să-și facă efectul

Dv. știți: Crema Nivea conține Eucerita, și pe aceasta se bazează calitățile ei cunoscute. - Crema Nivea în cutii și tuburi

Adesto Frujlio care și-a asasinat stăpânul în speranța că ar fi pedepsit cu răstignirea. Deccandată însă a fost arestat.

SECTE FANATICE

TRAGICUL sfârșit al ziaristului american, care izbutind să intre în secta secretă a unor mistici religioși, a fost ucis de un „frate”, ca să nu divulge ritualul și tainele sectei, a atras din nou luarea-aminte a omenirii asupra acestor sumbre fanatisme.

Căci unde nu domnește rațiunea, cu toate severitățile ei lucide, oamenii decad în voluptățile negre ale tuturor crimelor pe care le cred justificate, de-o sfântă pasiune..

Patimile Mântuitorului, de-acum două mii de ani, crucificat înmărginea Ierusalimului, n'au izbit numai imaginația apostolilor, iluminării pescari din Galileea. De-alungul a două milenii, pentru a ajunge în culmea purității sufletești, numeroși schimnici, fanatizați, au încercat să urce Calvarul și să se supue aceluiași torturi — plagiat fără valoare, când sufletul nu s'a ridicat dela început la aceeași viziune cerească.

Numărul lisușilor, cari s'au lăsat biciuiți, cari au purtat o cruce, pusă de voe-bună pe umerii goi, cari au cerut cu frenezie să fie urcați pe stâlpii crucii și bătuți în cuie, e legiune. Niciunul n'a rămas însă, asemenea lui Iisus, în istoria conștiinței umane, niciunul n'a dat omenirii o nouă lecție de noblețe.

Rusia țaristă, în care asupririle politice se aliau cu mizeria socială pentru a ține o sută douăzeci de milioane de suflete în întuneric și lipsuri, era țara clasică a sectelor fanatice, mai mult sau mai puțin secrete. Secta **skopiților**, cari renunțau la darul procreării e cunoscută și la noi. Secta **clisților** (din care făcea parte Rasputin), întemeiată în pivnițe și grotte, pentru provocarea unui extaz colectiv, urmat de turbări erotice, în deplină promiscuitate își are prozeliti și în Basarabia, unde se numesc **inochențiști**. Existau secte și mai ciudate: Unele cereau adeptilor purtarea hainelor albe, hrană cu lapte și moarte prin foc, altele propovădu-

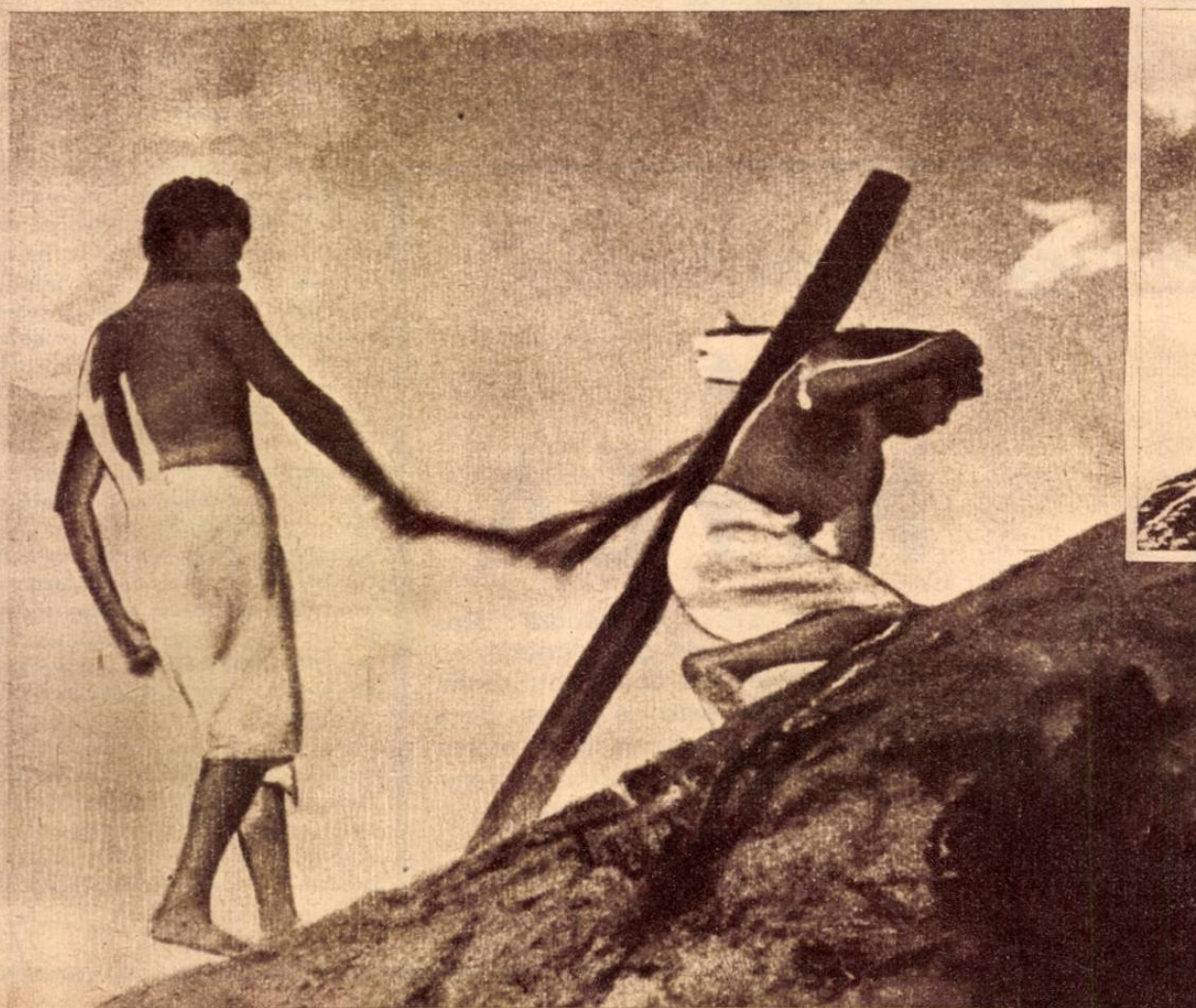
Fotografia de față reprezintă ritualul crucificării așa cum e practicat de către misterioasa sectă religioasă a Penitenților. Membrii cultului urcă în procesiune un deal purtând fiecare mici cruci în spinare, și ajungând în vârf, răstignesc pe cel „favorizat”.

Candidații la misteriosul cult al penitenților sunt aduși înaintea acestui grup, pentru inițiere. Fotografia de față a fost luată în interiorul uneia dintre „moradas-urile” lor, lângă Truchas, Nouul Mexic.

În fotografia de față îl vedem pe candidat urcând dealul cu crucea în spinare și biciuit până la sânge. Puțin timp după luarea acestei scene, candidatul a căzut sleit de puteri și în câteva ore a murit.

Un membru al cultului, înarmat cu o pușcă de mare calibru, stă de pază pentru a împiedeca apropierea vreunui curios de locul unde se desfășoară ritualul crucificării.

iau refuzul serviciului militar, sau o viață de vagabondași și cerșetorie, de-alungul și de-a latul nesfârșitului imperiu. O bună parte din aceste secte au dispărut. Asasinarea ziaristului american, dovedește că nici pământul Americii, în care oamenii harnici și cu mintea limpede, au întemeiat una din cele mai înfloritoare civilizații, n'a fost scutit de halucinațiile bolnăvicioase ale misticismului, purtat pe căi lăaturalnice. Se vor lua oare măsuri împotriva unor asemenea secte?.. Probabil. Dar în America au mai existat secte secrete — unele de natură politică și socială — și ele n'au putut fi stărpite, decât prin răspândirea culturii sănătoase.

SCRISORI DIN ETIOPIA

Un corespondent de războiu către fiica sa.

Publicăm mai jos scrisorile corespondentului Karl von Wiegand către fiica sa. Comunicările sunt intime, sincere și se înțelege, necenzurate. Ele sunt pline de observații interesante și amuzante asupra curții lui Haile Selassie, asupra vieții în Etiopia și asupra situației, pe care o are astăzi un corespondent de războiu la Addis-Abeba.

Karl von Wiegand este unul dintre cei mai mari gazetari, Decan al corespondenților americani în străinătate, el a lucrat timp de 25 de ani în Etiopia, apoi în China, Japonia și alte colțuri de lume.

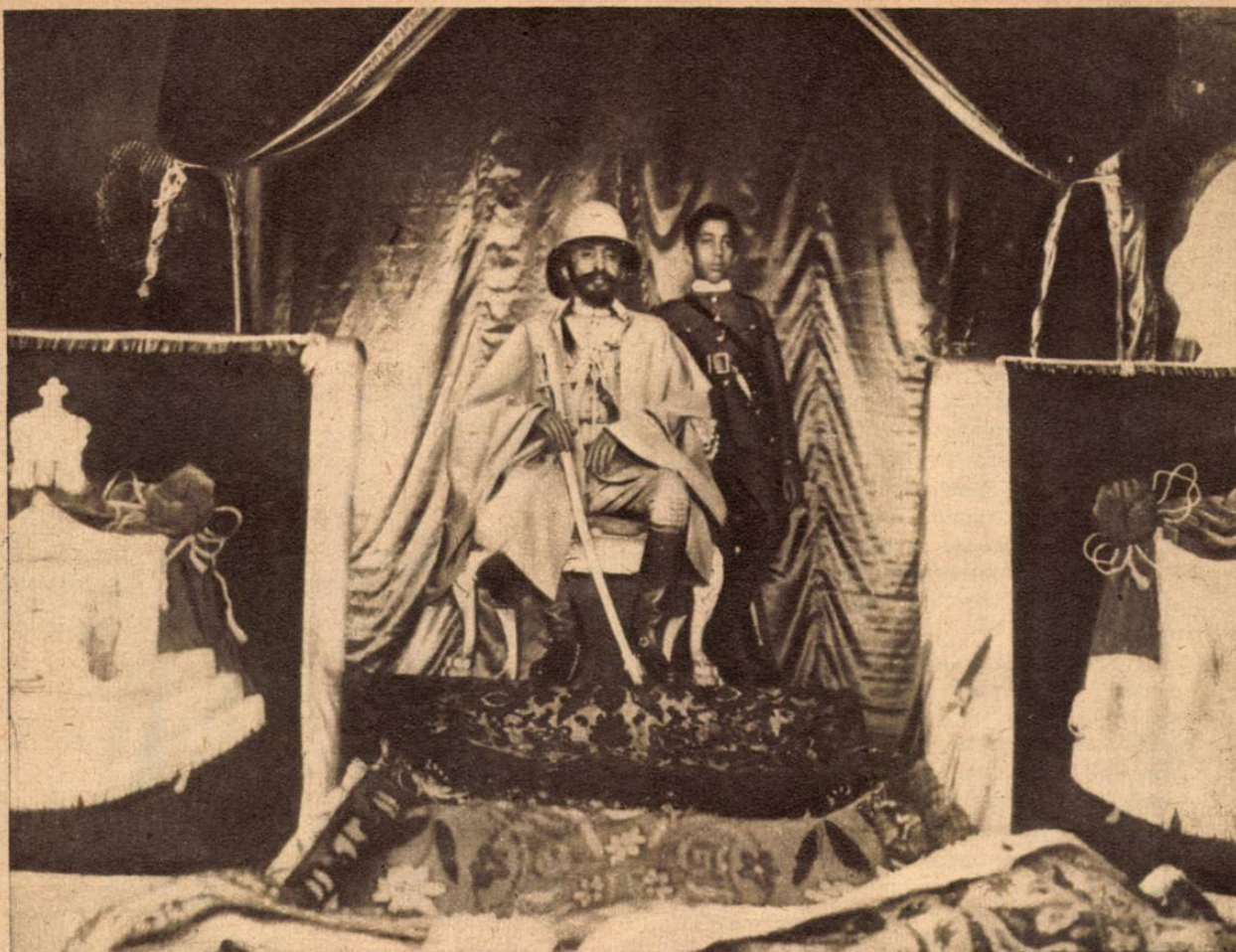
S'a ilustrat, în 1914, când a luat un interview Kronprințului și apoi Amiralului von Tirpitz, care i-a vorbit pentru prima dată despre intenția Germaniei de a începe războiul submarin.

El a fost singurul gazetar pe bordul dirijabilului „Graf Zeppelin” al căpitanului Eckener, care-a făcut prima traversare a Atlanticului, în 1928, pornind din Germania spre Statele Unite, și apoi într-o călătorie de înconjur a lumii, în 1920.

Addis-Abeba, 14 Septembrie 1935

CE ciudată este această capitală, situată pe acoperișul Africei, la o altitudine de 2800 m. și care pătrunde, cu mai bine de o milă și jumătate, în împărăția norilor! Capitala unui imperiu semi-barbar, guvernat de un împărat, care posedă o cultură superioară. Aci, într-o vale înconjurată de piscuri uriașe, acoperișurile galvanizate ale capitalei etiopiene sunt aproape ascunse în pădure de eucalipti, plantați sub Menelik I. Și cu toate că populația numără cel mult 70.000 de suflete, orașul are o mare întindere.

Ultima zi petrecută la Djibouti, a fost un chin. Trenul a pornit la șase dimineața; aveam cu noi o mulțime de ba-

gaje, iar cum acestea sunt foarte scump taxate, am avut de plătit mai bine de 30 de dolari.

Călătoria, interesantă. Peisagiul, la început, pustiu, ținutul secetos. După ce-am ieșit din Somalia Franceză, pătrunzând în Abisinia, o mică „armată” formată din câte trei soldați în haine kaki, ne-a întâmpinat, la fiecare dintre stațiile foarte depărtate unele de altele.

Ore de-a rândul am trecut printr'un ținut plin de mărarăniș, cu ghimpii lungi ca piroanele și ascuțiți ca acele. Către seară, făcând între 50 și 25 de mile pe oră, am ajuns la Diredawa — o localitate foarte agreabilă, situată la altitudinea de 1156 m. După chinuitoarea căldură îndurată peste zi, am găsit aci o răcoare, care ne-a mai înviorat și am hotărât să facem un popas pentru noapte.

Pe când cinam — era ziua mea de naștere și am comandat șampanie — a început să cadă prima ploaie a sezonului. A fost o adevărată urgie. Sgomotul apei pe acoperișul de tinichia al clădirii ce ne adăpostia, era asurzitor.

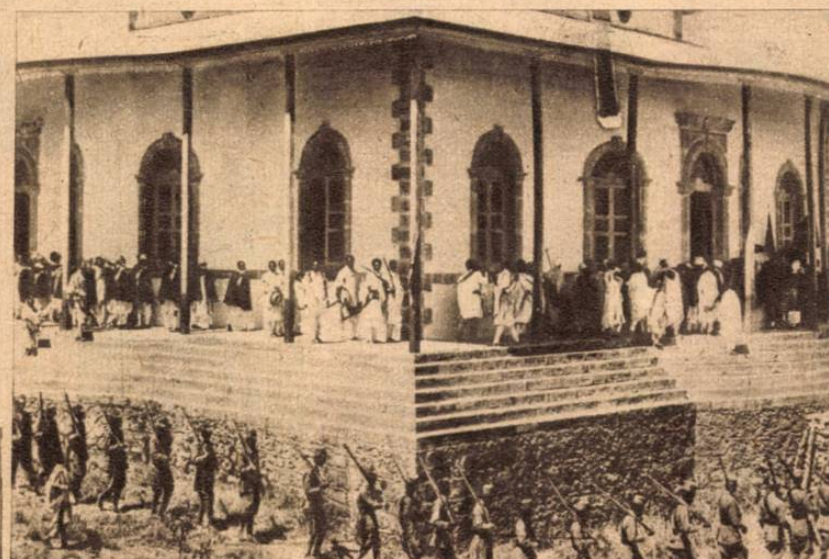
Una dintre interesante regiuni pe care le-am străbătut, în ziua următoare, a fost „Imperiul Furnicilor” — un pământ deșert, presărat cu uriașe furnicare. Se spune că acestea sunt locuite de o specie de furnici extrem de feroce.

Am luat dejunul într-o mică stație, din capătul inferior al ținutului Danakililor, un trib sălbatic și foarte războinic. Corespondentul nostru din Addis Abeba, Alexos Angelopoulos, m'a întâmpinat la gară și mi s'a dat o cameră la Hotel Imperial.

Marea altitudine a localității (2.800 m.) a făcut să mă simt rău. Ieri de dimineață, pe la patru, am avut o criză gravă de rău de altitudine, care m'a trezit din somn. M'am dat jos din pat și-am luat repede doctoria pe care mi-o procurasem din vreme, pentru această eventualitate.

Stoneman de la Chicago Daily News a propus o vânătoare nocturnă de hiene, cu lănci, la lumina farurilor de automobil. Câțiva dintre colegi au acceptat și s'au dus într'unul din acele puncte periferice ale Addis Abebei, unde se depozitează gunoaiile, dar s'au întors cu mâinile goale.

Una dintre primele vizite pe care le-am făcut imediat ce-am sosit în localitate, a fost la legația noastră. Aceasta este situată într'un fel de baracă, murdară și neîngrijită. La reședința ministrului nu există nici urmă de mobilă, așa că acesta locuiește, ca și mine, la hotel,

Palatul Negusului la Addis-Abeba.

O recepție la palatul imperial din Addis-Abeba.

într-o cameră fără baie. Legațiunile britanică, franceză și germană au posturi proprii de telegrafie fără fir...

Automobilele sunt extrem de scumpe, pentru că benzina costă peste un dolar galonul (5 litri și jumătate). Knick (Knickerbocker, corespondentul Serviciului de Informațiuni Internațional) și cu mine, am închiriat astăzi un automobil american, cu săptămâna, plătindu-i 12 taleri Maria Tereza pe zi; dar benzina tot noi trebuie s'o cumpărăm. La cota actuală, doisprezece taleri valorează 3 dolari și 75 de cenți. Unii corespondenți au catări, alții cai, iar câțiva, mașini.

S'au adunat aci mai bine de cincizeci de reporteri și fotografi — ei spun că sunt șaptezeci — așteptând cu toții un războiu, pe care nu-l vor vedea decât în cazul că o escadră de aeroplane italiene se va apuca să bombardeze această localitate.

Câțiva dintre tinerii gazetari, animați de ambiția de-a deveni „adevărați corespondenți de războiu” au costume, ca niște eroi de cinema și pe deasupra, și-au cumpărat catări, corturi, puști și provizii alimentare, în speranță că vor ajunge pe front.

Numai că unul din fronturi se află la vreo trei sute de mile distanță, iar celălalt și mai departe, la vreo patru sute de mile. După cum se prezintă lucrurile, în momentul de față, n'avem nici o șansă să ajungem în liniile de bătaie. Pe niciunul din fronturi nu există o armată organizată și n'au măcar un singur stat major. Comunicațiile, serviciile de aprovizionare, serviciile medicale și transporturile, se resimt de aceeași lipsă de organizație.

Sezonul ploilor este în toi. Acestea vor înceta abia în ziua de 27, din luna curentă, când va avea loc o mare serbare, prin care se va celebra sfârșitul perioadei ploioase. După cât am auzit, limba amharică nu conține, în privința vremii de cât două expresii: ploaie și vreme bună.

Această mare altitudine nu este tocmai sănătoasă pentru acei cari nu s'au născut aci. Pe cei mai mulți dintre Europeni îi distruge, după câțiva timp.

Foarte ciudat mi s'a părut, la început, faptul că peste zi lumea poartă flanele de lână și haine nu tocmai subțiri, dar nu se lipsește de casca tropicală. Acest sistem de îmbrăcăminte se datorește faptului că atmosfera fiind aci foarte rarefiată, razele soarelui au o mare putere de penetrație.

16 Septembrie

La ora cinci, Împăratul Haile Selassie a primit în audiență câțiva corespondenți și fotografi.

Monarhul este mic ca o fetiță de 15 ani. L-am găsit, cu nelipsita-i pelerină neagră pe umeri, șezând la o masă Louis XIV. Într'un cămin larg ardea un foc vesel.

La intrarea mea, împăratul se ridică și-mi întinse cea mai mică și mai frumoasă mână, ce mi-a fost dat să văd vreodată la un bărbat. Strânsoarea sa era însă fermă. Spre deosebire de Mussolini, care m'a ținut tot timpul în picioare, Împăratul Etiopiei m'a pofțit să iau loc lângă el.

Mi-a spus câteva cuvinte în englezește și cum eu îi ceream iertare, pentru faptul că nu eram în ținută de gală, deoarece nu luasem astfel de haine cu mine, el făcu un semn, prin care voia să spună că aceasta n'are importanță și-și exprimă regretul că nu cunoștea engleza în deajuns, spre a se putea lipsi de interpret.

Împăratul Etiopiei, Regele Regilor și Leu al lui Iuda, mic de stat, dar svelt, cu mâinile și picioarele mici, cu figura fină, cu vocea dulce, cu privirile blânde, emanând un farmec nedefinibil dar majestuos, și de o naturală demnitate, este incarnarea ideală a monarhului. El ar fi oriunde, o apariție interesantă. Are însă un aer obosit, căci în această perioadă plină de frământări, i se întâmplă adesea să lucreze câte 18 ore pe zi.

Una dintre foarte rarele fotografii în care Negusul râde.

21 de străini părăsind Addis-Abeba.

Contele Vinci ministrul Italiei la Addis-Abeba strângând mâna Negusului, puțin înainte de izbucnirea războiului.

Așteptam ca suveranul să-mi dea a înțelege că audiența se sfârșise, dar cum el n'o făcea și continua să vorbească, mă hotărâi în cele din urmă să mă ridic singur, știind că cei de afară deabia așteptau să fie primiți.

Audiența mea durase mai bine de 20 de minute.

Am auzit că suveranul proiectează să ofere un ceai sau un dineu, corespondenților și reporterilor fotografi. Ar fi pentru prima dată că Împăratul ne-ar face o asemenea onoare.

17 Septembrie

Acest hotel Imperial a început să mă scoată din sărite, și totuși, ar trebui să fiu fericit că posed o cameră. Nu e prea curat și are o singură baie, pentru cincizeci de persoane, cari oricum, e foarte rar utilizată. Apa pe care o aduc, are culoarea mълului, iar hrana e extrem de săracăcioasă.

Altitudinea — 2800 m. — afectează pe gazetari și pe reporterii fotografi în fel și chipuri, cu mai multă sau mai puțină intensitate. Ceeace se impune în primul rând, este o reducere a oricărui efort fizic, la minimum, să mergi încet, să nu alergi pe scări și în genere să nu te miști repede. Mulțumesc lui Dumnezeu că am o inimă sănătoasă. Knick nu mai are poftă de mâncare și se simte foarte slab — obiceiurile simptome ale răului de altitudine.

Hotel Europa are niște băi minerale admirabile. Dar până acum nu le-am încercat încă, reducându-mi abluțiunile la un lighean mare, cu apă fierbinte și la frecții cu apă de Colonia. Doi tineri s'au dus săptămâna trecută să facă o baie

caldă la Europa, dar când au ieșit din cadă, au căzut leșinați. În altă ordine de idei, am aflat astăzi că „armata” legațiunii britanice posedă 27 de mitraliere. Aceeași sursă de informații, pretinde a ști sigur că 129 de Sikhi și ofițeri din Punjab au adus cu ei, nu mai puțin de 1.250 de puști și muniții din abundență. Legațiunea britanică e foarte solid clădită, cu numeroase metereze pentru puști, special amenajate în zidărie.

Hubbard (asistentul lui Wiegand) Knick și cu mine, vom porni într-una din aceste zile în recunoaștere, spre a ne alege un loc afară din oraș, unde să ne instalăm, în cazul unei bombardări a Addis Abebei (ceeace, după părerea tuturor, se va întâmpla cu siguranță). Aci, în hotelul acesta, situat lângă oficiul poștal și lângă postul de recepție radiofonică, la câțiva pași de palatul regal, suntem prea expuși.

Plecarea Contelui Vinci, ministrul italian pe care l-am întâlnit ieri la cocktail-ul Lady-ei Barton, va semnala începerea ostilităților. El mi-a spus că toți consulii italieni, din districtele ce înconjoară Abisinia, au primit ordinul să se strângă spre Addis Abeba. Unii au trebuit să călătorească mai bine de 15 zile, în caravane de cătări.

Având în vedere faptul că ținutul acesta suferă, cel puțin de opt luni, neajunsuri de pe urma faptului că Mussolini se pregătește să invadeze Etiopia, e de mirare că populația n'a luat încă o atitudine împotriva străinilor. Aceasta reflectă o mare încredere în împărat. Pe lângă Greci și Armeni, cari-i exploatează pe Etiopieni, mai sunt la Addis Abeba încă vreo 2000 de străini.

Dar ca să reviu la ceeace mă preocupă, impresia mea e însă după cum ți-am mai spus — că de aci n'o să vedem mare lucru, din războiul ce se va deslănțui, iar spre Nord n'o să fie chip să ne deplasăm.

21 Septembrie.

Joi seara am luat pentru prima dată parte la un banchet al împăratului.

Marea sală dela intrarea noului palat imperial, care se numește „Gebti” era înfășurată de gazetari și fotografi. Cum mulți dintre acești domni nu se gândiseră că la război le-ar putea trebui frac, împăratul a trimis vorbă că oaspeții puteau veni cu ceeace aveau pe ei, așa că mai bine de jumătate purtau jachete negre.

După câte știu eu, se întâmplă pentru prima dată, în istorie, ca un împărat să ofere un banchet, numai reprezentanților Presei Mondiale și reporterilor fotografi. Și a fost cu ocazia aceasta, foarte drăguț, căci n'a exclus femeile — soțiile mai multor corespondenți și fotografi. Acestea au fost patru, apoi o doamnă greacă și soția unui avocat englez — în total, șase doamne.

Doi câte doi, am intrat în sala de recepție a palatului imperial. Împăratul, cu o pelerină neagră pe umeri, și purtând niște pantaloni negri, lipiți pe picior, dela genunchi în jos, sta în picioare lângă ușă și răspundea salutarilor noastre, înclinându-se. Doamnele, care intrară înaintea noastră, se rânduiau de o parte a sălii, la un loc cu câțiva demnitari etiopieni, iar bărbații de cealaltă parte. Lachei în uniformă ne serviră aperitive.

Împăratul rămase pe loc, vreo douăzeci de minute, în vreme ce doi din căfelușii săi i se jucau la picioare. Apoi doamnele intrară în sala de mâncare, iar unul dintre demnitarii împăratului veni la mine și împreună conduserăm pe domni.

Masa principală avea între 24 și 27 de metri lungime și era de forma unui „T”. Ne așezarăm fiecare la locurile indicate prin cartoane tipărite cu aur. Masa era bogat decorată cu flori. Împăratul luă loc în capul mesei.

Cei doi câini ai săi, niște animale mici și albe se hârjoneau în jurul scaunului lui și nu acceptau bucățelele de carne decât din mâinile imperiale.

Împăratul, cu pielea de culoarea cafelei, dar cu trăsăturile tot atât de fine și de cizelate ca ale oricărei alte figuri albe, se întreținea cu comeseii, îngăduindu-le astfel să se simtă bine, fără să piardă prin aceasta nimic din extraordinara demnitate naturală, ce-l caracterizează. Ochii săi scânteau, are un zâmbet fermecător și când vorbește, se transfigurează.

Menu-ul a fost delicios, dar nu extraordinar. Ca să fiu sincer, nici nu mai știu ce ni s'a dat; altceva mă interesa în momentele acelea. Îți pot spune însă c'am gustat tei-ul, un vin indigen, făcut din miere fermentată. După aceasta, ni s'au servit niște vinuri roșii și albe, iar la urmă, șampanie. Împăratul abia de s'a atins de vreo băutură și nici n'a fumât. Biserica etiopiană, care e cea mai veche biserică creștină, interzice fumatul. Sir Percival Phillips dela Daily Telegraph, din Londra și cu mine, am ocupat locurile de onoare, la masa împăratului.

La sfârșitul mesei, suveranul s'a ridicat și ne-a condus într-o altă sală, unde ni s'au servit cafele și lichioruri. Am uitat să-ți spun că în cursul acestui banchet, luminile s'au stins în șapte rânduri. Addis Abeba n'are o uzină electrică așa că hotelurile și palatul imperial posedă fiecare câte o mică instalație de dinamuri și desigur că risipa de lumină ce s'a făcut în sala banchetului, a întrecut puterile minusculei uzini. În vreo trei rânduri am

rămas pe întuneric, vreme de 5—10 minute și lacheii ne-au adus lămpi de petrol.

Pe când eram la cafea, împăratul a trimis după diverși corespondenți și a stat cu ei de vorbă, prietenește. El a spus cu această ocazie, că dacă, printr'un miracol, războiul n'avea să se deslănțuiască, intenționa să viziteze America.

Ceeace te izbește în special la Haile Selassie este echilibrul și seninătatea sa. Ținând seama de grelele răspunderi ce apasă asupra-i și de munca titanică pe care trebuie s'o depună — căci lui îi revin spre rezolvare mai toate problemele țării — banchetul acesta a fost un extraordinar tribut adus presei.

Un tribut meritat însă pentru că presa mondială a fost cea mai puternică aliată a sa.

Era unsprezece și jumătate când am plecat.

28 Septembrie.

Astăzi e începutul „maskel”-ului, anuala festivitate, prin care se celebrează sfârșitul sezonului ploios. Incepe la două și jumătate, cu o paradă a Gărzii imperiale, urmată de triburi înarmate, apoi de luptătorii dela Adowa, și așa mai departe, ce defilează pe dinaintea împăratului, a corpului diplomatic și a corespondenților. După aceasta, are loc un festin, care durează două zile. Se vor consuma, cu această ocazie, enorme cantități de carne crudă și de tei. Mi s'a spus că în alți ani, mulți oaspeți au murit de pe urma lăcomiei.

Maskel-ul și Paștele sunt, în Etiopia, două dintre cele mai mari evenimente. Etiopienii au un calendar al lor și un orar cu totul diferit de al nostru.

Invitația mea la banchetul împăratului, de săptămâna trecută îmi recomanda după metoda amharică, să fiu la ora două la palat, ceeace însemna după orarul nostru, la opt seara.

Data fiind lipsa de ziare, un grup de Greci încearcă să speculeze situația vânzând tot felul de versiuni și pretinse „informațiuni”.

Însfârșit, am reușit a pune capăt izolării de lumea din afară. Knick și cu mine am cumpărat un aparat de radio cu patru lămpi, făcut de un diletant plătind pentru el nouăzeci de dolari, în monetă americană. Joseph Israels stenografiază noaptea mesagiile prinse pe diferite lungimi de undă. Ieri seară am avut un admirabil raport asupra celor întâmplate, în cursul zilei, la Geneva, la Londra, Berlin și Paris. (N. R. Israels a devenit mai târziu sfetnicul lui Haile Selassie).

Hrana este aci mai efină decât în ori care altă capitală a lumii. Cu un taler Maria Theresa, de argint sau hârtie, cumperi o sută cincizeci de ouă. Un taler valorează, acum, exact 34 de cenți americani. Pentru un taler obții adesea două-trei găini și dacă ieși din oraș, cumperi cinci până la șase găini,

pentru echivalentul a 24 de cenți. O oaie grasă costă doi taleri și jumătate până la trei, ceeace înseamnă, mai puțin de un dolar. Iar pentru un dolar și jumătate, cumperi un bou întreg.

* * *

Însfârșit, parada Maskel-ului s'a terminat. Ce priveliște! În privința pitorescului, nu se poate spune că egalează festivitățile Durbarilor din India, sau acelea ale Dragonului, pe care le-am văzut în China, dar e de o notă infinit mai barbară. Este după cum ți-am mai spus, o sărbătorire a sfârșitului perioadei ploioase. Dar vremea le-a jucat o festă. La câteva minute după ce împăratul, în uniforma comandantului suprem al armatei și purtând pe cap o cască tropicală, coborise din limuzina sa și luase loc sub baldachinul tribunei imperiale, cerul și-a deschis băierile și a început să-i toarne o ploaie torențială cu piatră. Când suveranul intră în loja imperială îmbrăcată în verde și aur — culorile naționale — draperiile fură trase în lături, pentru că toată lumea să-l poată vedea. Apoi deodată se întunecă și începu să plouă. Zeci de mii de oameni au fost udați la piele.

Fotografii făceau eforturi disperate spre a-și salva aparatele. Îți voi face acum o scurtă descriere a paradei, care a început printr'o procesiune de arătări fantastice, așa cum vezi la Arabii din Nordul Africii. Căpitani, cu coade de leu în jurul gâtului și al umerilor — eroi războinici, cu scuturi din piele de rinocer, împodobite cu aur, își conduceau triburile într'un pas desordonat. Unii ieșiau din rânduri, se repeziau înaintea împăratului își rotiau săbiile, sau lănciile deasupra capului, și țopăind, își povesteau isprăvile, arătând cum își ucisese dușmanii și rugându-se să fie trimiși la luptă.

Un detașament de veterani ai bătăliei dela Adowa unde Abisinienii au reușit în 1896 o mare victorie, capturând 14.000 de Italieni, a făcut o puternică impresie. Erau toți călări cari pe cai, cari pe cătări. S'au oprit înaintea boxei diplomatice, unde sta ministrul italian, Conte Vinci, și și-au strigat sfidarea.

După aceștia a apărut garda imperială, de un aspect ceva mai modern. Membrii acestei gărzii poartă uniformă kaki, posedă cele mai noi modele de puști și au fost instruiți de către o misiune de ofițeri belgieni. Au urmat apoi lăncierii împăratului, pe niște cai superbi și însfârșit, 16 automobile, cu câte un tun antiaerian, montat pe fiecare din ele. Procesiunea a fost încheiată de două automobile ale Crucii Roșii.

Spectacolul a durat două ore și în tot acest timp a plouat.

30 Septembrie.

Veștile sunt aci tot atât de rare, ca și apa în Sahara. Comunicatele oficiale nu spun mare lucru, relevând mai puțin chiar decât ceeace știe guvernul. Un comunicat redactat în franțuzește și scris la mașină, se lipește pe ușa exterioară a biroului presei, odată pe zi, uneori de două ori și alte ori de loc. Comunicatele de pe front merg mai întâiu la împărat. Mesagiile sunt predate Ministerului Comunicațiilor. Dacă se întâmplă ca acesta să nu se afle în biroul său, trebuie căutat. El este mesagerul împăratului! Dar chiar monarhul ignorează, o mare parte din timp, ceeace se întâmplă, evenimentele ajungându-i la cunoștință după câteva ore, ba uneori, după două-trei zile.

6 Octombrie.

Doliu în tabăra corespondenților și a reporterilor fotografici. Azi la amiază, Wilfred Barber, dela Chicago Tribune, căsătorit doar de câteva luni, a murit în spitalul local. O complicație de malarie cu influență și cu un atac de inimă, acesta din urmă determinat de marea latitudine, l-a prăpădit în câteva zile.

12 Octombrie.

Am avut o zi teatrală — de melodramă și tragicomedie. Voi căuta să fiu cât mai succint.

S'a trimis contelui Vinci un pașaport, cu recomandăția de-a părăsi ținutul în 48 de ore. Trenul său special îl aștepta, în stație, azi de dimineață. Corpul Diplomatic venise să-i ureze călătorie frumoasă și o baterie de aparate fotografice stau pregătite, să prindă plecarea.

La ora opt eram în gară. După o bună bucată de vreme apărură în sfârșit un șir de camioane, cu bagajele și personalul legației. În vârful unuia dintre aceste camioane se afla într'o cușcă, leoparul imblânzit al consulului. Dar Vinci și colonelul Calderini, atașatul militar, nu se vedeau nicăieri. Pe la ora nouă ne veni svonul că Vinci se încuiase în localul legației și refuza să execute ordinul împăratului. Mă urcai atunci în mașină, și dându-i ordin să mă ducă la legație.

Aci, soldați cu baionetele întinse erau postați înaintea porților, oprind intrarea. Privind în jur, avui impresia că mă aflam într'o tabără militară. Trupe de infanterie și cavalerie erau rânduite sub eucalipti, iar pe șosea se aglomeraseră mașinile reporterilor.

Colonelul abisinian al detașamentului de cavalerie din garda imperială, care trebuia să-l escorteze pe Vinci la stație se duse să raporteze suveranului.

DRUMUL SPRE BISERICA *la* HĂRMANU

COSTUME DIN SECOLUL AL 13-LEA.

LĂNGĂ Brașov, la o distanță de câțiva kilometri, se află un sătuleț de Sași, numit Hărman. Înainte cu vreo 800 de ani, cavalerii germani ai cruciadelor, cari se întorceau în patrie, poposiau aci. De atunci locuitorii satului au păstrat unele tradiții și costume speciale, ce se îmbracă la sărbători.

Drumul spre biserică, în fiecare Duminică dimineața, apare o viziune din Evul Mediu. În străvechea biserică, credincioșii se adună îmbrăcați cu costumele străbunilor. Chiar biserica a fost clădită la începutul secolului al 13-lea și până la războiul de 30 de ani, a fost catolică, de atunci însă a trecut în stăpânirea comunității evanghelice. Altarul a fost ridicat de Carol al XII-lea, regele Suediei, care în 1712 a trecut din Turcia, pe a-

colo. Dela pupitrul, de unde altădată predica preotul catolic, vorbește astăzi pastorul evanghelic. El vorbește de virtutea străbunilor, care se străduiau totdeauna să trăiască în bună înțelegere cu diferitele națiuni care-i înconjură. Orga — atât de rară în bisericile evanghelice — răsună, iar corul cântă imnuri vechi bisericești.

1. Rânduri dese de credincioși pornesc spre vechea biserică. În primul plan o pereche nobilă.

2. Prin mica porțiță a bisericei se pot admira vechile costume.

3. Femei din Hărman, cu mantilele lor negre, ținând în mâini cartea psalmilor.

10. Mirele poartă pe piept o coroană mică de mirt și în mână o ramură de rosmarin.
 11. Costume pitorești, în fața bisericii.
 12. Copilul este dus la botez. Portul tinerelor mame este diferit de cel al celorlalte femei tinere.
 13. Sugaciul este dus la altar sub o cuvertură grea de catifea, cu margini de aur. Mama poartă o bonetă neagră, împodobită cu colțuri de dantelă.
 14. Tinerii căsătoriți și pastorul părăsesc biserica. Pastorul poartă o rasă străveche, căptușită cu blană.
 15. Pupitrul există încă de pe timpul când biserica era catolică. Și astăzi încă pastorul evanghelic predică de pe acest pupitru.

Bărbații și femeile stau în bănci separate. Serioși și evlavioși, ei murmură psalmii. Vechile costume prind viață, serviciul religios s'a sfârșit. Ca la o expoziție de costume din secolul al 13-lea se perindă, prin fața ochilor noștri, diferitele porturi, care ne lasă să ghicim starea și rangul social al fiecăruia. O mireasă și un ginere. Mireasa cu coada împletită, îmbrăcată în alb, pe umeri cu un guler negru de catifea. Pe cap poartă o năframă cu ciucuri,

căptușită cu o stofă înflorată. Din păr coboară două panglici lungi, brodate și ele cu flori. Ginerele pășeste mândru, lângă ea. Pe haina sa, împodobită cu catarâmi de metal, se află fixată o coroană de mirt, în mâna stângă poartă o crenguță de rosmarin. Acesta este semnul mirelui. Tinerile căsătorite au și ele un costum special: mâneci largi, flori de aur în păr, pe frunte o panglică colorată și un vâl pe spate; fixate de păr mai multe panglici colorate.

Mamele tinere își aduc copiii Duminica la botez. Portul lor este diferit de al celorlalte. Basmalele lor sunt negre, împodobite cu dantelă în colțuri, panglica înflorată este purtată pe gât, în formă de șal. Sugaciul este dus spre apa sfințită într-o cuvertură de catifea, împodobită cu aur. Cele mai în vârstă poartă costumul vechilor patriciene rochii negre, mantale lungi, împodobite cu blană, chiar și preotul poartă un antereu la fel cum îl purtau strămoșii săi.

4. O mireasă, înainte de ceremonia nupțială. Lângă dânsa o femeie de curând căsătorită.
 5. Bărbații și femeile stau în bănci diferite, la biserică. Sus, corul de copii și orga.
 6. Femeile stau în bănci fără răzămătoare, spre a nu-și mototoii costumele. Băncile au o vechime de mai bine de 700 ani.
 7. Bărbații din Hărman în mantii tradiționale, cu catarame de metal și pasmanterii. Aceste mantii se moștenesc din tată în fiu; de multe ori o asemenea manta este întrebuințată 3-400 ani la rând.
 8. Cu ce-și împodobesc capul femeile din Hărman. Stânga, o mireasă, dreapta, o femeie tânără.
 9. Naframa înflorată a unei femei tinere.

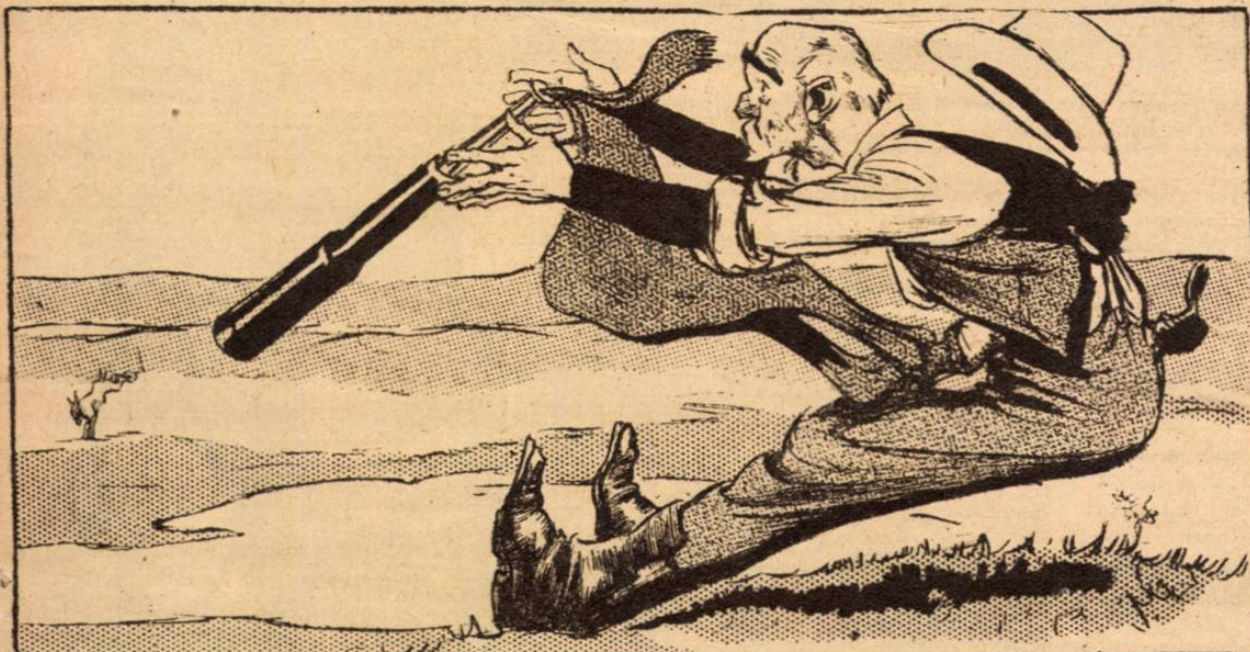
DELA CAMPIONATUL MINCINOȘILOR

Câteva din brașoavele trimise la concursul organizat de Clubul Mincinoșilor, din Burlington

de OTIS C. HULETT

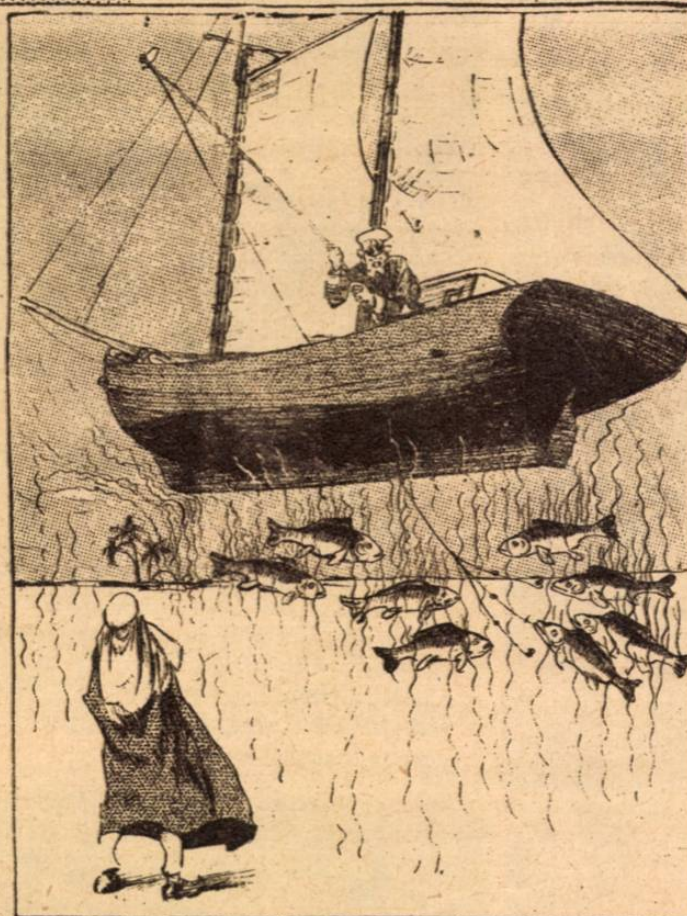
Președintele Clubului Mincinoșilor din Burlington, Wisconsin

Cititorii revistei noastre găsesc din când în când în paginile ei relatări despre o nouă instituție interesantă americană, Clubul Mincinoșilor din Burlington, Statul Wisconsin. De câțiva ani se acordă o medalie de campion al mincinoșilor, celui care trimite clubului cea mai gogonată minciună, în cursul anului. Președintele acestui club este domnul Otis C. Hulett din Burlington, și dănsul în cele de mai jos înșiră câteva din minciunile care au fost remarcate în anul 1935.

El își îndreaptă telescopul asupra măgarului său și văzu cum un tânăr înțepa în coapsă animalul care se afla la zece mii de depărtare. Măgarul svârli din picioare și lentila îl adusese atât de aproape încât individul se alegea cu șase coaste rupte.

Căpitanul vasul „Brașoavă” a traversat Sahara cu vasul său plutind pe valuri de căldură și pescuind scrumbii afumate.

ANUL care-a trecut a fost o perioadă foarte activă pentru clubul nostru, care are acum membri în fiecare district al Statelor Unite, în fiecare provincie canadiană, în Newfoundland și Alaska, în Mexic, Cuba, în Canalul Zone și Hawaii, apoi în Africa, Australia și în Anglia — iar între toți aceștia, se află o doamnă. Ultimul străin, care s'a înscris în Clubul Mincinoșilor, a fost senor Carlos L. Elizondo, din Alajuela, Costa Rica.

Carlos mi-a trimis o scrisoare, pe patru pagini, în limba spaniolă, dar clubul nostru și-a creat un serviciu de interpreți, așa că din partea aceasta n'a fost nici o greutate, deși toată spaniola mea se mărginește la „chile con carne”. Scrisorile venite din țări străine le trec imediat interpreților — pe toate cu excepția acelor din Anglia, pe care le traduc eu însumi. Știți ce se spune: că humorul unui englez este ca acoperișurile de stuf din Dakota, care încep să se scurgă abia la trei zile, după ce-a dat o ploaie.

După citirea și cântărirea miilor de minciuni, primite în cursul anului 1935, comitetul s'a hotărât să acorde medalia campionatului lui John (Fibber Mc. Gee) Jordan, din Chicago, care ne-a trimis următoarea poveste:

„Acum doi ani am avut niște înghețuri, atât de teribile, încât un șobolan foarte mare și-a căutat un adăpost în casa noastră.

„Zadarnice fură toate încercările mele de a-l prinde, cu toate ingenioasele curse pe care i le întindeam. În cele din urmă, mi-a venit o idee.

„Frigul te-a băgat aci” mi-am zis eu „frigul te va prinde”. În seara aceea, după cină, am luat cel mai mare termometru pe care-l aveam în casă și l-am dus în bucătărie, având grija să pun sub el o bucată mare de brânză. Am lăsat ușa și fereastra bucătăriei deschise și m'am dus să mă culc liniștit.

În Alabama dealurile sunt atât de răpoase încât localnicii își leagă vitele două câte două de cozi și le aruncă peste vârful conic, pentru a putea paște.

Un membru al clubului din Noul Mexic, spune că are mișcările atât de repezi încât stă în fața oglinzii și scoate revolverul din buzunar înaintea imaginii sale.

„În dimineața următoare, am constatat cu bucurie că planul meu isbutise: domnul șobolan era prins. „Mercurul coborise atât de mult, în cursul nopții, din pricina gerului, încât îmi ținuse mosafirul de podea”.

Drept e că d. Jordan este un mincinos de profesie și nu un amator — el își spune deobicei brașoavele la radio — dar asta nu-l descalifică.

În total am primit 5.000 de minciuni și-am observat că cei mai fecunzi și mai înzestrați sub raportul fanteziei, sunt vânătorii și pescarii, și că o mare parte din seria celor mai reușite minciuni, pe care le vom cita aci, ne vin dela sportsmani.

Iată o interesantă experiență, amănunțit descrisă de către sergentul Jason Adamson, din regimentul Statului Major, 11 Cavalerie, U. S. A. Bravul sergent se află actualmente la Presidio, în California, și iată ce ne scrie, despre unul dintre inferiorii săi:

„Soldatul în chestie este expert în lucrări de radio și a inventat mai întâi un cârlig, cu care putea auzi peștii înotând în apă. Atunci, i-a venit o idee. Această capacitate de-a descoperi locurile unde se aflau peștii, părăndu-i-se insuficientă, el a răsturnat principiul, vârând cârligul într-o sticlă pe care o legă de una din marginile bărcii sale.

„Umplând sticla cu vermușori el intră în golf și dădu drumul la curent, în aparat. Când auziră peștii sgomotul vermușorilor cari se târau în sticlă, se îmbulziră în jurul bărcii, s'o răstoarne și mai multe nu. Atunci prietenul meu se îndreptă spre locurile unde apa nu era adâncă. Peștii după el. Menținând emisiunea radiofonică, până la sosirea refluxului, când apele se retraseră, peștii rămaseră pe uscat: ei nu se înduraseră să se depărteze de barcă, atâtă vreme cât auziseră mișcările viermușorilor!

D-I Frank Tomlinson, 50 Morris Street, Newark, Ohio, scrie următoarele:

„Prietenii îmi spuseră că oricât de greu ai răni un mistref, acesta găsește întotdeauna puterea de-a se retrage, în viziuna sa. Și atunci, când am împușcat primul mistref, am aruncat repede arma din mâini și am dat fuga spre locul unde se afla animalul, pentru a-l prinde mai înainte de-a apuca să intre în viziună. De aceasta-l despărțeau vreo cincizeci de metri și tocmai când mă plecam spre a-l înșfăca simții înfingându-mi-se ceva în călcăiu. Era glonte pe care-l trăsesem și care-mi sosia pe urme“.

Iată acum o minciună venită din Statul Wolverine, o minciună într-adevăr gogonată. Don Jones, care locuiește în Grove Street 128, Allegan, Michigan ne vorbește despre un puț, care se află la ferma vecinului său.

„Avem în Michigan câteva puțuri“ spune el „faimoase, pentru adâncimea lor, dar cred că acesta deține fruntea. Vecinul meu obicinuește să ofere în fiecare an de Crăciun o masă mare, gospodariilor din acest finut și când totul este gata, își cheamă invitații, trăgând un clopot mare. Acum un an vrând să-și ferească clopotul de ploii și zăpezi, l-a atârnat sub un acoperiș, pe care-l ridicase deasupra puțului. În ziua de Crăciun a anului 1934, el și-a chemat oaspeții ca de obicei, trăgând clopotele și închipuindu-și uimirea lui când exact în aceeași oră, în ziua de Crăciun a acestui an, a auzit dangătele clopotului său, deși el nu atinsese încă funia. Cercetând de aproape fenomenul acesta, a constatat că sunetele erau un ecou al celor din anul precedent care, după ce se loviseră de fundul puțului, reveniseră acum la suprafață“.

Camerele de Comerț din Kansas și alte State bântuite de uragane vor da poate o aplicare practică, ideii pe care o expune d. Herman Michelson, din Paducah, Kentucky:

„Mă aflam într-o după amiază la vârul meu, când apără la un moment dat pe orizont un nor negru. Nu-i dădurăm însă importanță, până când niște oameni cari treceau în fugă pe lângă noi, ne strigară că acesta aducea un „tornado“, sfătuindu-ne să ne adăpostim cât mai repede cu putință, într-o pivniță. Intrarăm imediat în casă, dar trecând prin bucătărie, spre a cobori în pivniță, văzui o ceapă uriașă și o căpășână de usturoiu pe masă. Aceasta-mi dădu o idee. Vârui în gură ambii bulbi și-i mestecai cât putui de repede apoi mă întorsei afară. Inspirând adânc, suflai în direcția „tornado-ului“ care venia spre mine. Suflarea mea a fost atunci atât de puternică, încât nu numai că risipi acest formidabil vânt, dar aduse un hambar, pe care acesta-l târîse la o distanță de cincizeci de mile, îndărăt pe temelii“.

Se pare că noul telescop pe care savanții plănuiesc să-l construiască, nu este decât o jucărie, pe lângă acela al d-lui Ted O'Haver, din Ohio. Ascultați numai:

„Mi-am împrumutat telescopul unui prieten, ca să-și poată căuta măgarul, care se rătăcise în cursul nopții. Urcându-se pe un deal înalt, el începu a scruta zările și-și găsi în cele din urmă măgarul, păs-când într'un câmp de trifoiu, la zece mile depărtare. În momentul când își puse telescopul la punct, el văzu un fânțar înțepând animalul, într-una din coapse. Măgarul svârli atunci din picioare și lentila telescopului îl apropiase atât de tare, încât prietenul meu s'a ales cu șase coaste rupte“.

S. Davis Ricketts, din Peryman, Maryland, scrie următoarele:

„Pe vremea când începusem să mă gândesc la însurătoare posedam doar un petec de pământ, la marginea orașului, pe care semănai în anul acela cartofi. Spre marea mea mâhnire, avui o recoltă de un singur cartof, dar curând descoperii că nu era un cartof obicinuit. El luă proporții atât de mari, încât când l-am scos din pământ, a rămas în locu-i o groapă cât o pivniță, iar când l-am vândut, am luat pe el o sumă care-mi permise să clădesc o casă, peste groapa aceea; astfel m'am căsătorit și trăiesc împreună cu soția mea, în această casă, de vreo 25 de ani“.

Automobilistii cari se împotmolesc adesea, pe șoselele desfundate de ploii, ar trebui să ia contact cu E. E. Sanders, 1202 West Fort Street, Detroit, Michigan. Ideea sa ar fi providențială, dacă s'ar dovedi cu adevărat practică. Iată, el o dă în mod cu totul gratuit.

„Subsemnatul era reprezentantul unei fabrici de praf pentru dospirea prăjiturilor, și se afla într'un district, unde inundațiile primăverii făceau drumurile cu totul impracticabile. Intr-o zi, către apusul soarelui, văd un individ, în vârful unei grămezi de fân, cu carul și caii complet innecați în nămol, și ce-mi vine în gând? Dissolv o cutie conținând 2 Kg. praf pentru dospirea prăjiturilor și răstorn cu ajutorul unei prăjini lungi, găleata în care se afla acest amestec. Praful, care după spusele fabricantului ridica orice, nu-și desminți reputația; în mai puțin de zece minute el scoase din nămol carul, cu cai cu tot și fermierul își putu vedea de drum“.

Și iată acum că d. J. A. Dupois, din Ottawa, Canada, ne dă un mic sfat, de natură științifică. Mulți dintre amatorii de stridii întâmpină mari dificultăți la deschiderea lor. Iată cum rezolvă d. Dupois această problemă.

„Mai întâi“ — scrie el — „puneți stridia pe masă și așezați-vă înaintea ei. Apoi deschideți gura și porniți-vă pe o serie de căscături sgomotoase. După cum desigur că știți din experiență, căscatul e contagios și curând, stridia va căsca și ea, după dvs., prin simpatie. Profitând de această ocazie, vârâți repede lama cușitului între cele două scoici, o veți împiedeca astfel să se mai închidă și... poftă bună. Simplu ca bună ziua, nu-i așa?“

Da Canadianii aceștia mai au și ingeniozitatea deslegării enigmelor. Spre exemplu, A. L. Siden, care m'a luat la pescuit, vara trecută pe când mă aflam în Canada mi-a explicat un mister și anume: pentru ce poartă Scoțienii fuste... El spune că picioarele lor sunt atât de lungi, încât nu încap în pantaloni.

Acum, Jack Hapton, din Port Arthur, Texas, n'o fi el campionul mincinoșilor, dar, nu încapă îndoială că, dacă deschide gura, îngheață apele. Un individ din Noul Mexic ne scria că atât de iuți îi sunt mișcările, încât dacă stă înaintea unei oglinzi mari, își trage revolverul din buzunar înaintea imaginii sale virtuale, întrecându-se astfel pe sine însuși. Ei bine, Jack al nostru spune că are o fire atât de iute, încât îi e teamă să se uite în oglindă.

„Sunt atât de arțăgos“ spune el „încât când mă vede venind dela lucru (prind aligatori din mlăștini) nevasta mea spune copiilor să se ascundă, până când mănânc

și mă culc. Câinele meu e atât de obicinuit cu bătaia, încât mă întâmpină în fiecare seară, în poartă, cu biciul în gură. Partea tristă este însă că mă fac din zi în zi mai rău, așa că umbra mea a ajuns a nu mai îndrăzni să mă urmeze în zilele însorite“.

Printre membrii clubului nostru se află persoane de toate vocațiunile și de toate profesiunile. D. Guy R. Eide, un voiajor comercial, ne scrie din Green Bay, Wisconsin:

„Bunicul meu este un bătrân căpitan de marină. Cu mult înainte ca Mussolini să fi descoperit că ocuparea Etiopiei se aseamănă cu încercarea de-a mânca nuci verzi — mai mult te pătezi pe mâini, decât mănânci — bunicul a traversat cu splendidul său vas „Brașoavă“, Sahara, plutind pe valuri de căldură și a realizat o avere formidabilă, pescuind scrumbii afumate“.

F. J. Knack, ofițer de marină, în flota Statelor Unite ne scrie următoarele:

„Am petrecut câteva luni în Alabama și iată ce-am observat, în acest timp. Dealurile au prin partea locului pantele atât de răpoase, încât când își duc vitele la păscut, localnicii le leagă două câte două de cozi și le aruncă peste vârful conic al înălțimilor.

„Metoda lor de-a recolta cartofii constituie unul dintre cele mai ciudate spectacole, ce mi-a fost dat să văd vreodată. Ei își plantează cartofii pe toată suprafața dealurilor, iar când vine timpul să-i culeagă, sapă pur și simplu rândul de jos și țin apoi un sac dedesubt“.

Poate că ați auzit povestea omului care-a ridicat o pălărie, spre a găsi sub ea capul unui individ, care se împotmolise în nămol, cu un car cu fân.

Ei bine, C. H. Sissons, din Monroe, Louisiana, ne aduce ceva și mai tare, în materie de nămol.

„Acum câțva timp, mă aflam într'un tren, care mergea dela Monroe la Ferriday, Louisiana. La un moment dat, ne oprirăm așteptând trecerea altui tren. În acest timp, îmi aruncai întâmplător privirile în sus, pe fereastră și zării un uliu, care părea a se găsi într-o situație extrem de curiosă și în același timp, extrem de grea. Pasărea da din aripi, cu toate puterile, dar nu isbutia să înainteze.

„Această ciudățenie mă făcu să-mi părăsesc locul și vrui să ies din vagon, pentru a vedea mai bine fenomenul. În ușa se afla însă conductorul. Așteptai ca acesta să se dea laoparte și să mă lase să cobor, dar el nu-mi dădu nici o atenție până'n momentul când începui a-l trage de mână. Atunci, individul mă apucă de braț, ducându-mă în interiorul vagonului. — Nu coboriți — zise el pe un ton grav.

— Dar de ce? protestai eu.

— Vedeți pasărea aceea de colo? întrebă el.

— Desigur — replicai eu.

— Ei bine — zise el din nou — ieri a plouat și umbra i s'a prins colo jos în nămol, iar pasărea nu poate da cu destulă putere din aripi pentru a și-o smulge din noroiu.

„Intorcându-mă pe același drum, două zile mai târziu, am sosit în momentul când pasărea izbutia în sfârșit să-și ia sborul. Era atât de prăpădită și de slăbită, din pricina eforturilor și a lipsei de hrană, încât nu mai putea proiecta nicio umbră!“

O poveste cu pești n'a câștigat încă până acum premiul Clubului Mincinoșilor, dar, aceea pe care ne-o trimite d-ra Dorothy Hyson din Londra, este dintre cele mai nostime. E vorba de un pescar irlandez, care furios că nu făcuse nici o ispravă, a aruncat într-o zi tabac în apă. Praful acesta i-a făcut pe pești să strănute atât de tare, încât și-au sdobit capetele de stânci.

* * *

România n'are încă nici un reprezentant în Clubul Mincinoșilor, și... dată fiind imaginația de care Românii au dat întotdeauna dovadă, noi credem că mincinoșii noștri pot bate cu multe lungimi pe oricare alții. Prin urmare, cu autorizația domnului Otis C. Hulett, invităm pe cititorii noștri dacă au vreo observație de felul celor de mai sus, sau și mai și, vreo minune a naturii — mincinoasă, bineînțeles — să îndrăznească și să le trimită la Clubul Mincinoșilor din Burlington. Taxa de înscriere în club este — odată pentru totdeauna — de douăzeci lei.

EXCELENTELE

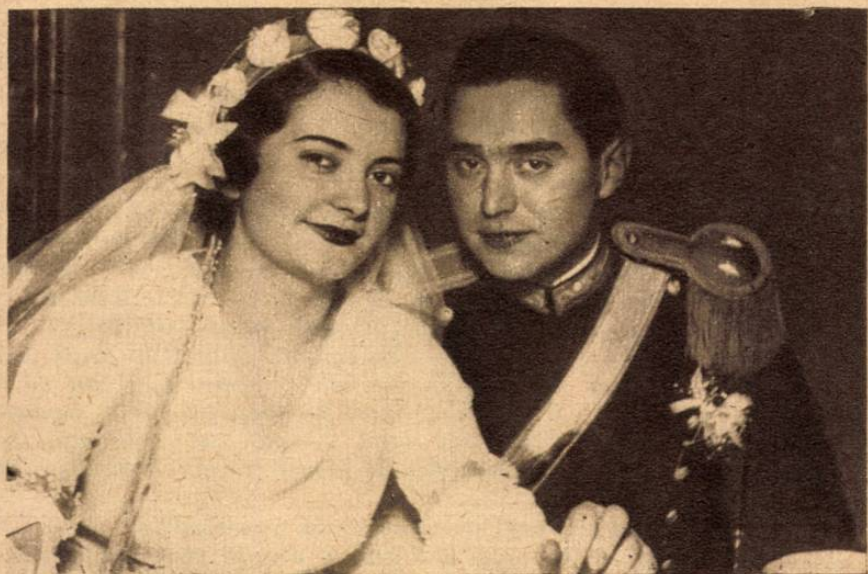
produse „TABAN“

PENTRU ÎNGRIJIREA
NULUI SE GĂSESC LA
INSTITUTUL DE
INFRUMUȘARE

Calea Victoriei Nr. 1
Telefon 3.09.60

Viața mondenă

RECEPȚII — SERATE — NUNȚI — BALURI

D-ra dr. Buican și d. Locotenent Marinescu s'au căsătorit săptămâna trecută (stânga).

Fotografie luată la dineul care a avut loc cu prilejul nunții locotenentului Marinescu (dreapta).

Alt grup de invitați la nunta locotenentului Marinescu (stânga).

D-ra dr. Pastia și d. av. Virgil Zigura s'au căsătorit săptămâna trecută (dreapta).

D. Ottaviani Luigi prim secretar al legăției italiene, d-na Christine Dozy fiica consulului general al Olandei, d. Dinu Cante-mir atașat de legăție, cu prilejul unei recepții intime (stânga).

D-na Virgil Dimitriu, d-na Manolescu, d-na Kapriel, d. C. Alexandrescu, la un bazar dat în folosul copiilor săraci (dreapta).

D-na Brezulescu, d. căpitan Sturdza, d-na Calomfirescu, d. Petre Durma la ceaiul dela d-na Luciette Brezulescu (stânga).

D-na Nagy de Galantlia soția consilierului de legăție al Ungariei, d. Jean Bastian Hubrecht ministrul Olandei, d. Carol Dozy consul general al Olandei cu prilejul unei recepții (dreapta).

UNIC IN ANALELE LOTERIEI

17 MILIOANE

CÂȘTIGURI MARI PLĂTITE LA 15 FEBRUARIE 1936, DE

★
LIPSCANI
No. 20

ACADEMIEI
No. 3

GRIVITEI
No. 143

VACAREȘTI
No. 34

★
MAREA COLECTURĂ NOROCOASĂ

HERMES

★
VICTORIEI
No. 30

MOȘILOR
No. 219

BARAȚIEI
No. 24

GRIVITEI
No. 214

● **B. HERESCU & H. FLORESCU** ●

SUCURSALE ȘI AGENȚII ÎN TOATĂ ȚARA

SIR BASIL ZAHAROF, SIHAISTRUL DE PE COASTA DE AZUR, NU-I POATE SUFERI PE FOTOGRAFI

**CUM A CÂȘTIGAT, PE VREMURI, SIR BASIL, CEL DINTÂI
MILION... ȘI PERIPEȚIILE ACESTOR DOUĂ FOTOGRAFII UNICE**

CATEVA săptămâni de-a rândul, m'am străduit, în zadar, să-l fotografiez pe Sir Basil Zaharof. Cum mă apropiam de el, răsăreau ca din pământ trei sau patru inși îmbrăcați în negru, pe cari îi ghiceam din capul locului că sunt poliști. Fără să se arate supărați, dar plini de hotărâre, făceau totdeauna în așa fel ca să-mi împiedice vederea sau să-mi înșele atenția în clipa când eram sigur că voi lua în sfârșit o fotografie a stăpânului lor. O situație cu drept cuvânt descurajatoare! Reușisem să fotografiez personalitățile cele mai îndărătnice față de obiectiv; fotografiasem pe Rockefeller, Chaplin, Wilhelm II la Doorn, dar toate astea nu erau decât jucării pe lângă greutatea ce le întâmpinam în această împrejurare.

Oricum, după două săptămâni, eram în curent cu programul zilnic al lui Sir Basil. Știam la ce oră ieșea, când se plimba, când se înapoia la hotel. În sfârșit, aș putea să spun pe din afară, fără să mă înșel, tot ce făcea ziulica întreagă... dar cât privește fotografia, n'am fost în stare să iau vreuna!

SIR BASIL ZAHAROF ȘI FOTOGRAFII

Firea ursuză a „Omului misterios al Europei” nu se împacă de loc cu reclama și se ferește de ea mai mult decât în trecut de când cu incidentul care a avut loc acum câțiva timp:

Intr-o bună zi, bătrânul voind să facă o plimbare cu automobilul, tocmai ieșea din hotel, însoțit de un singur secretar de umărul căruia se sprijinea, când un tânăr, răsărit nu se știe de unde, immortaliza cât ai clipi din ochi

pentru posteritatea fotografică, pe „Omul care datorește războiului averea-i fabuloasă”.

Dar până să închidă aparatul, secretarul îngrozit și indignat, îl și apucase de braț. — Domnule, n'aveți drept să fotografiați persoane streine fără consimțământul lor; vă rog să distrugeți imediat placa...

— Deocamdată sunt în toate mințile... — răspunde cu un accent ușor și flegmatic ca orice englez, fotograful nostru. „Daily Chronicle” mi-o va plăti cu cel puțin cinci lire sterline...

— Cum? Sunteți și reporter pe deasupra? E prea mult! Domnule, vă rog...

...Dintr'un balcon l-am văzut pe Sir Basil Zaharoff, intrând încet în hotelul său...

În clipa aceea se amestecă însuși Sir Basil Zaharof:

— Domnule, spuneți că veți vinde această fotografie cu cinci sterline. Poate că da, poate că nu. Ei bine, eu vă ofer pe loc zece lire pentru placa fotografică (și cum reporterul șovăia încă, el adause) sau o sumă rotundă: 1000 de franci și dați-mi negativul.

Iată de ce zierele și revistele din lumea întreagă nu vor putea să publice anul acesta fotografia bătrânului.

Căci am constatat de atunci că în jurul lui se face o pază strașnică, mai strașnică poate decât pentru capetele încoronate!

CUM A CÂȘTIGAT SIR BASIL ZAHAROF CEL DINTÂI MILION

În lipsă de fotografie, dăm cel puțin deocamdată o anecdotă:

Zilele trecute, pe când hoinăream prin vecinătatea casinoului din Monte Carlo, mă văd oprit în drum de un individ care, după ce se asigurase că nu-l auzia nimeni, îmi spuse pe un ton confidențial.

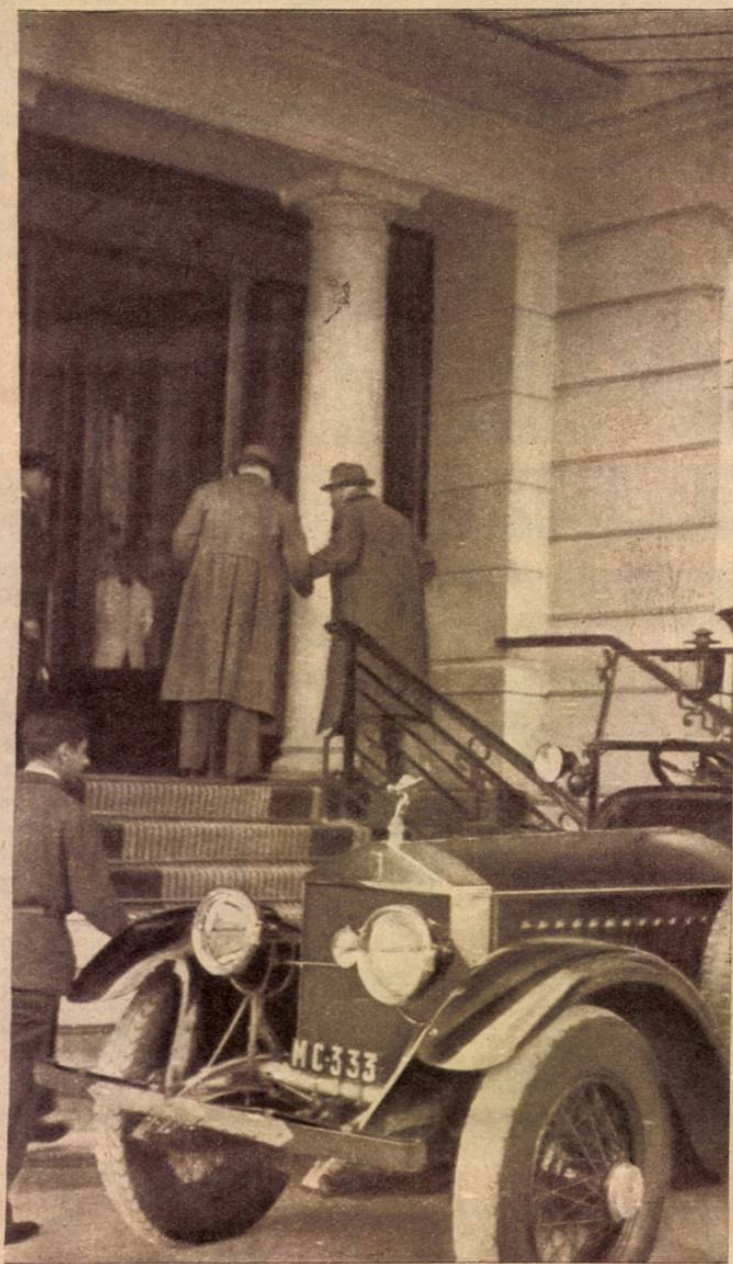
— Douăzeci de franci sistemul infailibil al profesorului Berndorff. Mulțumită acestui savant, faimosul Sir Basil Zaharof a câștigat odinioară cel dintâi milion... Numai douăzeci de franci! În limbile engleză, germană, olandeză, în idiș, ba chiar și în franțuzește!

Și când, pus pe gânduri de aceste brașoave, am vrut să-i cer oarecare deslușiri, necunoscutul mă măsură disprețuitor din cap până-n picioare, zicându-mi:

— Nu vă silește nimeni să mă credeți, dar vă spun adevărul adevărat. Sistemul profesorului Berndorff consfințește principiul ca jucătorul să se scoale dela masa verde când începe să piardă mai mult de 100 franc. Dacă Zaharof, care odinioară, la începutul afacerilor sale, era un jucător pasionat, n'ar fi urmat acest principiu, ar fi pierdut sume fantastice și n'ar fi reușit niciodată să strângă cel dintâi milion...

Fără comentarii, dar riguros autentic...

...cinci minute mai târziu, l-am văzut eșind din nou și luând loc în automobilul său care-l conducea... nimeni nu știe unde!

**TOTUȘI, AM ISBUTIT SĂ-L
FOTOGRAFIEZ PE SIR
ZAHAROFF**

Atunci când pierdusem orice speranță de a-l mai putea avea pe Sir Basil în fața obiectivului meu, iată că norocul îmi surse în chip neașteptat:

În cursul unei după amiezi... plaja era pustie... și-l vedeam de departe pe bătrânul milionar contemplând zarea nesfârșită... La ce se gândia în clipele acelea, omul cel mai bogat din lume?

Deodată, în liniștea blândă a amurgului, văzui răsărind silueta unui bărbat care mergea cu pași grăbiți. Dând în lături polițiștii nedespărțiți de persoana bătrânului, ce sta nemișcat într'un fotoliu cu roate, se aplecă la urechea lui și-i șopti câteva cuvinte.

Niciodată n'aș fi crezut că acel bătrân pietrificat ca o mumie era în stare să se miște cu atâta înfrigurare.

— Să plecăm... să plecăm imediat! — îl auzii strigând.

Norocul mi-a venit într'ajutor și am putut să iau o fotografie în clipa când regele armamentului coborînd din mașină intra în hotelul său. N'a stat acolo decât câteva minute, de bună seamă ca să primească o comunicare telefonică importantă, și ieși numai decât... spre a se duce... nimeni nu știa unde... iar eu l-am fotografiat pe miliardar ieșind din hotel: era a doua fotografie!

Ce știre să fi primit bătrânul în ziua aceea? Poate din Abisinia, poate din partea Negusului care da o nouă comandă lui Sir Basil Zaharof... tot așa cum se poate prea bine să fi fost din partea lui Mussolini, care avea nevoie de muniții, — sau chiar a ambilor beligeranți, căci Sir Basil Zaharof e tipul adevăratului negustor... Și negustorii de teapa lui n'au ochi și urechi decât pentru cumpărători!

STEPHEN K. SWIFT

(Copyright by „Realitatea Ilustrată” și „Elysees Presse”)

SIDY THAL

care obține un frumos succes la Teatrul Barașeum în revista „Carnaval” de Ben Ely.

Nou
77
CIORAPUL DE MĂTASE
diafan

57
SPECIAL
MAI SUBTIRE DECÂT FIRUL DE PAIANJEN

CARNAVAL

- 45** ADESGO ciorapul
- 51** și lăngăria doamnei
- 54** elegante de vânzare
- 57** în toate magazinele
- 50 și 100** de specialitate.

50 și 100 Mătase naturală

La baluri, serbări, kermesse, — eleganța desăvârșită e revelată prin ciorapul ADESGO, — care înseamnă finețe elasticitate, durabilitate, — așa cum costumul își va avea distincția și linia impecabilă când el e purtat pe lăngăria din materialul special elastic ADESGO milanese.

ADESGO

4 minunate excursiuni de Paști

PARIS

3—18
APRILIE

ATENA-ISTAMBUL

4—16 APRILIE

**ISTAMBUL-Prinkipo-
Eyub-Skutari**

9—15 și 11—16 APRILIE

VIENA-B. Pesta

8—17
APRILIE

Informațiuni, prospecte și înscrieri la Biroul de voiaj al ziarelor „ADEVERUL” și „DIMINEAȚA”
Str. Const. Mille 5-9 Tel. 4.10.04

FEMEEA ȘI ARMONIA ÎN CASNICIE

Dacă bărbatul e capul familiei, având darul să protejeze și să îngrijească de nevoile materiale ale familiei, femeia e inima, care are darul să mângâie și să risipească durerile și desamăgirile. Purtând o dublă răspundere, în calitate de soție și mamă, femeia trebuie să-și impună calm, stăpânire de sine, tact, calități de care depinde armonia în căsnicie. Dar de unde să iei toate aceste calități când zi de zi te chinuie colicele stomacale datorite turburărilor de ordin nervos, și provocate fie de factorul central, fie de ganglionii nervoși din pereții stomacului.

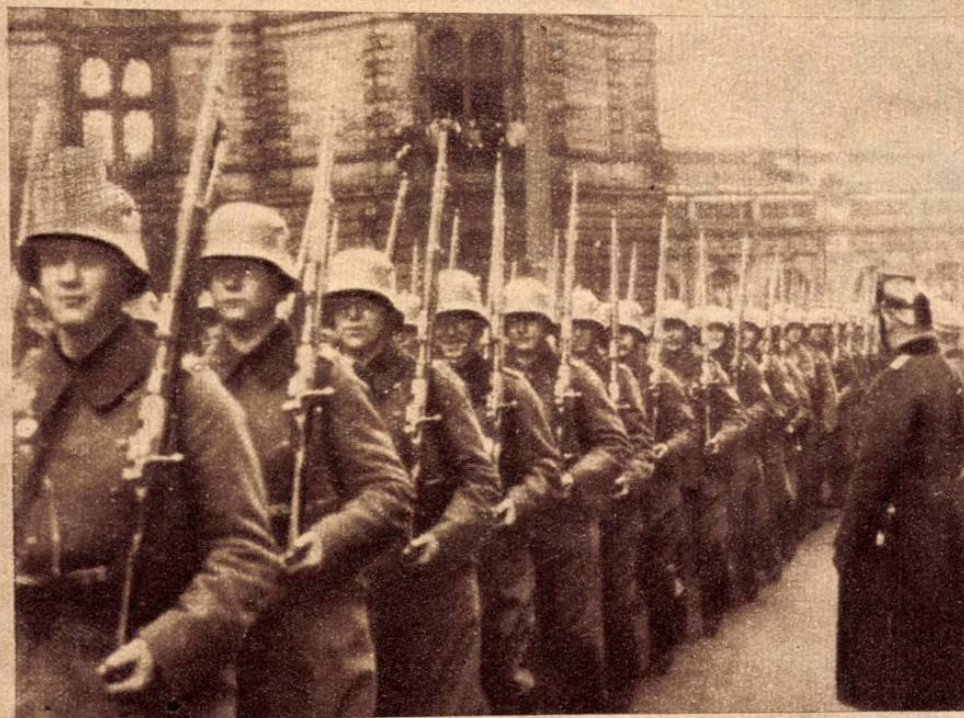
În acest caz se impune imediat preparatul Gastro-D., care are proprietatea de a echilibra

funcțiunea sistemului nervos și a evita formarea ulcerelor stomacale și intestinale. Dar chiar și în cazul declarării ulcerelor, un tratament cu Gastro D., aduce după sine o sistare a maladiei și o grăbire a vindecării.

Gastro D., se găsește de vânzare la Repr. G-rală Farmacia „Thoiss” din București, calea Victoriei 124 și la farmacia în provincie se expediază contra ramburs de Lei 130.

Gastro D., e produsul care a ajutat chiar în cazurile când alte medicamente n'au dat rezultate favorabile; deaceia e indicat în toate afecțiunile stomacului și intestinelor, în turburările ficatului și rinichilor, precum și împotriva nervozității și insomniei.

TRUPELE GERMANE IN RENANIA

Primele fotografii — primate prin fototelegrafie — înfățișând trupele germane în orașul Colonia, din zona renană. Prin intrarea trupelor germane, în această zonă, tratatul dela Locarno a fost violat și conflictul între Franța și Germania deschis.

Comandantul trupelor care-au pătruns în zona demilitarizată prezintă, generalului von Kluge, raportul asupra efectivului care-a intrat în oraș.

La extrema dreaptă (cu lanțul oficial) primarul general din Colonia, doctor Riesen.

DESIDEREA EXPOZIȚIEI DE PICTURĂ TURCĂ

Săptămâna trecută s'a deschis în Capitală expoziția de pictură turcă. Fotografia noastră îl înfățișează pe d. ministru al Turciei la București, rostind cuvântul de inaugurare.

RADIO-TELEFON MOBIL

Cu prilejul dezbaterilor de săptămâna trecută dela parlament, când se prevedeau unele agitații, poliția a întrebuițat pentru prima oară un post de radio-telefon mobil așa cum vedem în fotografia noastră.

CEMORAREA REGINEI ELISABETA LA ACADEMIA ROMÂNĂ

Regina Elisabeta a fost comemorată săptămâna trecută la Academia Română cu prilejul împlinirii a 20 de ani de la moartea ei. Fotografia noastră înfățișează pe Suveran rostindu-și discursul omagial și pe d. prim ministru Tătărescu salutându-l pe Rege la plecare.

BAIRAMUL IN CAPITALĂ

Musulmanii din Capitală au sărbătorit săptămâna trecută bairamul. Fotografia noastră îi înfățișează pe musulmani în fața moscheii din Parcul Carol.

(Fotografi Berman)

